

วุฒิสภา

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

(สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๗ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)

วันจันทร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๓

อ.พ. ๘/๒๕๕๓

จัดทำโดย

สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

www.senate.go.th

ระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

๗. เสนอโดย นางวรศุลี สุวรรณปริสุทธิ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรครวมชาติพัฒนา กับคณะ เสนอต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๒ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

คณะรัฐมนตรีชุดที่มีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีมติ เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาแล้ว และให้ส่งคณะกรรมการประสานงานด้านนิติบัญญัติพิจารณา ก่อนนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป

สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๗ ฉบับ พร้อมกันไป ในวาระที่หนึ่งชั้นรับหลักการ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่หนึ่งชั้นรับหลักการ โดยลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๗ ฉบับ พร้อมกันไป ด้วยคะแนนเสียง ๓๘๔ เสียง ไม่รับหลักการ ๑ เสียง และงดออกเสียง ๑ เสียง และมีมติให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๓๖ คน เพื่อพิจารณาในวาระที่สองชั้นคณะกรรมการฯ โดยถือเอาร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีเป็นหลัก

ในการพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน

เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้พร้อมด้วยรายงานการพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญฯ ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๒๗ (สมัยสามัญทั่วไป) ในวันพุธที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่สองชั้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๓ โดยที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ โดยเริ่มต้นด้วยชื่อร่าง คำปรารภ แล้วเรียงตามลำดับมาตรา จากนั้นที่ประชุมได้มีมติให้รอการพิจารณาในหมวด ๖/๑ สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้ และพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราจนจบร่าง ภายหลังการอภิปรายของสมาชิกฯ ประธานคณะกรรมการฯ ได้ขอถอนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อนำไปพิจารณาทบทวนใหม่ ซึ่งที่ประชุมได้ลงมติยินยอมให้ถอนได้ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕๓

หลังจากคณะกรรมการวิสามัญฯ ได้พิจารณาทบทวนใหม่เสร็จแล้ว ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้พร้อมด้วยรายงานการพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญฯ ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งที่ประชุม

สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในวาระที่สองขึ้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ โดยพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราจนจบร่าง และได้พิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓๐

เมื่อจบการพิจารณาในวาระที่สองขึ้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราแล้ว ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาต่อไปในวาระที่สาม โดยลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ด้วยคะแนนเสียง ๒๗๙ เสียง ไม่เห็นด้วย ๑๒ เสียง และงดออกเสียง ๑ เสียง และส่งให้วุฒิสภาพิจารณาต่อไป ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คณะกรรมาธิการได้มีข้อสังเกตและที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและลงมติเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมาธิการ

ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีหลักการและเหตุผล ดังนี้

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในการบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนา ความรู้ ความเข้าใจ ควบคุม กัน ไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้าน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องจากการทำงาน ซึ่งมี แนว โน้ม สูง ขึ้น และทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงาน ความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้าน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควร มีกฎหมายว่าด้วย ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีเนื้อหารวมทั้งสิ้น ๘ หมวด บทเฉพาะกาล และอัตราค่าธรรมเนียม รวมจำนวน ๗๔ มาตรา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.”

๒. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๓. บทจำกัดสิทธิ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

๔. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

๕. บทนิยามศัพท์ (ร่างมาตรา ๔)

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึง ผู้ประกอบกิจการซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาทำงาน หรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการ ไม่ว่าการทำงานหรือการทำผลประโยชน์นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด ในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจ ในความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการนั้นหรือไม่ก็ตาม

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับความยินยอมให้ทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการของนายจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“ผู้บริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการในหน่วยงานขึ้นไป

“หัวหน้างาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา หรือสั่งให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้างที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในหน่วยงาน

$$\frac{1}{\lambda} \frac{d\lambda}{dt} = \frac{1}{\lambda} \frac{d\lambda}{d\tau} \frac{d\tau}{dt} = \frac{1}{\lambda} \frac{d\lambda}{d\tau} \frac{1}{\gamma} = \frac{1}{\lambda} \frac{d\lambda}{d\tau} \frac{1}{\sqrt{1 - \beta^2}}$$

ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๓)

- กำหนดให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงาน และแจกคู่มือปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคน ก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือ เปลี่ยนสถานที่ทำงาน ในกรณีที่ให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือสภาพแวดล้อมในการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย (ร่างมาตรา ๑๔)

- กำหนดให้นายจ้างแจ้งหรือปิดประกาศ
คำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจัยในกรณีที่
นายจ้างได้รับคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจัย
ของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
คำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย
หรือคำวินิจัยของคณะกรรมการความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
ให้ปฏิบัติตามการตามพระราชบัญญัตินี้
ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ
(ร่างมาตรา ๑๕)

- กำหนดให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกอบรมผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคน เพื่อให้บริหารจัดการและดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่างปลอดภัย และกำหนดให้ในกรณีที่นายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนสถานที่ทำงาน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ ซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัยให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกอบรมลูกจ้างทุกคน ก่อนการเริ่มทำงาน (ร่างมาตรา ๑๖)

- กำหนดให้นิติบุคคลที่อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานไม่ออกใบอนุญาต ไม่ต่ออายุใบอนุญาต ไม่ออกใบแทนใบอนุญาต หรือพักใช้ใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาต อุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๑๒)

- กำหนดให้นายจ้างจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน บุคลากร หน่วยงาน หรือคณะบุคคลเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการ

- กำหนดให้นายจ้างติดประกาศสัญลักษณ์เตือนอันตรายและเครื่องหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งข้อความแสดงสิทธิและหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่อธิบดีประกาศกำหนดในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานประกอบกิจการ (ร่างมาตรา ๑๗)

- กำหนดให้ในกรณีที่สถานที่ใดมีสถานประกอบกิจการหลายแห่งให้นายจ้างทุกรายของสถานประกอบกิจการในสถานที่นั้นมีหน้าที่ร่วมกันดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๑๘)

- กำหนดให้นายจ้างมีอำนาจดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับอาคารสถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดในกรณีที่นายจ้างเช่าอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่นำมาใช้ในสถานประกอบกิจการ (ร่างมาตรา ๑๙)

- กำหนดให้ผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีหน้าที่สนับสนุนและร่วมมือกับนายจ้างและบุคลากรอื่นเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒ (ร่างมาตรา ๒๐)

- กำหนดให้ลูกจ้างมีหน้าที่ดูแลสุขภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย โดยคำนึงถึงสภาพของงานและพื้นที่ที่รับผิดชอบ (ร่างมาตรา ๒๑)

- กำหนดให้นายจ้างจัดและดูแลให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานตามที่อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๒๒)

- กำหนดให้ผู้รับเหมาขั้นต้นและผู้รับเหมาช่วงตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมีหน้าที่ดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้างเช่นเดียวกับนายจ้าง (ร่างมาตรา ๒๓)

๗.๔ หมวด ๓ คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

- กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๔)

- กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๕)

- กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ร่างมาตรา ๒๖)

- กำหนดเหตุที่ทำให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ (ร่างมาตรา ๒๗)

- กำหนดองค์ประชุมของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๘)

- กำหนดให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือการหยุดกระบวนการผลิตในระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖ (ร่างมาตรา ๓๙)

- กำหนดให้นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่ไม่เห็นด้วยในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ (ร่างมาตรา ๔๐)

- กำหนดให้พนักงานตรวจความปลอดภัยต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอในการปฏิบัติตามหน้าที่ (ร่างมาตรา ๔๑)

- กำหนดห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างหรือโยกย้ายหน้าที่การงานของลูกจ้างเพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้องหรือเป็นพยานหรือให้หลักฐานหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยหรือคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือต่อศาล (ร่างมาตรา ๔๒)

- กำหนดให้การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้เป็นอันระงับไป ในกรณีที่นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ภายในระยะเวลาที่กำหนด (ร่างมาตรา ๔๓)

๗.๗ หมวด ๖ กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

- กำหนดให้มีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๔๔)

- องค์ประกอบของกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๔๕)

- กำหนดให้เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการตามที่กำหนดไว้ (ร่างมาตรา ๔๖)

- กำหนดให้เงินและทรัพย์สินที่กองทุนได้รับตามมาตรา ๔๕ ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน (ร่างมาตรา ๔๗)

- กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๔๘)

- กำหนดให้นาบทบัญญัติมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การประชุมของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและให้นาบทมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับกับการแต่งตั้งคณะกรรมการของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๔๙)

- กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๕๐)

- บทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง (ร่างมาตรา ๖๕)

- บทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกกระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๖๖)

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ (ร่างมาตรา ๖๗)

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๔๒ (ร่างมาตรา ๖๘)

- บทกำหนดโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือเกิดจากการไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น (ร่างมาตรา ๖๙)

- บทกำหนดโทษผู้ที่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งผู้นั้นได้หรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าวมา เนื่องจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๗๐)

- กำหนดให้เจ้าพนักงานตามที่กำหนดไว้ มีอำนาจเปรียบเทียบในบรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท (ร่างมาตรา ๗๑)

- กำหนดให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบในความผิดตามมาตรา ๖๖ ได้ (ร่างมาตรา ๗๒)

๗.๑๐ บทเฉพาะกาล

- กำหนดให้ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๗๓)

- กำหนดให้ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กฎกระทรวงที่ออกตามความในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๗๔)

๘. อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ฉบับละ ๒๐,๐๐๐ บาท

(๒) ใบอนุญาตผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท

(๓) ใบสำคัญการขึ้นทะเบียนบุคลากรตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๓ ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท

(๔) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕๐๐ บาท

(๕) ใบแทนใบสำคัญการขึ้นทะเบียน ฉบับละ ๕๐๐ บาท

[illegible]

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้ประมวลและรวบรวมข้อมูล
ด้านต่าง ๆ ในกระบวนการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบแล้ว ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ โดยมีเนื้อหา
แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ ๑ ความเป็นมา สาระสำคัญ ประเด็นที่มีการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรที่สำคัญ ๆ และผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

ภาคผนวก

: ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

: รายงานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. สภาผู้แทนราษฎร (ฉบับปรับปรุง)

: ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน พ.ศ. สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

เอกสารประกอบการพิจารณาฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการวงงานด้านนิติบัญญัติของ
วุฒิสภา โดยมุ่งเน้นสาระประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้น สำหรับเพื่อประกอบการพิจารณาของสมาชิกวุฒิสภา
โดยเฉพาะ

สำนักกฎหมาย
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
กันยายน ๒๕๕๓

เอกสารประกอบการพิจารณา

จัดทำโดย

นายนิศ ผาสุข	ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
นายสุชาติ พันทองคำ	ผู้อำนวยการกลุ่มงานกฎหมาย ๒
นางสาวจินดา สัตยารัฐานวณิชย์	นิติกร ๖
นางสาวกรรณิกา พัสระ	วิทยากร ๔
นางสิริกันย์ ส่องแสง	เจ้าพนักงานธุรการ ๖
นายพัลลภ วงศ์พานิช	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๓
กลุ่มงานกฎหมาย ๒ สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โทร. ๐ ๒๕๓๑ ๙๒๘๘	

ผลิตโดย

กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักการพิมพ์ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๔๑ - ๔๒
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

สารบัญ

หน้า

บทสรุปสำหรับสมาชิกวุฒิสภา ก

ส่วนที่ ๑ ความเป็นมา สาระสำคัญ ประเด็นที่มีการอภิปรายของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สำคัญ ๆ และผลการพิจารณา ของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

- ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๑
- สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๗
- ประเด็นที่มีการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สำคัญ ๆ
และผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับ
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๓๓
 - ๑. สรุปประเด็นสำคัญในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร
ในวาระที่หนึ่ง ๓๓
 - ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่หนึ่ง ๔๐
 - ๒. สรุปประเด็นในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร
ในวาระที่สองและวาระที่สาม ๔๐
 - ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สอง
ชั้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา ๔๕
 - ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สาม ๖๐

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

- คำชี้แจงความจำเป็นในการตรากฎหมาย ๖๓
- สรุปความเป็นมาและการเสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๗๓

- งานอาชีวอนามัยและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย
 - งานอาชีวอนามัย ๗๕
 - กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย ๙๒
- สถิติการประสบอันตรายหรือป่วยเจ็บ
เนื่องจากการทำงานประจำปี ๒๕๕๒ ๑๑๕
- ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ศึกษากรณีนำมาใช้
ในประเทศไทย ๑๓๗
- กฎหมายอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
ของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ
 - ประเทศสหรัฐอเมริกา ๑๔๙
 - ประเทศอังกฤษ ๑๖๙

ภาคผนวก :

- ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) (๑)
- รายงานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎร (ฉบับปรับปรุง) (๒๕)
- ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว (๘๑)

ส่วนที่ ๑

ความเป็นมา สาระสำคัญ ประเด็นที่มีการอภิปราย
ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สำคัญ ๆ
และผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับ
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

๕. ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. เสนอโดย นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์กับคณะ เสนอต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒

๖. เสนอโดย นายนิติวัฒน์ จันทร์สว่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคชาติไทยพัฒนา กับคณะ เสนอต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

๗. เสนอโดย นางวรศุลี สุวรรณปริสุทธ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรครวมชาติพัฒนา กับคณะ เสนอต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๒ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีหลักการและเหตุผลทำนองเดียวกันทั้ง ๗ ฉบับ ดังนี้

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

คณะรัฐมนตรีชุดที่มีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาแล้ว และให้ส่งคณะกรรมการประสานงานด้านนิติบัญญัติพิจารณา ก่อนนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป

ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๗ ฉบับ พร้อมกันไป
ในวาระที่หนึ่งขึ้นรับหลักการ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕
(สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่หนึ่ง
ขึ้นรับหลักการ โดยลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๗ ฉบับ พร้อมกันไป
ด้วยคะแนนเสียง ๓๘๔ เสียง ไม่รับหลักการ ๑ เสียง และงดออกเสียง ๑ เสียง และมีมติ
ให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๓๖ คน เพื่อพิจารณาในวาระที่สองขึ้นคณะกรรมการวิสามัญ
โดยถือเอาร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา กำหนดการแปรญัตติ
ภายใน ๗ วัน

คณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๓๖ คน ประกอบด้วย

๑. นายนคร มาฉิม	เป็นประธานคณะกรรมการวิสามัญ
๒. นายทศพร เทพบุตร	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
๓. นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สอง
๔. นายสถาพร มณีรัตน์	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สาม
๕. นายบรรพต ดันธีรวงศ์	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สี่
* ๖. นายมนัส โกศล	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่ห้า
๗. นายนิติวัฒน์ จันทร์สว่าง	เป็นเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ
๘. ว่าที่ร้อยตรี พงศ์พันธ์ สุนทรชัย	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
๙. นางประนอม จันทระภักดิ์	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สอง
* ๑๐. นายอาทิตย์ อีสโม	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สาม
๑๑. นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
๑๒. นายสุชาติ ลายนำเงิน	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
๑๓. นายวัชร เพ็ชรทอง	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
๑๔. นายนิคม เขาวังกิตติโสภณ	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
๑๕. นายการุณ โสกุล	๑๖. นายจรัสฤทธิ์ จันทร์สุนทร
๑๗. นายชลน่าน ศรีแก้ว	* ๑๘. นายชัยยุทธ ขวลิตนิธิกุล
๑๙. นายไชยวัฒน์ ดิณรัตน์	๒๐. นายฐานิสร์ เทียนทอง
๒๑. นายณัฐวัธ วลลิโกตม	๒๒. นายนิยม วิวรรณดิษฐกุล
๒๓. นางสาวนุจรีย์ บุญทวี	๒๔. นายบัญญัติ เจตนจันทร์
๒๕. นางไพจิตร จารูเวชวรรณ	๒๖. นางมลิวัลย์ ธัญญสกุลกิจ
๒๗. รองศาสตราจารย์ วรวิทย์ เจริญเลิศ	๒๘. นายวราพงษ์ พันธุ์ศิลา

* หมายถึง กรรมการในสัดส่วนของรัฐบาล

๒๙. นายวันชัย ภาววิมล	๓๐. นายสมนึก เสงวาณิชย์
๓๑. นางสมบุญ สีคำดอกแค	* ๓๒. นายสุวรรณ สุขประเสริฐ
* ๓๓. นายอภิมุข สุขประสิทธิ์	๓๔. นายอรรถวิทย์ สุวรรณภักดี
๓๕. นายอลงกต มณีภาส	๓๖. นายอสิ มะหะมัดยั้งกี

เมื่อคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ พร้อมด้วยรายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการวิสามัญ ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร^{*} และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๒๗ (สมัยสามัญทั่วไป) ในวันพุธที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่สองชั้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันพุธที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๓ โดยที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ โดยเริ่มต้นด้วยชื่อร่างคำปรารภ แล้วเรียงตามลำดับมาตรา จากนั้นที่ประชุมได้มีมติให้รอการพิจารณาในหมวด ๖/๑ สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้ และพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราจนจบร่าง ภายหลังการอภิปรายของสมาชิกฯ ประธานคณะกรรมการฯ ได้ขออนุญาตร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อนำไปพิจารณาบทบทใหม่ ซึ่งที่ประชุมได้ลงมติยินยอมให้ถอนได้ ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕๓^๒

หลังจากคณะกรรมการการวิสามัญ ได้พิจารณาบทบทใหม่เสร็จแล้ว ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ พร้อมด้วยรายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการวิสามัญ ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่สองชั้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ โดยพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราจนจบร่าง และได้พิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓๐^๓

* หมายถึง กรรมการในสัดส่วนของรัฐบาล

^{*} โปรดดูรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. สภาผู้แทนราษฎร ในภาคผนวกหน้า (๒๕)

^๒ ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕๓ กำหนดว่า

“ญัตติที่บรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมแล้ว หากผู้เสนอญัตติจะถอนญัตติหรือจะแก้ไขเพิ่มเติมหรือจะถอนชื่อจากการเป็นผู้ร่วมกันเสนอ หรือผู้รับรองจะถอนการรับรองญัตติจะต้องได้รับความยินยอมของที่ประชุม”

^๓ ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓๐ กำหนดว่า

“เมื่อได้พิจารณาตามข้อ ๑๒๙ จนจบร่างแล้ว ให้สภาพิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง และในการพิจารณาครั้งนี้ สมาชิกอาจขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำได้ แต่จะขอแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อความใดไม่ได้ นอกจากเนื้อความที่เห็นว่ายักเยื้องกันอยู่”

อนึ่ง เมื่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่หนึ่งแล้ว ประธานวุฒิสภาได้พิจารณาและมีดำริให้คณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาพิจารณาว่าจะเห็นสมควรมอบหมายให้คณะกรรมการวิสามัญประจำวุฒิสภาคณะใดหรือจะเสนอให้วุฒิสภาดังคณะกรรมการวิสามัญขึ้น เพื่อพิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓๖ ซึ่งในคราวประชุมของคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา ครั้งที่ ๒๙/๒๕๕๒ เมื่อวันพุธที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ได้พิจารณาเห็นสมควรมอบหมายให้คณะกรรมการการแรงงานและสวัสดิการสังคม วุฒิสภา เป็นผู้ศึกษาร่างพระราชบัญญัตินี้ และเมื่อสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบในวาระที่สามแล้ว ให้คณะกรรมการดังกล่าวรายงานต่อประธานวุฒิสภาเป็นการด่วน ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของสมาชิกวุฒิสภาต่อไป

“ในกรณีที่มีความจำเป็นเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ เมื่อสภาผู้แทนราษฎรมีมติรับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติใดในวาระที่หนึ่งแล้ว ประธานวุฒิสภาอาจพิจารณามอบหมายให้คณะกรรมการการสามัญประจำวุฒิสภาคณะใดคณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องหรือวุฒิสภาอาจตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนไม่เกินสิบห้าคน แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาศึกษา ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นเฉพาะกรณีไปก็ได้ และเมื่อสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบในวาระที่สามแล้ว ให้คณะกรรมการดังกล่าวรายงานต่อประธานวุฒิสภาเป็นการด่วน ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของสมาชิกในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้นต่อไป”

ทั้งพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

หน้าว่าง

สาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
 ในการทำงาน

๑.๒ เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในการกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรง ขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่ เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการ บริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญ ของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๔. บทจำกัดสิทธิ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

๕. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

๖. บทนิยามศัพท์ (ร่างมาตรา ๔)

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึง ผู้ประกอบกิจการซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาทำงาน หรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการ ไม่ว่าการทำงานหรือการทำผลประโยชน์นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการนั้นหรือไม่ก็ตาม

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับความยินยอมให้ทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการของนายจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“ผู้บริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการในหน่วยงานขึ้นไป

“หัวหน้างาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา หรือสั่งให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้างที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในหน่วยงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“พนักงานตรวจความปลอดภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๗. บทรักษาการตามพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๕)

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยกับออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และยกเว้นค่าธรรมเนียม

การแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยจะกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ และเงื่อนไขในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

๘. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ

๘.๑ บทยกเว้นมิให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๓)

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) กิจการอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และกิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จัดให้มีมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานในหน่วยงานของตนไม่ต่ำกว่ามาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

๘.๒ หมวด ๑ บททั่วไป

- กำหนดหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้าง (ร่างมาตรา ๖)

มาตรา ๖ ให้นายจ้างมีหน้าที่จัดและดูแลสถานประกอบกิจการและลูกจ้างให้มีสภาพการทำงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของลูกจ้างมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับนายจ้างในการดำเนินการและส่งเสริมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ

- กำหนดให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ในกรณีที่ต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย (ร่างมาตรา ๗)

มาตรา ๗ ในกรณีที่พระราชบัญญัติกำหนดให้นายจ้างต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อการนั้น

๘.๓ หมวด ๒ การบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

- กำหนดให้นายจ้างบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๘)

มาตรา ๘ ให้นายจ้างบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง การกำหนดมาตรฐานตามวรรคหนึ่ง จะให้นายจ้างจัดทำเอกสารหรือรายงานใดโดยมีการตรวจสอบหรือรับรองโดยบุคคลใดด้วยก็ได้

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

- กำหนดให้บุคคลผู้ประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ต้องขึ้นทะเบียนต่อสำนักความปลอดภัย แรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ร่างมาตรา ๙)

มาตรา ๙ บุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ จะต้องขึ้นทะเบียนต่อสำนักความปลอดภัยแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

- กำหนดให้นายจ้างจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน บุคลากร หน่วยงาน หรือคณะบุคคลเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๓)

มาตรา ๑๓ ให้นายจ้างจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน บุคลากร หน่วยงาน หรือคณะบุคคลเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานและบุคลากรตามวรรคหนึ่งจะต้องขึ้นทะเบียน ต่อกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ วรรคสอง และมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับ การขึ้นทะเบียนเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน โดยอนุโลม

- กำหนดให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจาก การทำงาน และแจกคู่มือปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคน ก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนสถานที่ทำงาน ในกรณีที่ให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือสภาพแวดล้อม ในการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย (ร่างมาตรา ๑๔)

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือ สภาพแวดล้อมในการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพ อนามัย ให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงาน และแจกคู่มือ ปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคนก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนสถานที่ทำงาน

- กำหนดให้นายจ้างแจ้งหรือปิดประกาศคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัย ในกรณีที่นายจ้างได้รับคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครอง แรงงาน คำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ปฏิบัติการ ตามพระราชบัญญัตินี้ ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานประกอบกิจการ (ร่างมาตรา ๑๕)

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่นายจ้างได้รับคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยของอธิบดี คำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ปฏิบัติการ ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายจ้างแจ้งหรือปิดประกาศคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยดังกล่าว ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานประกอบกิจการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

[illegible]

- กำหนดให้นายจ้างมีอำนาจดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดในกรณีที่นายจ้างเช่าอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่นำมาใช้ในสถานประกอบกิจการ (ร่างมาตรา ๑๙)

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่นายจ้างเช่าอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่นำมาใช้ในสถานประกอบกิจการให้นายจ้างมีอำนาจดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดที่เข้านั้นตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดซึ่งให้เช่า หรือผู้ให้เช่าในอันที่จะเรียกร้องค่าเสียหาย หรือค่าทดแทนใด ๆ ตลอดจนการบอกเลิกสัญญาเช่า

- กำหนดให้ผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีหน้าที่สนับสนุนและร่วมมือกับ นายจ้างและบุคลากรอื่นเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒ (ร่างมาตรา ๒๐)

มาตรา ๒๐ ให้ผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีหน้าที่สนับสนุนและร่วมมือกับนายจ้าง และบุคลากรอื่นเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒

- กำหนดให้ลูกจ้างมีหน้าที่ดูแลสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐาน ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย โดยคำนึงถึงสภาพของงานและพื้นที่ที่รับผิดชอบ (ร่างมาตรา ๒๑)

มาตรา ๒๑ ลูกจ้างมีหน้าที่ดูแลสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนด ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพ อนามัย โดยคำนึงถึงสภาพของงานและพื้นที่ที่รับผิดชอบ

ในกรณีที่ลูกจ้างทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหาย และไม่สามารถแก้ไขได้ ด้วยตนเอง ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร และให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร แจ้งเป็นหนังสือ ต่อนายจ้างโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่หัวหน้างานทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหายซึ่งอาจทำให้ลูกจ้าง ได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ต้องดำเนินการป้องกันอันตรายนั้น ภายในขอบเขตที่รับผิดชอบหรือที่ได้รับมอบหมายทันทีที่ทราบ กรณีไม่อาจดำเนินการได้ ให้แจ้ง ผู้บริหารหรือนายจ้างดำเนินการแก้ไขโดยไม่ชักช้า

การได้มาและการพ้นจากตำแหน่งของผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

ผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีผลงานหรือประสบการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยต้องคำนึงถึง การมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

- กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๕)

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๔) วินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๓๓ วรรคสาม และมาตรา ๔๐ วรรคสอง

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

- กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ร่างมาตรา ๒๖)

มาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้ง กรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่ เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้ง กรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับแต่งตั้ง จะเข้ารับหน้าที่

- กำหนดเหตุที่ทำให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ (ร่างมาตรา ๒๗)

มาตรา ๒๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก เมื่อขาดประชุมสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๗) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

- กำหนดองค์ประชุมของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๘)

มาตรา ๒๘ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยมีกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างอย่างน้อยฝ่ายละหนึ่งคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมเพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คราวใด ถ้าไม่ได้องค์ประชุมตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้จัดให้มีการประชุมอีกครั้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่นัดประชุมครั้งแรก การประชุมครั้งหลังแม้ไม่มีกรรมการซึ่งมาจากฝ่ายนายจ้างหรือฝ่ายลูกจ้างมาร่วมประชุม ถ้ามีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ก็ให้ถือเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคราวใด ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมสำหรับการประชุมคราวนั้น

มติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

- กำหนดให้นายจ้างดำเนินการตามที่กำหนดไว้เพื่อประโยชน์ในการควบคุมกำกับ ดูแล การดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๓๒)

(๑) จัดให้มีการประเมินอันตราย

(๒) ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง

(๓) จัดทำแผนการดำเนินงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม

ในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมตลาดจ้างและสถานประกอบกิจการ

(๔) ส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงาน

และแผนการควบคุมตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ประเภทกิจการ ขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการ และระยะเวลาที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง นายจ้างจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำและได้รับการรับรองผลจากฝ่ายชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

- กำหนดให้ผู้ที่ จะทำการเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ร่างมาตรา ๓๓)

มาตรา ๓๓ ผู้ใดจะทำการเป็นผู้ชำนาญด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานจะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีตามที่พระราชบัญญัตินี้

การขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ชำนาญการ การควบคุม การปฏิบัติงานของผู้ได้รับใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การสั่งพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับการอนุญาตเป็นผู้ชำนาญการ
ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยอนุโลม

- กำหนดให้นายจ้างดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในกรณีที่สถานประกอบกิจการเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้างประสบอันตรายจากการทำงาน (ร่างมาตรา ๓๔)

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการใดเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้างประสบอันตรายจากการทำงานให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ลูกจ้างเสียชีวิตให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใดที่มีรายละเอียดพอสมควร และให้แจ้งรายละเอียดและสาเหตุเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างเสียชีวิต

(๒) กรณีที่สถานประกอบกิจการได้รับความเสียหายหรือต้องหยุดการผลิตหรือมีบุคคลในสถานประกอบกิจการประสบอันตรายหรือได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากเพลิงไหม้ การระเบิด สารเคมีรั่วไหล หรืออุบัติเหตุร้ายแรงอื่นให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใด และให้แจ้งเป็นหนังสือ โดยระบุสาเหตุอันตรายที่เกิดขึ้น ความเสียหาย การแก้ไขและวิธีการป้องกันการเกิดซ้ำอีกภายในเจ็ดวันนับแต่วันเกิดเหตุ

(๓) กรณีที่มีลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนเมื่อนายจ้างแจ้งการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อสำนักงานประกันสังคมตามกฎหมายดังกล่าวแล้วให้นายจ้างส่งสำเนาหนังสือแจ้งนั้นต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในเจ็ดวันด้วย

การแจ้งเป็นหนังสือตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด และเมื่อพนักงานตรวจความปลอดภัยได้รับแจ้งแล้ว ให้ดำเนินการตรวจสอบและหามาตรการป้องกันอันตรายโดยเร็ว

๔.๖ หมวด ๕ พนักงานตรวจความปลอดภัย

- กำหนดอำนาจของพนักงานตรวจความปลอดภัยในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๓๕)

มาตรา ๓๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการ หรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ

(๒) ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ

(๔) เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย

(๕) สอบถามข้อเท็จจริง หรือสอบสวนเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

- กำหนดให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง หยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาสามสิบวัน (ร่างมาตรา ๓๖)

มาตรา ๓๖ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยพบว่า นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาสามสิบวัน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ พนักงานตรวจความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ในกรณีจำเป็นเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้หยุดการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ อาคารสถานที่ หรือผูกมัด ประทับตราสิ่งที่จะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อลูกจ้างดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วน เป็นการชั่วคราว ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยได้ เมื่อนายจ้างได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามวรรคหนึ่งแล้วให้นายจ้างแจ้งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย เพื่อพิจารณาเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้

- กำหนดให้อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย มีอำนาจสั่งให้พนักงานตรวจความปลอดภัยหรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไข ในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานสมควรเข้าไปดำเนินการแทน (ร่างมาตรา ๓๗)

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานสมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งให้พนักงานตรวจความปลอดภัยหรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้ ในกรณีเช่นนี้ นายจ้างต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริง

ก่อนที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะดำเนินการตามวรรคหนึ่ง จะต้องมีการมีคำเตือนเป็นหนังสือให้นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่กำหนด คำเตือนดังกล่าวจะกำหนดไปพร้อมกับคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยก็ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานขอรับเงินช่วยเหลือจากกองทุนเพื่อเป็นเงินสำรองจ่ายในการดำเนินการได้ และเมื่อได้รับเงินจากนายจ้างแล้วให้ชดใช้เงินช่วยเหลือที่ได้รับมาคืนแก่กองทุน

- กำหนดให้อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของนายจ้างซึ่งไม่จ่ายค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขตามจำนวนที่จ่ายจริง (ร่างมาตรา ๓๘)

มาตรา ๓๘ ให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของนายจ้างซึ่งไม่จ่ายค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขตามจำนวนที่จ่ายจริง

การมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งจะกระทำได้อีกเมื่อได้แจ้งเป็นหนังสือให้นายจ้างนำเงินค่าใช้จ่ายมาจ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่ยังได้รับหนังสือนั้นและนายจ้างไม่จ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด ทั้งนี้ ให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้หักไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการยึด आयัด และขายทอดตลาด และชำระค่าใช้จ่ายที่นายจ้างต้องเป็นผู้จ่ายตามมาตรา ๓๗ ถ้ามีเงินเหลือให้คืนแก่นายจ้างโดยเร็ว โดยให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีหนังสือแจ้งให้ทราบเพื่อขอรับเงินที่เหลือคืน โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ถ้านายจ้างไม่มาขอรับคืนภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ให้เงินดังกล่าวตกเป็นของกองทุน

- กำหนดให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือการหยุดกระบวนการผลิตในระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖ (ร่างมาตรา ๓๙)

มาตรา ๓๙ ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือการหยุดกระบวนการผลิตนั้นเท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างต้องได้รับ เว้นแต่ลูกจ้างรายนั้นจงใจกระทำการอันเป็นเหตุให้มีการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิต

- กำหนดให้นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่ไม่เห็นด้วยในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ (ร่างมาตรา ๔๐)

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง หากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่งให้อธิบดีวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง หากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์ ย่อมไม่เป็นการทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย เว้นแต่อธิบดีหรือคณะกรรมการ แล้วแต่กรณี จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

- กำหนดให้พนักงานตรวจความปลอดภัยต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอในการปฏิบัติตามหน้าที่ (ร่างมาตรา ๔๑)

มาตรา ๔๑ ในการปฏิบัติตามหน้าที่ พนักงานตรวจความปลอดภัยต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวพนักงานตรวจความปลอดภัย ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

- กำหนดห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง หรือโยกย้ายหน้าที่การงานของลูกจ้าง เพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้องหรือเป็นพยานหรือให้หลักฐานหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยหรือคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือต่อศาล (ร่างมาตรา ๔๒)

มาตรา ๔๒ ห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง หรือโยกย้ายหน้าที่การงานของลูกจ้าง เพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้องหรือเป็นพยานหรือให้หลักฐานหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยหรือคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือต่อศาล

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{1}{6}$ $\frac{1}{7}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{9}$ $\frac{1}{10}$ $\frac{1}{11}$ $\frac{1}{12}$

- กำหนดให้เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการตามที่กำหนดไว้ (ร่างมาตรา ๔๖)

มาตรา ๔๖ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

(๑) การรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และการพัฒนา แก้วและบริหารงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) ช่วยเหลือและอุดหนุนหน่วยงานของรัฐ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชน หรือบุคคลที่เสนอโครงการหรือแผนงานในการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนการศึกษาวิจัย และการพัฒนางานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนและตามมาตรา ๓๐

(๔) สนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามความเหมาะสมเป็นรายปี

(๕) ให้นายจ้างกักขังเพื่อแก้ไขสภาพความไม่ปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน

(๖) เงินทดรองจ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗

การดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย

และสภาพแวดล้อมในการทำงานกำหนด และให้นำเงินดอกผลของกองทุนมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตาม (๑) (๒) และ (๓) ได้ไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบห้าของดอกผลของกองทุนต่อปี

- กำหนดให้เงินและทรัพย์สินที่กองทุนได้รับตามมาตรา ๔๕ ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน (ร่างมาตรา ๔๗)

มาตรา ๔๗ เงินและทรัพย์สินที่กองทุนได้รับตามมาตรา ๔๕ ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

- กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๔๘)

มาตรา ๔๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และผู้แทนสำนักงบประมาณ เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละห้าคน และข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ

[illegible]

๘.๙ หมวด ๘ บทกำหนดโทษ

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนด
ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (ร่างมาตรา ๕๓)

มาตรา ๕๓ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง
ที่ออกตามมาตรา ๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำ
ทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ที่มีหน้าที่ในการรับรอง หรือตรวจสอบเอกสารหลักฐาน
หรือรายงานตามกฎหมายกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ วรรคสอง กรอกข้อความอันเป็นเท็จ
ในการรับรองหรือตรวจสอบเอกสารหลักฐานหรือรายงาน (ร่างมาตรา ๕๔)

มาตรา ๕๔ ผู้ใดมีหน้าที่ในการรับรอง หรือตรวจสอบเอกสารหลักฐาน
หรือรายงานตามกฎหมายกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ วรรคสอง กรอกข้อความอันเป็นเท็จ
ในการรับรองหรือตรวจสอบเอกสารหลักฐานหรือรายงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง
ประเมินความเสี่ยง จัดฝึกอบรม หรือให้คำปรึกษาโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๙
หรือไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๑ (ร่างมาตรา ๕๕)

มาตรา ๕๕ ผู้ใดให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง
จัดฝึกอบรม หรือให้คำปรึกษาโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๙ หรือไม่ได้รับอนุญาตตาม
มาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖
หรือมาตรา ๓๒ (ร่างมาตรา ๕๖)

มาตรา ๕๖ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๓๒
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๓๔
(ร่างมาตรา ๕๗)

มาตรา ๕๗ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๗
(ร่างมาตรา ๕๘)

มาตรา ๕๘ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง

(ร่างมาตรา ๕๙)

มาตรา ๕๙ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๖๐)

มาตรา ๖๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ที่ขัดขวางการดำเนินการของนายจ้างตามมาตรา ๑๙ หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร (ร่างมาตรา ๖๑)

มาตรา ๖๑ ผู้ใดขัดขวางการดำเนินการของนายจ้างตามมาตรา ๑๙ หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๓ (ร่างมาตรา ๖๒)

มาตรา ๖๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ที่กระทำการเป็นผู้ข่มขู่การด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ (ร่างมาตรา ๖๓)

มาตรา ๖๓ ผู้ใดกระทำการเป็นผู้ข่มขู่การด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ที่ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๖๔)

มาตรา ๖๔ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง (ร่างมาตรา ๖๕)

มาตรา ๖๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีก ระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๖๖)

มาตรา ๖๖ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ (ร่างมาตรา ๖๗)

มาตรา ๖๗ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินห้าหมื่นบาท

- บทกำหนดโทษนายจ้างผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๔๒ (ร่างมาตรา ๖๘)

มาตรา ๖๘ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- บทกำหนดโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือเกิดจากการไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น (ร่างมาตรา ๖๙)

มาตรา ๖๙ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือเกิดจากการไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

- บทกำหนดโทษผู้ที่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้าง อันเป็นข้อเท็จจริงที่ปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งผู้นั้นได้หรือล่วงรู้ ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาเนื่องจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๗๐)

มาตรา ๗๐ ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็น ข้อเท็จจริงที่ปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งผู้นั้นได้หรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าวมา เนื่องจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับ ไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่ง พระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน การแรงงานสัมพันธ์ หรือการสอบสวน หรือพิจารณาคดี

- กำหนดให้เจ้าพนักงานตามที่กำหนดไว้ มีอำนาจเปรียบเทียบในบรรดา ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท (ร่างมาตรา ๗๑)

มาตรา ๗๑ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท ถ้าเจ้าพนักงานดังกล่าวต่อไปนี้ เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบดังนี้

- (๑) อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร
- (๒) ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย สำหรับความผิด ที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น

ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิด ที่เจ้าพนักงานมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามวรรคหนึ่งและบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วัน ที่บุคคลนั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่ วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงิน ค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป

- กำหนดให้คณะกรรมการเปรียบเทียบ มีอำนาจเปรียบเทียบในความผิด ตามมาตรา ๖๖ ได้ (ร่างมาตรา ๗๒)

มาตรา ๗๒ การกระทำความผิดตามมาตรา ๖๖ ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบ ซึ่งประกอบด้วยอธิบดี ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือผู้แทน และอัยการสูงสุดหรือ ผู้แทนเห็นว่าการกระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และให้นำมาตรา ๗๑ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

- กำหนดให้ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย

มาตรา ๗๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๗๔ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นากฎกระทรวงที่ออกตามความในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๑) ใบอนุญาตให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ ๒๐,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตผู้ชำนาญการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบสำคัญการขึ้นทะเบียนบุคลากร ตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๓	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๔) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๕) ใบแทนใบสำคัญการขึ้นทะเบียน	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๖) การต่ออายุใบอนุญาตหรือใบสำคัญ การขึ้นทะเบียน	ครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตหรือใบสำคัญนั้น

ประเด็นที่มีการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สำคัญ ๆ
และผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับ
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยอาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

๑. สรุปประเด็นสำคัญจากการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่หนึ่ง
ชั้นรับหลักการ

นายไพฑูรย์ แก้วทอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ได้แถลงหลักการ
และเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ. ดังนี้

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี
และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้
ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย
สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ
ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรง
ขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหลักการส่วนใหญ่
เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการ
บริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการ
ควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญ
ของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรง ขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่ เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการ บริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการ ควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญ ของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

นายเจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย ผู้เสนอ
ได้แถลงหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ดังนี้

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

โดยที่ในปัจจุบันการพัฒนาในระบบอุตสาหกรรมส่งผลให้มีเครื่องมือ สารเคมี ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย โดยเฉพาะเกิดอุบัติเหตุในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และการบริการ อีกทั้งยังขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงาน ในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตราย จากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครอง แรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย

นายสถาพร มณีรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย ผู้เสนอ
ได้แถลงหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ดังนี้

[illegible]

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรง ขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหลักการส่วนใหญ่ เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการ บริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการ ควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญ ของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ต่อจากนั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อภิปรายแสดงความคิดเห็น และตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฯ ทั้ง ๗ ฉบับดังกล่าว โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑.๑ ประเด็นสำคัญที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้มีการอภิปราย

อย่างกว้างขวาง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญ มีความจำเป็นและเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้ใช้แรงงาน ซึ่งถูกเอารัดเอาเปรียบมาโดยตลอด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่วนมากเห็นชอบกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยตั้งข้อสังเกตดังนี้

- ตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ ที่กำหนดให้บุคคลหรือนิติบุคคล

ของภาคเอกชนเป็นผู้ให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน แทนที่จะกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ การกำหนดเช่นนี้เป็นการเอื้อประโยชน์ให้กับเอกชนหรือไม่ การกำหนดให้เอกชนเป็นผู้ตรวจสอบเช่นนี้ หากเกิดความเสียหายหรือบกพร่อง เอกชนนั้นมีความรับผิดชอบเพียงใด มีการกำหนดเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ไว้อย่างไร

- ร่างพระราชบัญญัตินี้ให้ความคุ้มครองลูกจ้างประเภทใดบ้าง ให้ความคุ้มครองแรงงานไทยที่ไปทำงานในต่างประเทศ หรือแรงงานต่างด้าวหรือไม่ อย่างไร

นายไพฑูรย์ แก้วทอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ได้ตอบชี้แจงว่า เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานนี้ เดิมเป็นเนื้อหาของหมวด ๘ ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่กฎหมายเดิม ยังมีช่องว่างและยังให้ความคุ้มครองลูกจ้างได้อย่างไม่ทั่วถึง จึงได้ร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้น โดยเน้นในด้านการป้องกันและคุ้มครองผู้ใช้แรงงานทั้งที่เป็นคนไทยและคนต่างด้าว อีกทั้ง การจัดตั้งกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ในการป้องกันมิให้เกิดอุบัติเหตุหรือการประสบอันตราย อันเนื่องมาจากการทำงาน ก็มีได้เข้าซ้อนกับกองทุนประกันสังคมหรือกองทุนเงินทดแทน ที่มีอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากกองทุนประกันสังคมมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกองทุนให้หลักประกัน แก่ผู้ประกันตนให้ได้รับประโยชน์ทดแทนเมื่อต้องประสบอันตราย เจ็บป่วย ทูพพลภาพ หรือตาย ซึ่งไม่ใช่เนื่องมาจากการทำงาน รวมทั้งกรณีคลอดบุตร สงเคราะห์บุตร และชราภาพ ส่วนกองทุน เงินทดแทนมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกองทุนในการจ่ายเงินทดแทนแทนนายจ้างให้แก่ลูกจ้างซึ่งประสบ อันตราย เจ็บป่วย หรือตาย เนื่องมาจากการทำงาน หรือป้องกันรักษาผลประโยชน์ให้แก่นายจ้าง หรือเจ็บป่วยเป็นโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงาน หรือโรคซึ่งเกิดขึ้นเนื่องมา การทำงานให้แก่นายจ้าง แต่อย่างไรก็ดี ประเด็นและข้อสังเกตที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นมานั้น จะได้นำไปพิจารณาในชั้นคณะกรรมการต่อไป

๒. ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่หนึ่งชั้นรับหลักการ

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติในวาระที่หนึ่ง รับหลักการแห่ง ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ด้วยคะแนนเสียง ๓๘๔ เสียง ไม่รับหลักการ ๑ เสียง และงดออกเสียง ๑ เสียง และมีมติ ให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๓๖ คน เพื่อพิจารณาต่อไป โดยถือเอา ร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา กำหนดแปรญัตติภายใน ๗ วัน

๓. สรุปประเด็นและผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สองชั้นพิจารณา เรียงลำดับมาตรา

๓.๑ ประเด็นสาระสำคัญที่มีการอภิปรายอย่างกว้างขวาง

หลังจากที่คณะกรรมการวิสามัญได้รายงานผลการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ต่อที่ประชุมสภา ผู้แทนราษฎรแล้ว มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอภิปรายในชั้นการพิจารณาในวาระที่สอง ชั้น พิจารณาเรียงลำดับมาตรา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

มาตรา ๓

**กรรมวิธีการผู้สงวนความเห็นและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อภิปราย
แสดงความคิดเห็น ดังนี้**

การกำหนดยกเว้นมิให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับกับราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งกิจการอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนั้น เห็นว่าหน่วยงานทุกหน่วยงานในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชน ผู้ใช้แรงงานหรือบุคคลที่ทำงานในหน่วยงานนั้น ๆ ย่อมจะต้อง ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายโดยเท่าเทียมกัน และพระราชบัญญัตินี้ย่อมมีเจตนารมณ์ที่จะให้ ได้รับความคุ้มครองบุคคลทุกคนโดยเท่าเทียมกัน โดยไม่แยกว่าเป็นบุคคลในหน่วยงานของรัฐหรือไม่ การบัญญัติกฎหมายเช่นนี้ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติหรือไม่ หน่วยงานราชการควรเป็นแบบอย่าง ที่ดีในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

คณะกรรมการชี้แจง ดังนี้

เหตุที่กำหนดมิให้นำมาตรานี้มาใช้บังคับกับราชการส่วนกลาง ราชการ ส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งกิจการอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนด ในกฎกระทรวงนั้น เนื่องจากการบริหารราชการแผ่นดินกับการบริหารธุรกิจมีความแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ดีคณะกรรมการก็มีความห่วงใยบุคคลที่ทำงานในหน่วยงานดังกล่าวข้างต้น จึงมีการบัญญัติเพิ่มเติมในตอนท้ายว่า ให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการ ส่วนท้องถิ่น และกิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จัดให้มีมาตรฐาน ในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ในหน่วยงานของตนไม่ต่ำกว่ามาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งแสดงว่า หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีมาตรฐาน ทางด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เทียบเท่ากับ พระราชบัญญัตินี้ หากหน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามก็อาจถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ได้

มาตรา ๒๔

**กรรมวิธีการผู้สงวนความเห็นและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อภิปราย
แสดงความคิดเห็น ดังนี้**

เรื่องการได้มาของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงาน ในส่วนของกรรมการที่ต้องมีการคัดเลือก ให้กำหนดไปในกฎหมายว่าต้องมีทั้งหญิง และชาย มิใช่กำหนดไว้ว่าคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย เนื่องจากการใช้ถ้อยคำ เช่นนี้ของคณะกรรมการนั้นไม่มีสภาพบังคับ และเป็นคนละความหมายกัน และขอให้เพิ่ม ผู้อำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นกรรมการ คนหนึ่งในคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานด้วย

เนื่องจากคณะกรรมการนี้มีอำนาจหน้าที่กว้างขวางในการทำงานเพื่อให้เกิดความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน การให้ผู้อำนวยการสถาบันมาเป็นกรรมการด้วยคนหนึ่งจะมีผลดีมากกว่า ทำให้มีการนำผลงานวิชาการ ข้อเสนอแนะ หรือความคิดเห็น เรื่องต่าง ๆ ไปใช้ในการวิจัย พัฒนา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติอย่างถูกต้องต่อไป

คณะกรรมการชี้แจง ดังนี้

ตามร่างเดิมไม่ได้กำหนดในเรื่องของสัดส่วนหญิงและชายเอาไว้ แต่กรรมการก็ได้กำหนดให้ โดยให้คำนึงถึงหญิงและชาย ซึ่งในกรณีนี้ผู้แทนจากกระทรวงแรงงาน ให้ความเห็นว่า เพื่อให้การสรรหาหรือการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิให้เป็นคณะกรรมการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นไปอย่างโปร่งใส ไม่เลือกปฏิบัติ และเพื่อเป็นการเปิดกว้างไว้ รวมทั้งเมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติต่าง ๆ รวมทั้งรัฐธรรมนูญก็มีการใช้ถ้อยคำว่า โดยต้องคำนึงถึงสัดส่วนของชายและหญิงโดยเท่าเทียมกัน หรือโดยต้องคำนึงถึงความเท่าเทียมกันของชายและหญิง กรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า ควรใช้ถ้อยคำตามที่คณะกรรมการชี้แจงจะเหมาะสมกว่า เนื่องจากหากกำหนดไว้ให้มีชายและหญิง ถ้าเลือกแล้วไม่มีชายหรือหญิงเลยก็จะเกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้ ทำให้เกิดความล่าช้า ในการทำงาน และการให้ผู้อำนวยการสถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานมาเป็นกรรมการนั้น เห็นว่า ผู้อำนวยการสถาบันฯ ตามหมวด ๖/๑ สถาบัน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ตามพระราชบัญญัตินี้ และได้มีข้อสังเกตให้มีการจัดตั้งสถาบันฯ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานจัดตั้งขึ้น ทำให้ยังไม่มีผู้อำนวยการสถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน หากกำหนดให้ผู้อำนวยการสถาบันฯ เป็นกรรมการด้วยคนหนึ่งแล้ว ก็จะเกิดปัญหาขึ้น อีกทั้งสถาบันฯ เป็นหน่วยงานที่รับนโยบาย จากกระทรวงแรงงานไปปฏิบัติ กรรมการเห็นว่าร่างเดิมมาตรา ๒๔ เหมาะสมแล้ว

มาตรา ๔๔

กรรมการผู้สงวนความเห็นได้อภิปรายแสดงความคิดเห็น ดังนี้

การกำหนดให้กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงาน เป็นกองทุนกองทุนหนึ่งในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน น่าจะไม่เหมาะสม เห็นว่าควรให้กองทุนนี้เป็นกองทุนกองทุนหนึ่งในสถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน จะเหมาะสมกว่า ซึ่งจะสามารถดูแลพี่น้อง ประชาชนผู้ใช้แรงงานได้ทั่วถึงกว่า และจะเกิดประโยชน์มากกว่า

เรื่องสถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๕๑/๑

การที่กำหนดให้สถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม

ในการทำงานเป็นหน่วยงานประเภทองค์การมหาชน มีเหตุผลอย่างไร และขัดแย้งกับหลักการของพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ และสถาบันฯ นี้ ควรจะมีการให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน สถาบันนี้ต้องให้บริการผู้ใช้แรงงาน ด้านอาการเจ็บป่วยและการป้องกันอาการเจ็บป่วยที่เกิดจากการทำงานด้วย จึงเป็นเรื่องสำคัญ ที่ต้องมีการวิจัยทางคลินิก ต้องมีผู้เจ็บป่วยเพื่อเป็นฐานในการวิจัย ต้องมีงานบริการเพื่อเป็นฐาน ในการหาแนวทางป้องกันและแนวทางการรักษาต่อไป จึงไม่เห็นด้วยที่จะให้จัดตั้งสถาบัน เป็นองค์การมหาชน เนื่องจากเมื่อเป็นองค์การมหาชนแล้ว ต้องแสวงหากำไรเพื่อให้องค์กร ดำรงอยู่ได้ ต้องมีงบประมาณในการบริหารจัดการเป็นจำนวนมาก เพราะผู้บริหารได้รับเงินเดือน และค่าตอบแทนเป็นจำนวนมาก และองค์การมหาชนที่ได้มีการจัดตั้งขึ้นในประเทศไทยนั้นส่วนมาก มีผลประกอบการไม่ดี ขาดทุนเป็นจำนวนมาก รัฐบาลต้องจัดสรรงบประมาณเป็นจำนวนมาก เพื่อไปอุดหนุนให้องค์การมหาชนนั้นดำรงอยู่ได้ ทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณ และผู้บริหารของ องค์การมหาชนก็ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งไม่จำเป็น เนื่องจากผู้บริหารของกระทรวง แรงงานหรือผู้ใช้แรงงานเป็นผู้ที่มีความสามารถอยู่แล้ว การตั้งสถาบันฯ ให้เป็นองค์การมหาชน

อย่างไรก็ดี สถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม

ในการทำงาน เป็นหน่วยงานที่จำเป็นต้องมีการจัดตั้งขึ้น เพื่อช่วยเหลือและสนับสนุนผู้ใช้แรงงาน โดยจัดตั้งสถาบันฯ เป็นองค์กรอิสระ เพื่อให้มีความคล่องตัวในการทำงาน มีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ ปลอดจากการแทรกแซงของนายจ้าง ลูกจ้าง เป็นหน่วยงานเพื่อช่วยเหลือประชาชนผู้ใช้แรงงานนอกเหนือจากหน่วยงานภาครัฐ ในปัจจุบันประเทศไทยต้องสูญเสียงบประมาณด้านความปลอดภัยนี้ปีละ ๓ - ๔ หมื่นล้านบาท การจัดตั้งสถาบันฯ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ แก่ผู้ใช้แรงงานเพื่อลดปัญหาความสูญเสียด้านการบาดเจ็บล้มตายของผู้ใช้แรงงาน สถาบันฯ นี้ จึงมีความจำเป็นต้องจัดตั้งขึ้น เพื่อลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ใช้แรงงานและนายจ้าง โดยจัดตั้งสถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อช่วยเหลือในด้านวิชาการ สร้างมาตรฐาน และการรับรองมาตรฐานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการทำงาน ให้สถาบันฯ เป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นหน่วยงานอิสระภายใต้กำกับของรัฐมนตรี มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน สนับสนุนการทำงานของสถาบันฯ สถาบันฯ ไม่ควรเป็นองค์การมหาชน เพราะสถาบันฯ ไม่ใช่องค์กรที่แสวงหารายได้ สถาบันฯ ต้องเป็นหน่วยงานที่ให้บริการผู้ใช้แรงงานและผู้ประกอบการ

คณะกรรมการธิการชี้แจง ดังนี้

เหตุผลที่ต้องการจัดตั้งสถาบันความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นองค์การมหาชน เนื่องจากสถาบันนี้เป็นสถาบันเพื่อช่วยเหลือผู้ใช้แรงงาน ในด้านวิชาการ การจัดตั้งเป็นองค์การมหาชนโดยพระราชกฤษฎีกาซึ่งเป็นกฎหมายของฝ่ายบริหาร จะทำให้องค์กรนี้สามารถทำงานได้อย่างเรียบง่ายมากกว่า มีความคล่องตัวในการบริหารงาน มากกว่า สามารถแก้ไขหากเกิดกรณีปัญหาได้ง่ายกว่า เนื่องจากฝ่ายบริหารสามารถขอแก้ไข พระราชกฤษฎีกาได้ง่ายกว่าการแก้ไขพระราชบัญญัติ แต่หากจัดตั้งสถาบันฯ ขึ้น โดยไม่กำหนดให้เป็นองค์การมหาชนก็ตาม แต่รูปแบบของสถาบันฯ ก็ยังเป็นองค์การมหาชน อยู่นั่นเอง ภารกิจบางส่วนของสถาบันมีความซ้ำซ้อนกับภารกิจของกรมสวัสดิการและคุ้มครอง แรงงาน กระทรวงแรงงาน คณะกรรมาธิการจึงกำหนดอำนาจหน้าที่ของสถาบันฯ ให้มีอำนาจ

๓.๒ ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สองชั้นพิจารณาเรียงลำดับ
มาตรา

พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓	มีการแก้ไข

คณะกรรมการธิการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) กิจการอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และกิจการอื่น ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จัดให้มีมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานในหน่วยงานของตนไม่ต่ำกว่า มาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ

มาตรา ๔

มีการแก้ไข

คณะกรรมการการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึง ผู้ประกอบกิจการซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาทำงาน หรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการ ไม่ว่าการทำงานหรือการทำผลประโยชน์นั้น จะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบ กิจการนั้นหรือไม่ก็ตาม

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับความยินยอมให้ทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถาน ประกอบกิจการของนายจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“ผู้บริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการในหน่วยงานขึ้นไป

“หัวหน้างาน” หมายความว่า ผู้มีลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา หรือสั่งให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้าง แต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้าง ที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในหน่วยงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“พนักงานตรวจความปลอดภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐

มีการแก้ไข

คณะกรรมการสิทธิการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๑๐ ในกรณีที่สหภาพขึ้น訴ความปลอดภัยในสหภาพแรงงาน
กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานไม่รับขึ้นทะเบียนหรือเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๙
ผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ถูกเพิกถอนทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีภายในสามสิบวัน
นับแต่วันได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียนหรือการเพิกถอนทะเบียน
คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยการแก้ไขของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๖

มีการแก้ไข

คณะกรรมการสิทธิการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๑๖ ให้นายจ้างจัดให้ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคนได้รับ
การฝึกอบรมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้บริหารจัดการ
และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่าง
ปลอดภัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีศร และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

ในกรณีที่นายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนสถานที่ทำงาน
หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ ซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ
หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกอบรมลูกจ้างทุกคนก่อนการเริ่มทำงาน

การฝึกอบรมตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด”

ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง และมีผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไป ให้ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาขั้นต้นที่มีลูกจ้างทำงานในสถานประกอบกิจการ เดียวกัน มีหน้าที่ร่วมกันในการจัดสถานที่ทำงานให้มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัย และมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ถูกสุขลักษณะเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างทุกคน"

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ

หมวด ๓ คณะกรรมการความปลอดภัย ไม่มีการแก้ไข
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

มาตรา ๒๔ มีการแก้ไข
คณะกรรมการแก้ไข ดังนี้

"มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน" ประกอบด้วย ปลัดกระทรวง แรงงานเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดี กรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครอง แรงงาน เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละเจ็ดคน และผู้ทรงคุณวุฒิอีกห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ให้ข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขานุการ

การได้มาและการพ้นจากตำแหน่งของผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

ผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีผลงานหรือประสบการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยต้องคำนึงถึง การมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย"

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ

มาตรา ๒๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๙

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๐

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๑

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๔ การควบคุม กำกับ ดูแล

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๔

มีการแก้ไข

คณะกรรมการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๓๔ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการใดเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้างประสบอันตรายจากการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ลูกจ้างเสียชีวิต ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใดที่มีรายละเอียดพอสมควร และให้แจ้งรายละเอียดและสาเหตุเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างเสียชีวิต

(๒) กรณีที่สถานประกอบกิจการได้รับความเสียหายหรือต้องหยุดการผลิต หรือมีบุคคลในสถานประกอบกิจการประสบอันตรายหรือได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากเพลิงไหม้ การระเบิด สารเคมีรั่วไหล หรืออุบัติเหตุร้ายแรงอื่น ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใด และให้แจ้ง

เป็นหนังสือ โดยระบุสาเหตุอันตรายที่เกิดขึ้น ความเสียหาย การแก้ไขและวิธีการป้องกัน
การเกิดซ้ำอีกภายในเจ็ดวันนับแต่วันเกิดเหตุ

(๓) กรณีที่มีลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยตามกฎหมายว่าด้วย
เงินทดแทน เมื่อนายจ้างแจ้งการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อสำนักงานประกันสังคม
ตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว ให้นายจ้างส่งสำเนาหนังสือแจ้งนั้นต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย
ภายในเจ็ดวันด้วย

การแจ้งเป็นหนังสือตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด
และเมื่อพนักงานตรวจความปลอดภัยได้รับแจ้งแล้ว ให้ดำเนินการตรวจสอบและหามาตรการ
ป้องกันอันตรายโดยไม่ชักช้าเร็ว"

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ

หมวด ๕ พนักงานตรวจความปลอดภัย ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๖ มีการแก้ไข

คณะกรรมการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๓๖ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยพบว่า นายจ้าง ลูกจ้าง
หรือผู้ที่เกี่ยวข้องผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตาม
พระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร
หรืออุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง ให้พนักงานตรวจความปลอดภัย
มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม
ภายในระยะเวลาสามสิบวัน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลา
ดังกล่าวได้ พนักงานตรวจความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง
ครั้งละสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ในกรณีจำเป็นเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ให้พนักงาน
ตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้หยุดการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ อาคารสถานที่ หรือผูกมัด
ประตูปราสาทซึ่งอาจจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อลูกจ้างดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วน
เป็นการชั่วคราว ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยได้ เมื่อนายจ้าง
ได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามวรรคหนึ่งแล้ว

ให้นายจ้างแจ้งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย เพื่อพิจารณาเพิกถอนคำสั่งให้พ้นหน้าที่
ดังกล่าวได้”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการธิการ

มาตรา ๓๗

มีการแก้ไข

คณะกรรมการธิการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๓๗ ในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจ
ความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการ
และคุ้มครองแรงงานสมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจ
สั่งให้พนักงานตรวจความปลอดภัยหรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตาม
คำสั่งนั้นได้ ในกรณีเช่นนี้ นายจ้างต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขนั้น
ตามจำนวนที่จ่ายจริง

ก่อนที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะดำเนินการตามวรรคหนึ่ง จะต้องมี
คำเตือนเป็นหนังสือให้นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในระยะเวลา
ที่กำหนด คำเตือนดังกล่าวจะกำหนดไปพร้อมกับคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยก็ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานขอรับ
เงินช่วยเหลือจากกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเงินทดรองจ่ายในการดำเนินการได้ และเมื่อได้รับเงินจาก
นายจ้างแล้วให้خذเงินช่วยเหลือที่ได้รับมาคืนแก่กองทุน”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการธิการ

มาตรา ๓๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๙

มีการแก้ไข

คณะกรรมการธิการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๓๙ ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖
ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือการหยุดกระบวนการผลิตนั้น
เท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างต้องได้รับอยู่ตลอดเวลาที่ให้หยุดงาน เว้นแต่
ลูกจ้างรายนั้นจงใจกระทำการอันเป็นเหตุให้มีการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตนั้น
เกิดขึ้นนี้ต้องส่งผลกระทบต่อสุขภาพของลูกจ้าง”

มาตรา ๕๐

❖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๒

ไม่มีการแก้ไข

ਮਾਤਰਾ ੫੩

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๖ กองทุนความปลอดภัย

ไม่มีการแก้ไข

อาชีพอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงาน

มาตรา ๔๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๖

มีการแก้ไข

คณะกรรมการการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๔๖ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

(๑) การรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม

ในการทำงาน และการพัฒนา แกไขและบริหารงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารกองทุน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) ช่วยเหลือและอุดหนุนหน่วยงานของรัฐ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชน หรือบุคคลที่เสนอ โครงการหรือแผนงานในการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนการศึกษาวิจัย และการพัฒนางานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนและตามมาตรา ๓๐

หมวด ๗ บทกำหนดโทษ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๙

มีการแก้ไข

คณะกรรมการการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๕๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ ววรรคสอง หรือมาตรา ๒๑ ววรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยการแก้ไขของคณะกรรมการ

มาตรา ๖๐

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๑

มีการแก้ไข

คณะกรรมการการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๖๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ ววรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยการแก้ไขของคณะกรรมการ

มาตรา ๖๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๔

มีการแก้ไข

คณะกรรมการการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๖๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับหรือกระทำความผิดซ้ำหนึ่งข้อในกรณีที่สิ่งของที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการไว้ใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกระหว่างที่พนักงานตรวจความปลอดภัยตรวจพบ หรือผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยการแก้ไขของคณะกรรมการ

มาตรา ๖๔/๑

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ ดังนี้

“มาตรา ๖๔/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการไว้ใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยการเพิ่มขึ้นใหม่ของ
คณะกรรมการ

มาตรา ๖๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๙

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๐

มีการแก้ไข

คณะกรรมการการแก้ไข ดังนี้

“มาตรา ๗๐ การกระทำความผิดตามมาตรา ๖๔/๑ ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งประกอบด้วยอธิบดี ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือผู้แทน และอัยการสูงสุดหรือผู้แทนเห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และให้นำมาตรา ๖๙ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยการแก้ไขของคณะกรรมการ

บทเฉพาะกาล

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๒

ไม่มีการแก้ไข

อัตราค่าธรรมเนียม

ไม่มีการแก้ไข

เมื่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เรียงตามลำดับมาตราเสร็จแล้ว ที่ประชุมได้พิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่งตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓๐^๕ โดยไม่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำ จึงเป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่สอง ต่อจากนั้น ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาต่อไปในวาระที่สาม

^๕ ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓๐ กำหนดว่า “เมื่อได้พิจารณาตามข้อ ๑๒๙ จนนจบร่างแล้ว ให้สภาพิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง และในการพิจารณาครั้งนี้สมาชิกอาจขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำได้ แต่จะขอแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อความใดไม่ได้ นอกจากเนื้อหาความที่เห็นว่ายังขัดแย้งกันอยู่”

๔. ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สาม

มติที่ประชุม ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติในวาระที่สาม เห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ด้วยคะแนนเสียง เห็นด้วย ๒๗๙ เสียง ไม่เห็นด้วย ๑๒ เสียง และงดออกเสียง ๑ เสียง

ข้อสังเกตของคณะกรรมการธิการ

(๑) ในการออกกฎหมายกระทรวงเพื่อกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรา ๘ โดยกำหนดให้นายจ้างจัดทำเอกสารหรือรายงาน โดยมีการตรวจสอบหรือรับรองโดยบุคคลใดด้วยนั้น ควรกำหนดข้อห้ามในการที่บุคคลหรือนิติบุคคลใดที่ได้รับขึ้นทะเบียนหรือได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งจะทำหน้าที่ตรวจสอบหรือรับรองให้แก่สถานประกอบการใดต้องมีผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของสถานประกอบการหรือเป็นผู้ถือหุ้นหรือหุ้นส่วน หรือมีความเกี่ยวข้องกับผู้บริหารสถานประกอบการ หรือเป็นลูกจ้าง ตลอดจนเป็นผู้ที่มีส่วนได้เสียทั้งทางตรงและทางอ้อมในผลประโยชน์ของสถานประกอบการที่ ต้องมีการตรวจสอบหรือรับรอง

(๒) ในการออกกฎหมายกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ชำนาญการ การควบคุมการปฏิบัติงาน ของผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ชำนาญการตามมาตรา ๓๓ ควรกำหนดข้อห้ามในการที่บุคคล ซึ่งเป็นผู้ชำนาญการที่จะทำหน้าที่ให้คำแนะนำหรือการรับรองผลให้แก่สถานประกอบการใด ต้องมิใช่ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของสถานประกอบการหรือเป็นผู้ถือหุ้นหรือหุ้นส่วน หรือมีความเกี่ยวข้องกับผู้บริหารสถานประกอบการ หรือเป็นลูกจ้าง ตลอดจนเป็นผู้ที่มีส่วนได้เสียทั้งทางตรงและทางอ้อมในผลประโยชน์ของสถานประกอบการ ที่จะมีการให้คำแนะนำหรือรับรองผล

(๓) ในการตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน ควรจัดให้มีการตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี โดยในการยกร่างพระราชกฤษฎีกา ต้องมีผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้ทรงคุณวุฒิ เข้าร่วมด้วย

[illegible]

ส่วนที่ ๒

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย

และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

คำชี้แจงความจำเป็นในการตรากฎหมาย*

๑. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

- ๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
๑.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒. ส่วนราชการหรือหน่วยงานผู้เสนอ

กระทรวงแรงงาน

๓. ความจำเป็น

ผลจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ได้มีการนำเอาวิธีการผลิตที่ทันสมัยมาใช้ในงานอุตสาหกรรม โดยการนำเอาพลังของเครื่องจักรมาใช้แทนวิธีการผลิตแบบดั้งเดิมที่ใช้กำลังมนุษย์และสัตว์ หรือใช้ลมใช้น้ำ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ก่อให้เกิดผลที่ตามมาคือเกิดโรงงานแบบใหม่ที่ใช้เครื่องจักรกลแทนแรงงานมนุษย์มากขึ้น และมีการแข่งขันที่เพิ่มผลการผลิต เมืองต่าง ๆ กลายเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยหมอกควันที่เกิดจากเครื่องจักรของอุตสาหกรรม บ้านพักอาศัยแออัดและสกปรก สำหรับประเทศไทยได้มีการประกาศใช้กฎหมายแรงงานเป็นครั้งแรกคือ พระราชบัญญัติแรงงาน พ.ศ. ๒๔๙๙ โดยได้กำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยไว้หลายประการ เช่น การกำหนดชั่วโมงการทำงานในงานอุตสาหกรรม การกำหนดงานอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของลูกจ้าง การตรวจสุขภาพร่างกายประจำปีตามลักษณะการทำงาน

ต่อมาได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งข้อ ๒ (๗) ให้อำนาจกระทรวงมหาดไทยกำหนดการคุ้มครองแรงงานในเรื่องความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างไว้ และกำหนดกฎหมายว่าด้วยกองทุนเงินทดแทนขึ้น และจากสถิติการประสบอันตรายจากการทำงานที่มากขึ้นทุกปีทำให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยในการทำงานและยกร่างเป็นกฎหมาย โดยในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ได้มีการออกกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงานเป็นฉบับแรกคือ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๙ ออกตามความในข้อ ๒(๗) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และได้มีการทยอยออกกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงานด้านต่าง ๆ เช่น เครื่องจักรไฟฟ้า ภาวะแวดล้อม สารเคมี ที่อับอากาศ การป้องกันและระงับอัคคีภัย นั่งร้าน การตอกเสาเข็ม เขตก่อสร้าง รวมถึงการบริหารการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน เช่น การกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน และคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน รวมทั้งสิ้น ๑๗ ฉบับ

* ที่มา: กองนิติการ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน.

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้ยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ พระราชบัญญัตินี้ได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน โดยกำหนดไว้ในหมวด ๘ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานให้นายจ้างดำเนินการในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทำหน้าที่เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้าง ซึ่งคณะกรรมการความปลอดภัยฯ ได้พิจารณาเห็นว่า ควรจะมีการส่งเสริมและการบริหารจัดการที่เข้มแข็งทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ประกอบกับประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายหลักที่เป็นแม่บทของงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานที่สมบูรณ์แบบที่จะใช้ในการอ้างอิงในการกำกับดูแลผู้ประกอบการอาชีพให้เกิดความปลอดภัยอย่างแท้จริง มีเพียงการกำหนดหลักเกณฑ์กว้างๆ ในการดูแลด้านความปลอดภัยในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ เท่านั้น ซึ่งยังมีรายละเอียดไม่เพียงพอที่จะเป็นเครื่องมือให้นายจ้าง ลูกจ้างเป็นบรรทัดฐานในการนำไปปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัย

๔. วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

๔.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

๔.๑.๑ เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการ ควบคุม กำกับ ดูแล และการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ

๔.๑.๒ เพื่อพัฒนากฎหมายความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีใช้อยู่ในปัจจุบันให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับปัญหาและเทคโนโลยี เพื่อใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและลดปัญหาการประสบอันตรายในสถานประกอบกิจการ

๔.๒ ความจำเป็นที่ต้องทำภารกิจ

แรงงานเป็นปัจจัยหนึ่งของกระบวนการผลิต และมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การเปิดเสรีทางการค้าในตลาดการค้าโลก ทำให้เกิดการแข่งขันทางการค้าอย่างกว้างขวางปัจจุบันเงื่อนไขทางการค้าที่สำคัญซึ่งถูกหยิบยกมาเป็นปัจจัยในการแข่งขันหรือกีดกันทางการค้ามีหลายเรื่อง อาทิ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

ความปลอดภัยในการทำงานเป็นสิ่งที่มีความกระทบโดยตรงต่อแรงงาน ทำให้เกิดขวัญกำลังใจและความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะส่งผลให้สามารถเพิ่มผลผลิตได้มากขึ้น ปัจจัยที่ทำให้เกิดอันตรายในการทำงานนอกจากอันตรายจากอุปกรณ์ เครื่องจักร หรือเครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ และสภาพแวดล้อมในการทำงานแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือ ตัวผู้ปฏิบัติงานเอง หากขาดความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น โอกาสของการเกิดอันตรายย่อมเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ดังนั้น

การป้องกันที่เครื่องมือ เครื่องจักร หรือการจัดสภาพแวดล้อมให้เกิดความปลอดภัยเท่านั้นยังไม่เพียงพอ ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีวินัยในการทำงาน ที่สำคัญคือ ความตระหนักในเรื่องของความปลอดภัย ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการสั่งสมจนติดเป็นนิสัย โดยเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ระบบการทำงานอย่างปลอดภัย

จากข้อมูลของกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม ปรากฏว่าในปี ๒๕๕๑ กองทุนเงินทดแทนดำเนินการวินิจฉัยสั่งจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย เนื่องจากการทำงานในข่ายความคุ้มครองของกองทุนเงินทดแทนเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๖๓,๑๓๗ ราย ลดลงจากปี ๒๕๕๐ จำนวน ๓๕,๕๑๕ ราย (ปี ๒๕๕๐ จำนวน ๑๙๘,๖๕๒ ราย) หรือลดลงคิดเป็นร้อยละ ๑๗.๘๗ เมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๐ ที่ผ่านมา และเมื่อพิจารณาตามความร้ายแรง พบว่าส่วนใหญ่เป็นการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน กรณีหยุดงานไม่เกิน ๓ วัน จำนวน ๑๑๗,๕๘๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๐๗ กรณีหยุดงานเกิน ๓ วัน จำนวน ๔๕,๕๕๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๙๖ สูญเสียอวัยวะบางส่วน จำนวน ๒,๖๒๘ รายคิดเป็นร้อยละ ๑.๖๑ ตาย จำนวน ๕๖๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๐.๓๔ และทุพพลภาพ จำนวน ๑๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๐.๐๐๗ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างจำนวนลูกจ้างที่อยู่ในข่ายความคุ้มครองของกองทุนเงินทดแทนของปี ๒๕๕๑ ทั้งหมด จำนวน ๙,๒๙๓,๖๐๐ ราย กับจำนวนผู้ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานในปี ๒๕๕๑ จำนวน ๑๖๓,๑๓๗ ราย คิดเป็นอัตราการประสบอันตราย ๑๗.๕๕ รายต่อลูกจ้าง ๑,๐๐๐ ราย ลดลงจากปี ๒๕๕๐ ซึ่งมีอัตราการประสบอันตราย เท่ากับ ๒๔.๒๙ รายต่อลูกจ้าง ๑,๐๐๐ ราย อยู่เล็กน้อย ซึ่งการจะทำให้สถิติการประสบอันตรายลดลงได้อย่างยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องมีกฎหมายหลักที่เป็นแม่บทของงานความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานที่สมบูรณ์แบบที่จะใช้ในการอ้างอิงในการกำกับดูแลผู้ประกอบการอาชีพให้เกิดความปลอดภัยอย่างแท้จริง

๔.๓ ปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องการแก้ไข

ปัจจุบันการคุ้มครองความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หมวด ๘ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ตั้งแต่มาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๐๗ ทั้งนี้ การกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดในการคุ้มครองและการบังคับใช้ในเรื่องความปลอดภัยฯ กำหนดขอบเขตเฉพาะผู้ที่ป็นนายจ้างและลูกจ้างตามความหมายในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ เท่านั้น ทำให้การกำกับดูแลด้านความปลอดภัยไม่เอื้อต่อการพัฒนาไปสู่มาตรฐานสากล และไม่ครอบคลุมถึงผู้ใช้แรงงานทุกกลุ่ม

๔.๔ มาตรการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของภารกิจมีดังต่อไปนี้

๔.๔.๑ การมีพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานจะทำให้ประเทศไทยมีกฎหมายหลักที่เป็นแม่บทของงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานที่สมบูรณ์แบบที่จะใช้ในการอ้างอิงในการกำกับดูแลผู้ประกอบการอาชีพให้เกิดความปลอดภัยอย่างแท้จริง แทนที่จะมีเพียงการกำหนดหลักเกณฑ์กว้าง ๆ ในการดูแลด้านความปลอดภัย

ในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เท่านั้น ซึ่งยังมีรายละเอียดไม่เพียงพอที่จะเป็นเครื่องมือให้นายจ้าง ลูกจ้างใช้เป็นบรรทัดฐานในการนำไปปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัย

๔.๔.๒ การกำหนดให้ภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในงานความปลอดภัยโดยการให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยซึ่งเป็นการมอบอำนาจให้หน่วยงานเอกชนกระทำการกิจแทนราชการ จะทำให้นายจ้างสามารถดำเนินการในการบริหาร จัดการด้านความปลอดภัยได้อย่างถูกต้องตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด

๔.๔.๓ การมีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้นายจ้างได้กู้ยืมไปแก้ไขสภาพความไม่ปลอดภัยหรือป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน นับว่าเป็นแนวทางใหม่ที่จะเกื้อหนุนให้สถานประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดเล็กมีขีดความสามารถในการบริหารจัดการเรื่องความปลอดภัย ซึ่งจะเกิดผลสะท้อนที่เป็นประโยชน์ต่อตัวลูกจ้างด้วย

๔.๔.๔ การกำหนดโทษสำหรับนายจ้างหรือผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ โดยแก้ไขอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นกว่าโทษปรับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นับว่าเป็นมาตรการลงโทษที่มุ่งถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่จะเกิดกับนายจ้าง ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ต่อภาครัฐได้มากกว่าการลงโทษจำคุก

๔.๕ ทางเลือกอื่นที่จะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์เดียวกัน

ปัจจุบันมาตรการทางกฎหมายในเรื่องความปลอดภัยในการทำงานจะปรากฏอยู่ในหมวด ๘ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งใช้บังคับเฉพาะผู้ที่มิฐานะเป็นนายจ้างเท่านั้น มิได้ครอบคลุมไปถึงผู้รับเหมาขั้นต้น ผู้รับเหมาช่วง และบุคคลซึ่งผู้ประกอบกิจการยอมให้มาทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่สถานประกอบกิจการหรือในสถานประกอบกิจการ ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้ครอบคลุมบุคคลเหล่านี้ ดังนั้น หากพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับผู้ใช้แรงงานไม่ว่าจะทำงานอยู่ในสถานที่ใด หรือทำงานให้กับผู้ใด จะได้รับการดูแลด้านความปลอดภัยอย่างทั่วถึง ซึ่งหากใช้มาตรการทางบริหารเพียงอย่างเดียวจะทำให้ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้ตามเป้าหมายหรือนโยบาย

๔.๖ เหตุผลที่ทำให้เชื่อว่ามาตรการนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาหรือข้อบกพร่องนั้นได้

เมื่อมีการขยายขอบเขตการบังคับใช้และการคุ้มครองให้กว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งการเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินงานด้านความปลอดภัย จะส่งผลให้อัตราการประสบอันตรายและการเจ็บป่วยด้วยโรคจากการทำงานลดน้อยลง ผู้ใช้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีซึ่งนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศ

๕. ใครเป็นผู้ทำการกิจ

ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การคุ้มครองแรงงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ครอบคลุมกลุ่มผู้ใช้แรงงานต่าง ๆ ได้สมบูรณ์และทันสมัยสอดคล้องกับสภาวะการณ์ในยุคโลกาภิวัตน์และสอดคล้องกับอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ประกอบกับนโยบายของรัฐ

ในการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ร่างกฎหมายฉบับนี้จึงกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานเป็นผู้รักษาการตามกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตามร่างกฎหมายฉบับนี้ก็เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานด้านความปลอดภัย ซึ่งถือว่าเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ขององค์กรของรัฐในการคุ้มครองดูแลความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้แก่ผู้ใช้แรงงาน

๖. ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๖.๑ ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

จากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ณ เดือนมีนาคม ๒๕๕๑ พบว่าประชากรในประเทศไทยมี ๖๓.๓๔ ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน ๓๔.๕๕ ล้านคน โดยเป็นผู้มีงานทำ ๓๗.๙๔ ล้านคน ผู้ว่างงาน ๕.๕ แสนคน แรงงานที่รอฤดูกาล ๒ หมื่นคน ผู้มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี ๑๐.๙๓ ล้านคน และผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน ๑๓.๙๑ ล้านคน^๑ ซึ่งผู้ใช้แรงงานเป็นรากฐานสำคัญอีกส่วนหนึ่งของภาคเศรษฐกิจฐานราก และรัฐบาลมีนโยบายให้การคุ้มครองดูแลด้านสุขอนามัย ความปลอดภัยในการทำงาน

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจากสำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคมจำแนกตามความร้ายแรงและสาเหตุที่ประสบอันตรายปี ๒๕๕๑ มีจำนวนลูกจ้างที่ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน และมีการจ่ายเงินทดแทน รวมทั้งสิ้น ๑๖๓,๑๓๗ คน โดยเสียชีวิต ๕๖๑ คน ทพพลภาพ ๑๒ คน สูญเสียอวัยวะบางส่วน ๒,๖๒๔ คน หยุดงานเกิน ๓ วัน ๔๒,๓๕๑ คน หยุดงานไม่เกิน ๓ วัน ๑๑๗,๕๕๕ คน^๒ ซึ่งนับว่าตัวเลขการประสบอันตรายอยู่ในอัตราที่ลดลงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับอัตราการประสบอันตรายในปี ๒๕๕๐ ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อเป็นกฎหมายแม่บทในการดูแลความปลอดภัยโดยเฉพาะ

๖.๒ การใช้บังคับของกฎหมาย

เมื่อกฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองลูกจ้างทุกคนไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างของผู้ประกอบกิจการประเภทใด และไม่ว่าจะมีจำนวนลูกจ้างเท่าใด จะยกเว้นมิให้ใช้บังคับแก่กิจการอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเท่านั้น รัฐโดยกระทรวงแรงงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารและคุ้มครองแรงงาน ตามพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ จึงควรเข้ามามีบทบาทในการควบคุมและดูแลเอง จึงจะทำให้ผู้ใช้แรงงานได้รับความคุ้มครองอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

๖.๓ สภาพบังคับของกฎหมาย

กฎหมายฉบับนี้จะเป็นไปในลักษณะของการคุ้มครองลูกจ้างไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างของผู้ประกอบกิจการโดยตรง หรือลูกจ้างของผู้รับเหมาค่าแรงก็ตาม ตลอดจนควบคุม กำกับดูแลให้นายจ้าง ซึ่งเป็นผู้ประกอบกิจการ และเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ซึ่งยินยอมให้บุคคลใดมาทำงานหรือทำประโยชน์ในสถานที่นั้น โดยไม่อยู่ในฐานะเป็นนายจ้าง มีหน้าที่ดำเนินการด้านความปลอดภัยด้วย หากนายจ้างผู้ใด

^๑ ข้อมูล : สำนักงานทะเบียนกลาง กรมการปกครอง และสำนักงานสถิติแห่งชาติ ณ เดือนธันวาคม ๒๕๕๑

^๒ ข้อมูล : สำนักงานประกันสังคม ณ วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒

ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัยที่กำหนดในกฎกระทรวงก็จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ยังให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจออกคำสั่งให้นายจ้างหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกก็จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละ ๕,๐๐๐ บาท จนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง ซึ่งนับว่าเป็นอัตราโทษที่สูงสุดตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ความผิดตามร่างพระราชบัญญัตินี้ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ โดยให้อำนาจแก่อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี

๗. ความซ้ำซ้อนของกฎหมาย

ในประเด็นความซ้ำซ้อน คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งเป็นองค์กรไตรภาคี มีหน้าที่ในการเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการความปลอดภัย และมีผู้แทนกรมโยธาธิการ ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมอนามัย ผู้แทนนายจ้าง ผู้แทนลูกจ้าง ได้ให้ความเห็นว่า กรมมีความจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานพ.ศ. แต่ที่เกรงว่าทับซ้อนกับพระราชบัญญัติอื่น เช่น พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ ฯลฯ นั้น คงต้องมีบางเรื่องที่ทับซ้อนกันบ้างเพราะภารกิจ อำนาจ หน้าที่ของหน่วยงานมีความเกี่ยวเนื่องกัน และควรมีให้เรื่องที่ทับซ้อนกันนั้นมีความขัดแย้งกันแต่ถ้ากฎหมายไม่มีความทับซ้อนกันเลย จะทำให้เกิดช่องว่างในการบริหารและการคุ้มครองคนทำงานซึ่งจะเกิดผลเสียต่อประเทศชาติมากกว่า และเป็นไปได้ยากเนื่องจากภารกิจของแต่ละกระทรวงมีความเกี่ยวเนื่องกัน แต่ในทางปฏิบัติควรกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานให้มีความชัดเจนและประสานการทำงานด้วยกันอย่างใกล้ชิดจะเกิดประโยชน์สูงสุดในการบริหาร

๘. ภาระต่อบุคคลและความคุ้มค่า

ร่างพระราชบัญญัตินี้ก่อให้เกิดภาระต่อบุคคลดังต่อไปนี้

๘.๑ นายจ้างต้องรับภาระค่าใช้จ่ายที่อาจเพิ่มขึ้นจากการปฏิบัติตามบทบัญญัติที่กำหนดให้นายจ้างบริหารจัดการและดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง รวมทั้งมีหน้าที่จัดและดูแลสถานประกอบกิจการและลูกจ้างให้มีสภาพการทำงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัย และถูกสุขลักษณะ ส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของลูกจ้างมิให้ได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย

๘.๒ ผู้รับเหมาขั้นต้น และผู้รับเหมาช่วงมีหน้าที่ดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานเช่นเดียวกับนายจ้างและในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง และมีผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปให้ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาขั้นต้นที่มีลูกจ้างทำงานในสถาน

ประกอบกิจการเดียวกัน มีหน้าที่ร่วมกันในการจัดสถานที่ทำงานให้มีสภาพที่ปลอดภัย และมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ถูกต้องลักษณะ

๘.๓ เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ซึ่งยินยอมให้บุคคลใดมาทำงานหรือทำประโยชน์ในสถานที่ดังกล่าวโดยไม่อยู่ในฐานะเป็นนายจ้าง มีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยด้วย

๘.๔ ลูกจ้างมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับนายจ้างในการดำเนินการเพื่อให้เกิดความปลอดภัย รวมทั้งมีหน้าที่ต้องสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและดูแลรักษาอุปกรณ์นั้นด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม แม้การปฏิบัติตามกฎหมายจะก่อให้เกิดภาระด้านค่าใช้จ่าย หรือเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลบ้างก็ตาม แต่เมื่อเทียบกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นย่อมเกิดความคุ้มค่าต่อการลดการสูญเสียทรัพยากรบุคคลที่อยู่ในวัยทำงาน ส่งผลให้ประเทศมีความเจริญทางเศรษฐกิจป้องกันการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศโดยการอ้างประเด็นทางด้านความปลอดภัยในการทำงาน

๙. ความพร้อมของรัฐ

๙.๑ กระทรวงแรงงานมีความพร้อมในการดำเนินงานตามร่างพระราชบัญญัตินี้โดยกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ กำหนดให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีภารกิจเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานแรงงาน การคุ้มครองแรงงาน ความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน การแรงงานสัมพันธ์ การแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ และการสวัสดิการแรงงาน โดยการพัฒนามาตรฐาน รูปแบบกลไก มาตรการส่งเสริม สนับสนุน และแก้ไขปัญหามาเพื่อเพิ่มโอกาสในการแข่งขันทางการค้า และพัฒนาแรงงานให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ทั้งนี้ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีหน่วยงานในสังกัดที่ดำเนินงานตามภารกิจดังกล่าวทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และเมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งให้ข้าราชการจากหน่วยงานอื่นเป็นพนักงานตรวจความปลอดภัยตั้งเช่นการแต่งตั้งเป็นพนักงานตรวจแรงงานในปัจจุบันก็ย่อมกระทำได้

๙.๒ ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย กระทรวงแรงงานกำหนดแนวทางการดำเนินงานไว้ ดังต่อไปนี้

(๑) การประชาสัมพันธ์ เพื่อเผยแพร่ความรู้ และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ให้แก่ นายจ้าง ลูกจ้าง และประชาชน ก่อนที่ร่างพระราชบัญญัตินี้จะมีผลใช้บังคับผ่านทางสื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุ

(๒) การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ นายจ้าง และลูกจ้าง เพื่อเผยแพร่ความรู้ และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ให้แก่ นายจ้าง และลูกจ้าง ก่อนที่ร่างพระราชบัญญัตินี้จะมีผลใช้บังคับ รวมทั้งพัฒนาบุคลากรของกระทรวงแรงงานให้มีขีดความสามารถทางด้านเทคนิค และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

๑๐. วิธีการทำงาน การตรวจสอบและการประเมินผลสัมฤทธิ์

กระทรวงแรงงานกำหนดวิธีการทำงาน การตรวจสอบ และเป้าหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานไว้ดังต่อไปนี้

๑๐.๑ วิธีการทำงาน

การปฏิบัติงานของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัตินี้จะใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐมีประสิทธิภาพเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ ลดขั้นตอนการปฏิบัติงานที่เกินความจำเป็น ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวก และได้รับการตอบสนองความต้องการ ซึ่งจะเป็นไปตามหลักการที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยกำหนดวิธีการทำงานไว้ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีแผนกลยุทธ์เชิงบูรณาการและมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยมีความเชื่อมโยงกับนโยบายและเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ของรัฐบาล

(๒) ลดระยะเวลาและขั้นตอนการปฏิบัติงานลง เพื่อเป็นการลดระยะเวลาในการพิจารณาการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติหรือการปฏิบัติราชการที่มีผลโดยตรงต่อประชาชนให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วขึ้น

(๓) พัฒนาระบบบริหารความรู้ในองค์กร เพื่อให้บุคลากรของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีขีดความสามารถทางด้านกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงานเพิ่มขึ้น

(๔) พัฒนาระบบบริการและระบบสนับสนุนผ่านทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสมัยใหม่ในการปฏิบัติงาน

๑๐.๒ ระบบการตรวจสอบ

จัดให้มีระบบการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานภายใน และมีการตรวจสอบประเมินผลการปฏิบัติโดยบุคคลภายนอก ภายใต้คำรับรองการปฏิบัติราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานประจำปีงบประมาณแต่ละปีงบประมาณ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมที่ปรึกษาภาคประชาชน ภาคเอกชน หรือองค์กรต่าง ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัตินี้

๑๐.๓ เป้าหมายและดัชนีชี้วัดความสำเร็จของงาน

สถานประกอบกิจการทุกแห่งทั่วประเทศ ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้และอัตราการประสบอันตรายรวมทั้งโรคจากการทำงานลดลง

๑๑. อำนาจในการตราอนุบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดอำนาจในการตราอนุบัญญัติโดยให้อำนาจฝ่ายบริหารในการออกกฎกระทรวงกำหนดให้นายจ้างบริหาร จัดการและดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยกำหนดรายละเอียดหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติให้ครอบคลุมงานที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของลูกจ้าง นอกจากนี้การเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องของการให้บริการด้านความปลอดภัย จำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียน การขึ้นทะเบียน การเพิกถอนทะเบียน การกำหนดค่าบริการและวิธีการให้บริการใน

กฎกระทรวง รวมทั้งการขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต และคุณสมบัติของผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัยฯ ก็จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย

๑๒. การรับฟังความคิดเห็น

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้จัดสัมมนาตามโครงการสัมมนาคณะกรรมการประกันสังคม คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน และคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เรื่อง “พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ได้ข้อสรุปว่า ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นด้วยกับการที่มีพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ลูกจ้างในการได้รับความคุ้มครองในการทำงาน และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ช่วยลดอุบัติเหตุการประสบอันตราย ลดความสูญเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล และมุ่งไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของลูกจ้างอย่างยั่งยืน ทำให้นายจ้างและผู้ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาด้านความปลอดภัยในการทำงาน สามารถลดต้นทุนการผลิต อันเกิดจากการประสบอันตราย และเพิ่มผลผลิตให้แก่นายจ้าง

นอกจากนี้ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้เปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. โดยบรรจุเข้าสู่เว็บไซต์ www.lawamendment.go.th เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่าจนถึงปัจจุบัน ณ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีผู้แสดงความเห็น จำนวน ๑๖ ราย โดยเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวทั้งหมด

กระทรวงแรงงาน

มีนาคม ๒๕๕๒

หน้าว่าง

สรุปความเป็นมาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

- ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๖ คณะรัฐมนตรีอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ และร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ โดยให้พิจารณารวมเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน

- ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับแล้วเสร็จ โดยรวมเป็นฉบับเดียวกัน กำหนดให้มีการจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ ไว้ในหมวด ๗ มาตรา ๕๒ ของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ

- ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ กระทรวงแรงงานขอถอนร่างพระราชบัญญัติฯ เนื่องจากมีการคัดค้านการจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยจากกลุ่มสภาเครือข่ายผู้ป่วยจากการทำงานฯ และกลุ่มสมานฉันท์แรงงานไทย

- ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่ประชุมกระทรวงแรงงานมีมติให้ตัดความในมาตรา ๕๒ การจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ ออก และเร่งรัดให้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ

- ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ

- ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) ลงมติรับหลักการ และแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาเสร็จแล้ว แต่ยังไม่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เนื่องจากสิ้นสุดวาระลง

- ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ กระทรวงแรงงานมีหนังสือยืนยันร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ เพื่อเสนอให้คณะรัฐมนตรีชุดใหม่ (นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์) พิจารณา แต่ไม่ได้มีการพิจารณาเนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้พ้นจากตำแหน่ง

- ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๒ คณะรัฐมนตรี (นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) รับหลักการร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ โดยมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ รวม ๕ ร่าง และร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ รวม ๒ ร่าง โดยสภาผู้แทนราษฎรให้พิจารณารวมเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน และแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

- ปัจจุบันคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยฯ แล้วเสร็จในวาระที่ ๑ และเสนอให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาในวาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ ในคราวสมัยประชุมหน้าต่อไป (๔ ส.ค. ๕๓)

การเสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

งานอาชีวอนามัยและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย

งานอาชีวอนามัย

ความสำคัญของงานอาชีวอนามัย

มนุษย์เราต่างก็ต้องการการดำรงชีวิตอยู่อย่างปกติสุข การทำมาหาเลี้ยงชีพเป็นวิธีหนึ่งที่จะหาปัจจัยสนับสนุนความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น แต่ละคนมีหน้าที่ที่จะรับผิดชอบแตกต่างกันไป ซึ่งอาจจะเป็นงานที่ต้องใช้แรงงานค่อนข้างมาก เช่น งานเกษตรกรรม ประเภทต่างๆ เช่น ทำฟาร์ม ทำนา ทำสวน และงานอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมทอผ้า ยานยนต์ อาหารสัตว์ อิเล็กทรอนิกส์ สี ทำแก้ว เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีงานที่ต้องใช้กำลังสมองคิดและการตัดสินใจ งานสำนักงาน และงานบริการต่างๆ เช่น ผู้บริหาร บุคลากรทางการแพทย์ แพทย์ พยาบาล รังสีเทคนิค ทันตแพทย์ และพนักงานธนาคาร ตำรวจ ทหาร เป็นต้น

การประกอบอาชีพในแต่ละประเภทนั้น จำเป็นจะต้องสัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งสภาพแวดล้อมเหล่านี้มีหลายประเภทแตกต่างกันไปตามลักษณะของงานที่ทำ โดยส่วนใหญ่การทำงานในแต่ละวันนั้นจะต้องใช้เวลาอยู่ในสถานที่ทำงานไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 หรือประมาณวันละ 8 ชั่วโมง ซึ่งในระยะเวลาดังกล่าวผู้ประกอบการจะต้องสัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม เช่น ผู้ประกอบการเกษตรกรรมจะมีโอกาสสัมผัสกับสารเคมีกำจัดแมลง หรือปุ๋ยเคมี เป็นต้น

ผู้ประกอบการในโรงงานอุตสาหกรรมก็มีโอกาสที่จะสัมผัสกับสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมขณะปฏิบัติงาน ได้แก่ สารเคมีในรูปแบบต่างๆ เช่น อนุภาคฝุ่น ไธเรthy ก๊าซ ละออง หรือควัน ฟุ้งกระจายในบรรยากาศขณะที่ปฏิบัติงาน นอกจากนั้นในกระบวนการผลิตภายในโรงงานอุตสาหกรรมยังมีอันตรายอื่นๆ แฝงอยู่อีกมากมาย เช่น เสียงดังจากการทำงานของเครื่องจักร เสียงกระแทกจากการตีเหล็ก อุณหภูมิเย็นหรือร้อนเกินไป การแพร่กระจายของรังสีจากเครื่องจักร หรือจากกระบวนการผลิต เป็นต้น

นอกจากนั้นผู้ประกอบการอาจจะมีพฤติกรรมการทำงานที่ไม่ปลอดภัย รวมทั้งมีท่าทางการทำงานที่ไม่ถูกต้อง หรือทำงานซ้ำๆ ซากๆ ก็จะมีโอกาสได้รับอันตรายจากการปฏิบัติงานได้เช่นเดียวกัน ซึ่งหากผู้ประกอบการไม่ได้สวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายที่ถูกต้อง และไม่มีระบบการควบคุมสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ผู้ประกอบการจะมีโอกาสได้รับอันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงานมากขึ้น ดังนั้นงานอาชีวอนามัยจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อกลุ่มผู้ประกอบการต่างๆ ดังกล่าว เพื่อเป็นการคุ้มครองสุขภาพผู้ประกอบการต่างๆ ให้มีความปลอดภัยสืบไป

อาชีวอนามัย หรือ Occupational health มาจากคำว่า อาชีวะ หรืออาชีพ (occupation) และอนามัย (health) ซึ่งงานอาชีวอนามัยนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพ และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

การดูแลสุขภาพผู้ประกอบการอาชีพ รวมถึงการส่งเสริมสุขภาพผู้ประกอบการ
การป้องกันและควบคุมโรค การควบคุมการบาดเจ็บ และการเกิดอุบัติเหตุเนื่องจากการ
ประกอบอาชีพ เป็นต้น ส่วนการดูแลสุขภาพแวดล้อมในการทำงาน จะเป็นศาสตร์ที่ดูแล
สภาพแวดล้อมต่างๆ ในสถานที่ทำงานที่อาจจะมีผลกระทบต่อสุขภาพทำให้เกิดการเจ็บป่วย
โดยงานจะครอบคลุมถึงการตระหนัก (Recognition) ประเมิน (Evaluation) และการ
ควบคุมอันตรายต่างๆ (Control) จากสภาพแวดล้อมในการทำงานด้านต่างๆ เช่น
กายภาพ เคมี ชีวภาพ และจิตวิทยาทางสังคม ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างปลอดภัย
และปลอดภัย มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในปัจจุบันการพัฒนางานอาชีวอนามัยและความปลอดภัยดีกว่าในอดีต ส่งผลให้
สุขภาพของผู้ประกอบอาชีพต่างๆ มีสุขภาพอนามัยดีกว่าในอดีตที่ผ่านมา ดังเช่นตัวอย่าง
ในปี ค.ศ. 1907 ที่เมืองชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่ามีผู้ประกอบอาชีพในโรงงาน
ทำเหมืองแร่เจ็บป่วยและต่อมาเสียชีวิตมากกว่า 3,200 คน สาเหตุจากผู้ประกอบอาชีพ
เหล่านั้นมีความสนใจที่จะดูแลสุขภาพอนามัยของตนเองค่อนข้างน้อย อีกทั้งยังขาดนักวิชาการ
และการจัดการที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพผู้ปฏิบัติงานและสภาพแวดล้อมในการ
ทำงาน

หลังจาก 40 ปีผ่านไป พบว่าอัตราการตายของผู้ประกอบอาชีพทั่วโลกลดลง
ประมาณร้อยละ 50 เป็นผลจากการผลักดันทางกฎหมายเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน
ที่มีผลต่อการส่งเสริมสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพต่างๆ
ส่วนในประเทศไทยได้มีการนำเอาประกาศของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง
อาชีวอนามัย ความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานมาใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536
นับว่ามีส่วนสนับสนุน ทำให้เจ้าของสถานประกอบการ รวมทั้งผู้ประกอบอาชีพตระหนัก
และมองเห็นความสำคัญของงานอาชีวอนามัยมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการดำเนินงานอาชีวอนามัย

โดยทั่วไปการนำงานอาชีวอนามัยมาใช้ในสถานประกอบการต่างๆ มีวัตถุประสงค์
หลักเพื่อการดูแลสุขภาพผู้ประกอบการและเพื่อการควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงาน
เพื่อบ่มุ่เน้นให้ผู้ประกอบอาชีพทุกคนมีสุขภาพอนามัยดี ไม่เป็นโรคจากการทำงาน รวมทั้งสภาพ
แวดล้อมในการทำงานมีความเหมาะสม โดยกิจกรรมการดำเนินงานมุ่งเน้นไปที่ตัวผู้ประกอบ
อาชีพและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ดังนี้

1. ผู้ประกอบอาชีพ

1.1 เพื่อส่งเสริมสุขภาพของผู้ประกอบอาชีพ ให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย
จิตใจและสังคม สภาพแวดล้อมในการทำงานจะแตกต่างกันตามลักษณะของงานแต่ละอาชีพ
ผู้ประกอบอาชีพจึงมีโอกาสได้รับอันตรายจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้ไม่มี
ความปลอดภัยต่อสุขภาพอนามัยเท่าที่ควร จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดูแลสุขภาพ
อนามัยของผู้ประกอบอาชีพให้มีความสุขกายสบายใจ เพื่อลดจำนวนผู้เจ็บป่วยและบาดเจ็บ
การส่งเสริมสุขภาพอนามัยผู้ประกอบการจะประสบความสำเร็จเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัย
สนับสนุนอื่นๆ ด้วย เช่น นโยบายการบริหารจัดการว่ามีความเป็นไปได้ในการส่งเสริมสุขภาพ
อนามัยแก่ผู้ประกอบอาชีพได้เพียงใด กิจกรรมเพื่อการส่งเสริมสุขภาพอนามัยผู้ประกอบ
อาชีพมีหลายประการ เช่น การจัดสหภาพ การส่งเสริมให้มีการวางแผนครอบครัว การ
จัดให้มีการออกกำลังกายเป็นประจำ การจัดที่พักอาศัยให้ถูกสุขลักษณะ การส่งเสริมโภชนาการ
และการจัดสถานที่ทำงานให้สะอาดเรียบร้อย เป็นต้น

1.2 เพื่อป้องกันและควบคุมโรคต่อผู้ประกอบอาชีพ การสัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงานไม่เหมาะสมเป็นเวลานานต่อเนื่องกันจะทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกระตุ้นให้นายจ้างหาวิธีการที่จะป้องกันและควบคุมโรคที่อาจจะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน เพื่อความปลอดภัยต่อผู้ประกอบอาชีพในสถานที่ทำงาน เช่น การป้องกันและควบคุมโรคที่อาจจะเกิดขึ้นขณะปฏิบัติงาน สาเหตุจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เคมี ชีวภาพ และจิตวิทยาทางสังคม เป็นต้น

1.3 เพื่อป้องกันและควบคุมการบาดเจ็บและได้รับอุบัติเหตุเนื่องจากการประกอบอาชีพ จำนวนผู้ประกอบอาชีพที่บาดเจ็บและได้รับอุบัติเหตุมีเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งกรณีการบาดเจ็บเล็กน้อยและบาดเจ็บรุนแรง สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุเหล่านั้นอาจเกิดได้จากการกระทำจากตัวผู้ประกอบอาชีพที่ปฏิบัติงานด้วยวิธีการที่ไม่ปลอดภัย เช่น การสวมใส่เครื่องแต่งกายที่ไม่รัดกุม การใช้เครื่องจักรที่ชำรุดหรือใช้ไม่ถูกวิธี การถอดเครื่องป้องกันอันตรายของเครื่องจักรออก การไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย เป็นต้น หรืออาจจะเกิดจากสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย เช่น ระบบเตือนภัยไม่มี เครื่องมือเครื่องจักรชำรุดไม่เหมาะสมกับงาน เครื่องจักรไม่มีเครื่องป้องกันอันตราย เสียงดังเกินมาตรฐาน แสงสว่างและการระบายอากาศไม่เพียงพอ เป็นต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิธีการในการควบคุมการบาดเจ็บและอุบัติเหตุเนื่องจากการประกอบอาชีพ เช่น การจัดตั้งองค์กรความปลอดภัย โดยมีบุคคลหลายๆ ฝ่ายมาทำหน้าที่รับผิดชอบร่วมกัน การค้นหาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ รวมทั้งควรเลือกวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมและเป็นไปได้ ซึ่งอาจเป็นการแก้ไขโดยใช้หลักทางวิศวกรรม หรือการจัดการ และบริหารบุคคล เป็นต้น

2. สภาพแวดล้อมในการทำงาน

สภาพแวดล้อมในการทำงานมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับลักษณะของงานที่ทำ นักอาชีวอนามัยจึงจำเป็นที่จะต้องสืบค้นหาปัญหาจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน หรือเรียกว่าการตระหนัก (Recognition) การสืบค้นหาลักษณะที่เป็นสาเหตุของสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมสามารถเก็บรายละเอียดของสภาพปัญหาได้จากการเดินสำรวจ (Walk through survey) รอบๆ กระบวนการผลิต ซึ่งเป็นบริเวณที่อาจจะมีอันตรายแฝง (Hazard) อยู่ ผู้ที่ทำการสืบค้นหาปัญหาควรทำการสังเกตความผิดปกติต่างๆ ที่มี รวมทั้งการตรวจวัดทางสุขศาสตร์อุตสาหกรรมเบื้องต้น เพื่อสืบค้นหาลักษณะที่ก่อให้เกิดอันตราย หลังจากนั้นควรหาวิธีการประเมิน (Evaluation) ซึ่งหมายถึงการประเมินสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยการตรวจวัดทางสุขศาสตร์อุตสาหกรรมอีกครั้ง เพื่อประเมินสภาพแวดล้อมให้ละเอียดมากขึ้น แล้วนำผลการตรวจวัดตัวอย่างเทียบกับค่ามาตรฐานและทำการแปลผลการตรวจวัดว่าสภาพแวดล้อมในการทำงานอยู่ในเกณฑ์ที่ปลอดภัยหรือไม่ เพื่อค้นหาแนวทางในขั้นตอนต่อไป เรียกว่า การควบคุม (Control) ในการควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงาน สามารถทำได้หลายวิธีแตกต่างกันไปตามสภาพของปัญหา เช่น การควบคุมสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัยจากสารเคมี การปิดคลุมแหล่งกำเนิดสารเคมีที่เป็นอันตราย การติดตั้งเครื่องดูดอากาศไว้ ณ จุดที่มีการรั่วไหลของก๊าซ และไอระเหย เพื่อกำจัดก๊าซและไอระเหย เป็นต้น

การตระหนัก ประเมิน และควบคุม

การตระหนัก ประเมิน และควบคุม เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบที่สำคัญของผู้ดูแลสภาพแวดล้อมในการทำงาน เช่น นักอาชีวอนามัย นักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย ซึ่งควรจะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีสายตาที่กว้างไกล สามารถมองเห็น หรือคาดการณ์การเกิดโรคและการบาดเจ็บที่อาจมีสาเหตุจากสภาพแวดล้อมในการทำงานได้ ดังนั้นการปฏิบัติงานของผู้ที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ควรจะเข้าไปเกี่ยวข้องตั้งแต่เริ่มมีการวางแผนการดำเนินงานต่างๆ เช่น ทางด้านเทคโนโลยี การพัฒนากระบวนการผลิต และการออกแบบสถานที่ทำงาน เป็นต้น

การตระหนัก (Recognition)

กรณีศึกษา

โรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าแห่งหนึ่ง กำลังอยู่ในช่วงมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิต - และมีการนำเอาสารโหลูอินมาใช้ในการบวนการผลิต นักอาชีวอนามัยควรตระหนักว่าผู้ประกอบอาชีพในโรงงานดังกล่าวอาจจะได้รับอันตรายจากสารโหลูอินที่มีความเข้มข้นสูงและฟุ้งกระจายในบรรยากาศขณะปฏิบัติงาน ดังนั้นนักอาชีวอนามัยควรให้คำแนะนำแก่ผู้จัดการบริษัทให้มีการนำสารโซลิแนมาใช้ในการบวนการผลิตแทนสารโหลูอิน เนื่องจากเป็นสารที่มีความดันไอและมีพิษน้อยกว่า และควรดัดแปลงกระบวนการผลิตให้ลดการใช้ปริมาณสารตัวทำละลายลง ซึ่งจะทำให้มีอันตรายต่อผู้ประกอบอาชีพลดลงด้วย อย่างไรก็ตามนักอาชีวอนามัยควรหามาตรการ และวิธีการป้องกันปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นด้วย

ในแต่ละช่วงของกระบวนการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม อาจจะมีการกระจายของสารเคมีประเภทต่างๆ เข้าสู่ร่างกายผู้ประกอบอาชีพได้ ซึ่งนักอาชีวอนามัยควรตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวอยู่เสมอ และควรประเมินระดับสารเคมีในสถานที่ทำงานเป็นประจำและต่อเนื่อง ดังตัวอย่างของสารเคมีในกระบวนการผลิตต่างๆ ในตารางที่ 1 - 1 การปฏิบัติงานด้านอาชีวอนามัยที่สำคัญ คือ การพิจารณาอันตรายต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นแต่ละขั้นตอนในกระบวนการผลิต ปัญหาต่อการเกิดการตระหนัก คือความไม่คุ้นเคยกับสถานที่ทำงานของนักอาชีวอนามัย ดังนั้นสิ่งที่ควรปฏิบัติมีดังนี้

1. รวบรวมข้อมูลและแผนผังกระบวนการผลิต รวมทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในกระบวนการผลิต
2. เดินดูรอบๆ กระบวนการผลิต เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับกระบวนการผลิต และค้นหาอันตรายต่างๆ ที่แฝงอยู่
3. สํารวจและรวบรวมรายละเอียดของข้อมูลที่เกี่ยวข้องและปริมาณของสารเคมีประเภทต่างๆ ที่ปนเปื้อนในกระบวนการผลิต
4. ออกแบบขั้นตอนในการทำงานที่ถูกต้อง
5. ออกแบบระบบและวิธีการควบคุมอันตรายแหล่งกำเนิด เช่น การติดตั้งระบบการระบายอากาศ การปิดคลุมกระบวนการผลิต เป็นต้น

ตารางที่ 1 - 1 กระบวนการผลิต ทางเข้าสู่ร่างกาย และการเกิดอันตรายของสารเคมี

กระบวนการผลิต	ทางเข้าสู่ร่างกาย และการเกิดอันตรายของสารเคมี
การเผา (การหลอมโลหะ ความร้อนจากแหล่งกำเนิด)	ทางการหายใจ เช่น ฟุ้งโลหะ ก๊าซจากการเผาไหม้ เช่น SO_2 และ Co ทางหู เสียงดังจากเครื่องเผาไหม้ ทางตา รังสีอินฟราเรด
การชุบสี และทาสี (การใช้ของเหลวชุบผิวโดยการทาหรือพ่น)	ทางการหายใจ สารตัวทำละลายจากละออง ไอ สารพิษ ทางผิวหนัง สารตัวทำละลาย
การควบคุมคุณภาพ (การเก็บตัวอย่าง ขั้นตอนการทดสอบ การฟุ้งกระจาย)	ทางการหายใจ ฝุ่นละออง ไอระเหย ก๊าซ ฟุ้งตะกั่ว แคดเมียม ทางผิวหนัง น้ำมัน สารตัวทำละลาย
การเชื่อมและการตัด (การตัดโลหะด้วยความร้อน, ทำให้ละลาย)	ทางการหายใจ ฟุ้งโลหะ ก๊าซพิษ ทางหู เสียงดังจากเครื่องจักร ทางตาและผิวหนัง จากรังสีอัลตราไวโอเลตและรังสีอินฟราเรด
การบดและผสม (การบดให้มีขนาดเล็กลง)	ทางการหายใจ ฝุ่น ละอองไอ สารพิษ ทางหู เสียงดังจากเครื่องจักร

ที่มา : Levy, B. & Wegman, D., 1995.

การประเมิน (Evaluation)

การประเมิน (Evaluation) สภาพแวดล้อมในการทำงาน นักอาชีวอนามัยหรือนักวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรมควรจะใช้เทคนิคในการประเมินอันตรายต่างๆ จากแหล่งกำเนิด และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยการเก็บตัวอย่าง เช่น การเก็บตัวอย่างอากาศ (Air sampling) เพื่อหาความเข้มข้นของอนุภาคสารพิษ ก๊าซ ไอระเหย ในบรรยากาศซึ่งผู้ประกอบอาชีพอาจหายใจเข้าสู่ร่างกายได้ การใช้เครื่องวัดเสียงสะสม (Noise dosimeter) ใช้บันทึกระดับเสียงดังสะสมเพื่อประเมินระดับการสัมผัสเสียงดังตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติงานใน 8 ชั่วโมง เป็นต้น

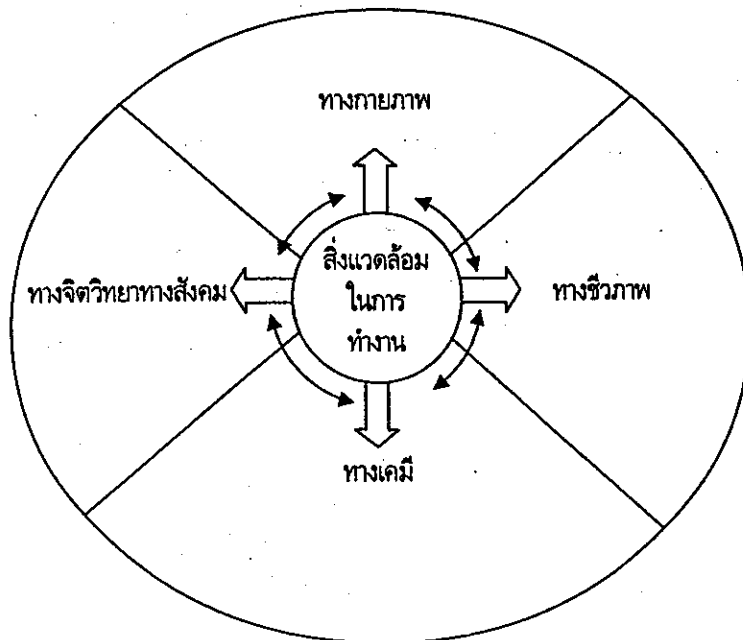
การควบคุม (Control)

เมื่อพบว่าอันตรายแฝงอยู่ในสภาพแวดล้อมในการทำงาน นักอาชีวอนามัยควรพิจารณาและหาวิธีการควบคุมอันตรายต่างๆ ดังกล่าว เพื่อให้สภาพแวดล้อมในการทำงานมีความเหมาะสม อย่างไรก็ตามก่อนลงมือทำการควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงาน ผู้ที่เกี่ยวข้องควรค้นคว้าและทบทวนข้อมูลได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย เช่น นักอาชีวอนามัย นักพิษวิทยา แพทย์จากหน่วยงานรัฐบาล หรือสถาบันการศึกษา หรือองค์การอนามัยโลก ศักยภาพหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม กระทรวงอุตสาหกรรม และประสานการทำงานกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุขภาพอื่นๆ เพื่อร่วมประเมินและตรวจการสัมผัสอันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน และทราบถึงสภาวะทางสุขภาพของผู้ประกอบอาชีพ เป็นต้น ข้อมูลต่างๆ เหล่านี้สามารถนำมาเพื่อประเมินอันตรายด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสถานที่ทำงานได้ ขั้นตอนต่อไปนักอาชีวอนามัยควรออกแบบ และหามาตรการในการควบคุมอันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อลดความเสี่ยงต่อการสัมผัสอันตรายขณะปฏิบัติงานดังนี้

1. เปลี่ยนกระบวนการผลิตใหม่ โดยการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีในกระบวนการผลิต
2. แยกแหล่งกำเนิดให้อยู่ห่างจากผู้ประกอบอาชีพ
3. การติดตั้งระบบการระบายอากาศ
4. การจำกัดจำนวนผู้ประกอบอาชีพที่จะสัมผัสกับอันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน
5. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
6. การให้ความรู้ถึงอันตรายต่างๆ

สภาพแวดล้อมในการทำงาน

ผู้ประกอบการอาชีพมีโอกาสสัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เป็นปัจจัยสำคัญ ก่อให้เกิดอันตรายต่อระบบต่างๆ ภายในร่างกาย จนก่อให้เกิดโรคจากการประกอบอาชีพได้ หรืออาจได้รับบาดเจ็บแบบเฉียบพลันจากเครื่องจักร การป่วยเป็นโรคลำไส้เนื้อและกระดูก จากการปฏิบัติงานซ้ำซาก หรือทำงานผิดท่าทาง เป็นต้น ซึ่งสาเหตุของการเกิดอันตราย ต่อสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพนั้นแบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

รูปที่ 1 - 1 อันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน

1. อันตรายจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ (Physical health hazard)

อันตรายจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่พบบ่อย ได้แก่ ความร้อน โรคต่างๆ ที่เกิดจากความร้อน ได้แก่ โรคลมจากความร้อน ผื่นที่ผิวหนัง อ่อนเพลีย เป็นลมปัจจุบัน เป็นต้น

ความเย็น โรคต่างๆ ที่เกิดจากความเย็น ได้แก่ อุณหภูมิในร่างกายต่ำกว่าปกติ โรคเท้าเปื่อย โรคฟรอสต์ไบต์ และโรคฟรอสต์นิฟ เป็นต้น

เสียงดัง จะทำให้เกิดโรคประสาทหูเสื่อม และรบกวนสมาธิในการปฏิบัติงาน

ความสิ้นสะท้อน การสัมผัสกับความสิ้นสะท้อนนานๆ จะทำให้หลอดเลือดตีบ โรคหัวใจ กระดูกเสื่อม เป็นต้น

ความกดดันบรรยากาศผิดปกติ ทำให้เกิดโรคเคของในนักประดาน้ำ โรคพิษจากก๊าซออกซิเจน เป็นต้น

2. อันตรายจากสภาพแวดล้อมทางเคมี (Chemical health hazard)

สารเคมีที่ถูกนำมาใช้ในการประกอบอาชีพต่างๆ นั้น จะทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพได้ ดังนี้

สารหนู สารชนิดนี้ทำให้มีผลกระทบต่อร่างกาย คือ มีอาการแสบคอ กลืนลำบาก คลื่นไส้ ความดันโลหิตต่ำ หัวใจเต้นผิดปกติ ซึม เสียชีวิต

ตะกั่ว ตะกั่วทำให้เกิดผลกระทบต่อร่างกาย คือ ซา ปวดกล้ามเนื้อ กล้ามเนื้ออ่อนแรง เม็ดเลือดแดงแตก ไตวาย เป็นต้น

ฟอสฟอรัส การสัมผัสกับฟอสฟอรัสเป็นเวลานาน จะมีพิษต่อระบบต่างๆ เช่น กระดูก ฟัน เนื่องจากฟอสฟอรัสจะไปเกาะบริเวณนั้นทำให้กระดูกกร่อน

เส้นใยฝุ่นพิษ หายใจเอาฝุ่นเข้าระบบทางเดินหายใจทำให้เกิดโรคบิสสิโนสิส มีอาการหดรึงของหลอดลม

ตัวทำลายทั่วไป ตัวทำลายที่นำมาใช้ในงานอุตสาหกรรมค่อนข้างมาก ได้แก่ เบนซิน โทลูอิน สไตรีน ฟอรัมาลดีไฮด์ เป็นต้น

คาร์บอนเตตระคลอไรด์ สารชนิดนี้จะกดระบบประสาทส่วนกลาง ทำให้หมดความรู้สึกได้ หรือหากสัมผัสความเข้มข้นไม่สูงนักจะทำให้เวียนศีรษะ ปวดศีรษะ ซึมเศร้า จิตใจสับสน คลื่นไส้ อาเจียน เป็นต้น

3. อันตรายจากสภาพแวดล้อมทางชีวภาพ (Biological health hazard)

ผู้ประกอบอาชีพที่ได้รับอันตรายจากสภาพแวดล้อมทางชีวภาพ ทำให้เกิดโรคติดเชื้อ โดยส่วนใหญ่มักเกิดจากสาเหตุของสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมและสุขวิทยาส่วนบุคคลของผู้ประกอบอาชีพไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งโรคต่างๆ ที่พบบ่อย คือ

เชื้อแบคทีเรีย ได้แก่ โรคแอนแทรกซ์ มีดุ่มหนอง ต่อมฝีเหลืองโต ปอดบวม โรคบลูเซลลูสิส มีไข้ ปวดศีรษะ เหงื่อออก ปวดข้อ เลปโตสไปโรสิส สัน มีไข้ ปวดศีรษะ ผื่นที่ผิวหนัง ตับอักเสบ โรควัณโรค มีไข้ ไอ น้ำหนักตัวลด

เชื้อไวรัส ได้แก่ โรคเอดส์ อูจจาระร่วง น้ำหนักลด ต่อมฝีเหลืองโต พิษสุนัขบ้า ปวดเมื่อย ขาบริเวณแผล ตกใจง่าย อัมพาต หยุดหายใจ

เชื้อคลาไมเดีย ได้แก่ โรคออร์นิโทสิส จะมีไข้ ปวดศีรษะ ปวดกล้ามเนื้อ ทนาวสัน
ปอดบวม ไอไม่มีเสมหะ สมองอักเสบ

เชื้อปรสิ็ด ได้แก่ โรคพยาธิปากขอ เกิดตุ่มแดง อากาณคัน หลอดลมอักเสบ
ปวดท้อง หัวใจวาย

4. อันตรรายจากสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาทางสังคม (Psychosocial health hazard)

ความเครียดจากการประกอบอาชีพมักเกิดจากปัจจัยหลายประการ เช่น
สิ่งแวดล้อมในการทำงานไม่เหมาะสม นโยบายภายในองค์กร บทบาทของตนเองภายใน
องค์กรที่ต้องรับผิดชอบงานมากเกินไป หรือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลไม่ดีเท่าที่ควร หรือ
บุคลิกภาพเฉพาะตัวของผูประกอบการอาชีพ เป็นต้น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่บีบคั้น
ความรู้สึก ทำให้เกิดความเครียดจากการปฏิบัติงานได้ ซึ่งจะทำให้มีความผิดปกติทางร่างกาย
ตามมา เช่น โรคภูมิแพ้ โรคเจ็บหน้าอก โรคหืด ผม่วรง ความดันโลหิตสูง โรคปวดศีรษะ
โรคหัวใจ เป็นต้น

ปัจจัยชักนำต่อการได้รับอันตราย

ผู้ประกอบการอาชีพมีโอกาสที่จะได้สัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงานตลอดเวลา
โดยเฉพาะถ้าสภาพแวดล้อมอยู่ในสภาพไม่ปลอดภัยทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย
ได้มากขึ้น นอกจากจะมีสาเหตุจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยสนับสนุน
ต่างๆ ดังนี้

1. ความแตกต่างแต่ละบุคคล

1.1 เพศ (Sex) การปฏิบัติงานแต่ละอาชีพนั้นมีความเหมาะสมกับเพศต่างกัน
ซึ่งเพศหญิงจะเหมาะสมกับงานที่ต้องใช้ความประณีต ละเอียดรอบคอบ ส่วนเพศชายนั้น
เหมาะสมสำหรับงานที่ใช้การตัดสินใจค่อนข้างรวดเร็ว รวมทั้งงานที่ต้องใช้แรงมากอีกด้วย

1.2 อายุ (Age) ผู้ประกอบการอาชีพจะมีความสามารถในการปฏิบัติงานแตกต่างกันตามอายุ
ซึ่งผู้ประกอบการอาชีพที่อยู่ในวัยสูงอายุจะมีปัญหาความเสี่ยงต่อโรคมของร่างกาย
สมอง และอวัยวะต่างๆ ตลอดจนสมรรถภาพในการปฏิบัติงาน ทำให้ความสามารถใน
การปฏิบัติงานน้อยกว่าและช้ากว่าวัยหนุ่มสาว ส่วนในทางกลับกันอันตรายที่เกิดจากอุบัติเหตุ
มักจะเกิดขึ้นในวัยรุ่นมากกว่าวัยสูงอายุ เนื่องมาจากความประมาทในระหว่างปฏิบัติงาน
เป็นต้น

1.3 สถานภาพสมรส (Marital status) ผู้ที่มีสถานภาพโสดมักจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างจากผู้ที่มีสถานภาพสมรสแล้ว พบว่าคนโสดมักจะปฏิบัติงานในทางที่ขอบเสี่ยงอันตรายมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว อีกประการหนึ่งผู้ที่สมรสแล้วมักจะมีความเครียด ความวิตกกังวล จากปัญหาด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุ และเกิดอันตรายขณะปฏิบัติงานจากการขาดสมาธิในการทำงานได้

1.4 การศึกษา (Education) ระดับการศึกษาที่สูง จะทำให้ผู้ประกอบการอาชีพ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวขณะปฏิบัติงานถูกต้องตามหลักสุขวิทยาส่วนบุคคล จึงมีโอกาสน้อยต่อการเกิดโรค และเกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติงานได้น้อยกว่าคนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

1.5 พฤติกรรม (Behavior) พฤติกรรมของผู้ประกอบการอาชีพแต่ละคนที่แตกต่างกัน เช่น คนที่มีความสุขุม รอบคอบ เรียบร้อย มีการตัดสินใจดี จะมีสมาธิขณะปฏิบัติงานมาก โอกาสน้อยต่อการเกิดอุบัติเหตุจะน้อยกว่าคนที่มีพฤติกรรมขอบเสี่ยงอันตราย สะเพร่า ประมาทเลินเล่อ ไม่รอบคอบ เป็นต้น

1.6 เชื้อชาติ (Race) ความแตกต่างของเชื้อชาติอาจทำให้ผู้ประกอบการอาชีพ ได้รับอันตรายแตกต่างกัน เช่น เชื้อชาติคนที่มีผิวขาวจะมีโอกาสป่วยเป็นโรคมะเร็งผิวหนังได้มากกว่าคนที่ผิวดำ และคนที่ป่วยเป็นวัณโรค จะพบอัตราการเกิดโรคในผิวหนังมากกว่าผิวขาว เป็นต้น

2. อาชีพ (Occupation)

การดำรงชีวิตของมนุษย์เรานั้นจะต้องผูกพันอยู่กับการปฏิบัติภารกิจต่างๆ ซึ่งผู้ประกอบการอาชีพต่างๆ อาจจะเป็นอาชีพทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ทำนา ทำไร่ เหมืองแร่ ชลประทาน หรืออุตสาหกรรมประเภทต่างๆ จะมีโอกาสสัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามงานประเภทเดียวกันก็อาจมีความแตกต่างกันตามลักษณะของงานอีกด้วย

3. ระยะเวลาที่สัมผัส (Time duration of exposure)

การปฏิบัติงานในแต่ละวันโดยทั่วไปจะใช้เวลามากกว่า 8 ชั่วโมง ซึ่งขณะปฏิบัติงานจะมีโอกาสสัมผัสกับสภาพแวดล้อมในการทำงาน เช่น เสียงดัง ความร้อน ความสั่นสะเทือน รังสี ฝุ่น สารเคมีที่กระจายในบรรยากาศ เป็นต้น ซึ่งหากผู้ประกอบการอาชีพสัมผัสกับปัจจัยต่างๆ เหล่านี้เป็นระยะเวลายาวนานต่อเนื่องกัน จะทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบการอาชีพได้มากกว่าผู้ประกอบการอาชีพในระยะเวลาที่สั้นกว่า

4. ปริมาณที่สัมผัส (Degree of exposure)

ผู้ประกอบการอาชีพสามารถรับเอาสารเคมีเข้าสู่ร่างกายได้หลายทางด้วยกัน เช่น ทางผิวหนัง ระบบทางเดินหายใจ และทางปาก เป็นต้น ถ้าได้รับสารเคมีในปริมาณน้อยๆ จะมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย ทำให้เกิดพิษต่อร่างกายได้น้อยกว่าการได้รับปริมาณมาก

บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพอนามัย

นักอาชีพอนามัย ต้องปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการอาชีพอื่นๆ เช่น แพทย์ อาชีวเวชศาสตร์ แพทย์เวชกรรมฟื้นฟู พยาบาลอาชีวอนามัย นักกายภาพบำบัด เป็นต้น ซึ่งบุคลากรเหล่านี้เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่ดูแลผู้ประกอบการอาชีพต่างๆ ให้มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ และสนับสนุนการทำงานของนักอาชีพอนามัยเพื่อการประเมินสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งบุคลากรในแขนงวิชาต่างๆ มีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบแตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 1 - 2 แขนงวิชา บุคลากร และบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย

แขนงวิชา	บุคลากร	บทบาทหน้าที่
1. สุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย (Industrial hygiene and safety)	นักสุขศาสตร์อุตสาหกรรม นักอาชีวอนามัย	ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการตรวจวัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดโรคจากการประกอบอาชีพ และการปฏิบัติที่ป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุจากการประกอบอาชีพ
2. อาชีวนิรภัย (Occupational safety)	วิศวกรความปลอดภัย	ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบสภาพการทำงานให้ปลอดภัย เพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ
3. อาชีวเวชศาสตร์ (Occupational medicine)	แพทย์อายุรศาสตร์ พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล นักสุขศึกษา	เป็นแขนงวิชาทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจวินิจฉัย รักษา ปั่นฟู และป้องกันการเกิดโรคจากการประกอบอาชีพ
4. เวชกรรมฟื้นฟู (Rehabilitative medicine)	แพทย์กายภาพบำบัด นักกายภาพบำบัด	เป็นแขนงวิชาทางการแพทย์ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูสภาพร่างกายของผู้ประกอบอาชีพที่ได้รับอุบัติเหตุ และการบาดเจ็บให้สามารถดำเนินชีวิตและกลับมาทำงานได้ตามปกติ หรือทำงานใหม่ที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายมากที่สุด

ความเป็นมาของงานอาชีวอนามัย

ประมาณ 400 ปีก่อนคริสต์ศตวรรษ Hippocrates ได้ศึกษาถึงอันตรายหรือภัยของตะกั่วที่มีต่อคน

พ.ศ. 643 Pliny และ Elder อธิบายถึงอันตรายจากการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกำมะถันและสังกะสีและอธิบายถึงการใช้หน้ากากป้องกันฝุ่นละอองที่ทำจากกระเพาะปัสสาวะสัตว์

พ.ศ. 743 Galen ได้อธิบายเกี่ยวกับพยาธิสภาพของการแพ้พิษตะกั่ว

พ.ศ. 2016 Elrich Ellenbog จัดพิมพ์เอกสารวิชาการเกี่ยวกับโรคจากการประกอบอาชีพ และการบาดเจ็บของกลุ่มผู้ประกอบอาชีพเหมืองทองคำ

พ.ศ. 2099 Agricola นักวิชาการชาวเยอรมัน ได้กล่าวถึงโรคที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ประกอบอาชีพเหมืองแร่ และเสนอแนะมาตรการป้องกัน

พ.ศ. 2243 Bernadino Rammazzini ได้จัดพิมพ์หนังสือทางด้านอาชีวเวชศาสตร์ขึ้นในประเทศอิตาลี ชื่อ "โรคจากการทำงาน" เป็นบิดาของวงการเวชศาสตร์อุตสาหกรรม

พ.ศ. 2338-2376 Charles Thackrah เป็นบุคคลที่ได้ศึกษาหลักการป้องกันอันตรายจากการปฏิบัติงาน

ในประเทศไทย การพัฒนางานทางด้านอาชีวอนามัยได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมและก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพ

พ.ศ. 2507 เกิดเหตุการณ์แพ้พิษแมงกานีสในโรงงานผลิตถ่านไฟฉาย ในระดับความรุนแรงต่างๆ กันถึง 41 ราย

พ.ศ. 2509 สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้เริ่มบรรจุโครงการอาชีวอนามัยเข้าไปในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฯ ฉบับที่ 2 (2510-2514)

พ.ศ. 2511 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ตั้งคณะกรรมการประสานงานอาชีวอนามัยแห่งชาติขึ้น เพื่อให้ประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และทบวงมหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2512 กระทรวงอุตสาหกรรมได้ออกพระราชบัญญัติโรงงานขึ้นในปีเดียวกัน สภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติหลักสูตรอาชีวอนามัยระดับปริญญาตรีขึ้นที่คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2515 กระทรวงสาธารณสุข ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งกองอาชีวอนามัยขึ้น และในปีเดียวกันได้มีการออกประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 เพื่อเป็นกฎหมายคุ้มครองสุขภาพอนามัยของลูกจ้าง

พ.ศ. 2517 กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย ได้จัดตั้งฝ่ายความปลอดภัยโดยสังกัดกองคุ้มครองแรงงานขึ้น ต่อมายกฐานะเป็นกองมาตรฐานแรงงาน

พ.ศ. 2524 คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาโท สาขาสาธารณสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย

พ.ศ. 2525 รัฐบาลได้มีมาตรการป้องกันอุบัติเหตุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 5 และได้จัดตั้งคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ (กปอ.) ขึ้น ในสำนักนายกรัฐมนตรี โดยมี พล.ร. นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานเป็นกรรมการ

พ.ศ. 2526 กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย ได้รับความช่วยเหลือและร่วมมือจากองค์การแรงงานระหว่างประเทศในการจัดตั้งสถาบันความปลอดภัย

พ.ศ. 2531 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย ให้เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรีต่อเนื่อง 2 ปี แขนงวิชาสาธารณสุขศาสตร์ วิชาเอกอาชีวอนามัยและความปลอดภัย และหลักสูตรประกาศนียบัตร เอกอาชีวอนามัยและความปลอดภัย 1 ปี

พ.ศ. 2536 คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรี สาขาสาธารณสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย

พ.ศ. 2537 มีการนำเอาพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาใช้

พ.ศ. 2542 สำนักมาตรฐานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ได้มีการกำหนดอนุกรมมาตรฐานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย หรือ ISO 18000

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย

1. กระทรวงสาธารณสุข หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย ในกระทรวงสาธารณสุข มีหลายหน่วยงานด้วยกัน เช่น

1.1 กองอาชีวอนามัย เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบงานทางด้านอาชีวอนามัยโดยตรง ซึ่งอยู่ในฐานะของเลขานุการคณะกรรมการประสานงานอาชีวอนามัย ทำหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ภายในประเทศ และต่างประเทศ สำหรับหน่วยงาน

ที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยนั้น ซึ่งทำหน้าที่แตกต่างกันไปมากบ้าง น้อยบ้าง นอกจากนั้นกองอาชีวอนามัย ทำหน้าที่วางแผนและประสานงานเพื่อการจัดการ อาชีวอนามัย สนับสนุนและติดตามการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และประกาศกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ศึกษาวิจัยทางด้านอาชีวอนามัย ร่วมกำหนดวิธีการตรวจวัด ทางสุขศาสตร์อุตสาหกรรม รวมทั้งการกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน เป็นแม่แบบวางแผนโครงการ และทิศทางการพัฒนางานอาชีวอนามัยแก่หน่วยงานต่างๆ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข และ ร่วมมือประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

1.2 กลุ่มงานอนามัยสภาพแวดล้อมและอาชีวอนามัย สำนักงานสาธารณสุข จังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย คือ การสืบค้นปัญหาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย การเฝ้าระวังทางด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย โดยการตรวจสอบสภาพแวดล้อมที่มีปัญหาในสถานประกอบการ การฝึกอบรม เผยแพร่วิชาการ และศึกษาวิจัยทางด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

1.3 โรงพยาบาลในสังกัดของกระทรวงสาธารณสุข มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับงาน อาชีวอนามัย คือการตรวจวินิจฉัยโรคและรักษาโรคจากการทำงาน การตรวจสอบสภาพ ผู้ประกอบอาชีพ และการตรวจพิเศษด้านอาชีวอนามัย เป็นต้น

2. กระทรวงอุตสาหกรรม

2.1 กองการเหมืองแร่ กรมทรัพยากรธรณี มีหน้าที่ให้คำแนะนำด้านความปลอดภัยในการทำเหมืองแร่ การใช้เครื่องจักร การใช้ไฟฟ้า และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพผู้ประกอบอาชีพ ตลอดจนสวัสดิการต่างๆ และ ส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์

2.2 กรมโรงงานอุตสาหกรรม มีหน้าที่ในการควบคุมสถานประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรม ทั้งที่เป็นเอกชนและของรัฐวิสาหกิจ ไม่ให้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อสุขภาพ อนามัยของประชาชน และส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติโรงงาน พระราชบัญญัติวัตถุ มีพิษ และพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร นอกจากนั้นกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้ใช้พระราชบัญญัติโรงงาน รวมทั้งจัดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในโรงงานอุตสาหกรรม ระหว่างเวลาทำงาน โดยมีสิทธิออกคำสั่งเป็นตัวหนังสือให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานเปลี่ยนแปลง กระบวนการผลิต หรือให้หยุดประกอบกิจการทั้งหมด หรือบางส่วนจนกว่าจะปรับปรุง แก้ไขแล้ว

2.3 การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย นิคมอุตสาหกรรมเป็นพื้นที่ดิน เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมเข้าไปอยู่รวมกันอย่างเป็นสัดส่วน ซึ่งจะอำนวยความสะดวก

ไปด้วยสิ่งสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น ถนน น้ำประปา ท่อระบายน้ำ โรงบำบัดน้ำเสียส่วนกลาง ไฟฟ้า ศูนย์การค้า ธนาคาร เป็นต้น เป็นหน่วยปฏิบัติการสนองนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ และการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาคต่างๆ เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานในการนิคมอุตสาหกรรมมีความรวดเร็วยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้อยู่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อให้เป็นไปตามแผนผังเมืองที่ถูกต้อง

3. กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

มีหน้าที่ความรับผิดชอบในการดำเนินงาน คือต้องการให้ผู้รับจ้างมีสุขภาพอนามัยดี มีความปลอดภัยและมีสวัสดิภาพในการปฏิบัติงาน รวมทั้งให้มีความสัมพันธ์อันดีและเกิดความเป็นธรรมระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง นอกจากนี้ยังเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการร่างกฎหมายแรงงาน และการออกกฎกระทรวงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้แรงงาน ที่รักษาความปลอดภัยต่างๆ ในการปฏิบัติงาน และยังมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลให้เจ้าของสถานประกอบการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งมีหน่วยงานที่สำคัญๆ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกันงานอาชีวอนามัยของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน คือ

3.1 สถาบันความปลอดภัยในการทำงาน เป็นหน่วยงานที่เป็นศูนย์สารสนเทศและอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน สนับสนุนปรับปรุงสภาพแวดล้อม ความปลอดภัยในการทำงาน วิจัยเกี่ยวกับศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย และดำเนินการควบคุมการป้องกันอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน เป็นต้น

3.2 กองตรวจความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นหน่วยงานดูแลสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน ไม่ให้เกิดโรคและเกิดอุบัติเหตุจากการประกอบอาชีพ โดยมีหน้าที่โดยตรงในการยกร่างกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการ โดยอาศัยเกณฑ์ตามกฎหมาย และจัดฝึกอบรมสัมมนาและเผยแพร่เอกสารข้อมูลด้านความปลอดภัยในการทำงาน

3.3 กองคุ้มครองแรงงาน เป็นหน่วยงานที่ตรวจแรงงานเพื่อคุ้มครองผู้ใช้แรงงานให้ได้รับความเป็นธรรมเรื่องการจ้างและสภาพการทำงาน การกำหนดมาตรฐานแรงงาน การตรวจสถานประกอบการให้ทั้งนายจ้างและลูกจ้างปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน การให้คำแนะนำ ออกคำเตือนแก่ผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย และเสนอแนะปรับปรุงกฎหมายคุ้มครองแรงงาน เป็นต้น

บทบาทหน้าที่ของหน่วยงานต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2538)

1. สถาบันความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานแห่งชาติสหรัฐอเมริกา (National Institute for Occupational Safety and Health ; NIOSH).

เป็นหน่วยงานภาครัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติให้การคุ้มครองคนงานให้ทำงานในสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ

บทบาทหน้าที่

1. ศึกษา ค้นคว้าวิจัยและเสนอแนะมาตรฐาน
2. ให้การศึกษา และอบรมบริการวิชาการ
3. ตรวจ ประเมิน เสนอแนะ แนวทางในการป้องกันควบคุมอันตราย
4. ให้บริการข้อมูลข่าวสารทางด้านอาชีวอนามัย และความปลอดภัย โดยจัดพิมพ์เอกสารคู่มือต่างๆ เช่น มาตรฐานความปลอดภัยเกี่ยวกับสารเคมี

2. สำนักงานบริหารความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (Occupational Health of Safety Administration ; OSHA)

OSHA เป็นหน่วยงานภาครัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกาขึ้นอยู่กับกรมแรงงาน มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงวอชิงตันดีซี และมีสำนักงานสาขาส่งตั้งอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วสหรัฐอเมริกา

บทบาทหน้าที่

1. บริหารงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ ความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (Occupational Safety and Health Act. Of 1970)

2. กำหนดมาตรฐาน และออกกฎหมายทางด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
3. ตรวจสอบสถานประกอบการต่างๆ ในสหรัฐอเมริกา
4. ให้บริการด้านข้อมูลข่าวสารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
5. เผยแพร่ความรู้ด้านวิชาการ จัดพิมพ์เอกสารด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เช่น มาตรฐานทางด้านอาชีวอนามัยในโรงงานอุตสาหกรรม และการประเมิน

3. สมาคมนักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมของประเทศสหรัฐอเมริกา (American Conference of Governmental Industrial Hygienists ; ACGIH)

ACGIH ก่อตั้งโดยกลุ่มนักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมภาครัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อเป็นองค์กรสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ความรู้ ประสบการณ์ และความร่วมมือระหว่างนักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมตลอดจนส่งเสริมให้มีการกำหนดมาตรฐาน เทคนิค วิชาการ ทางด้านที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม

บทบาทหน้าที่

1. การมีส่วนร่วมในการกำหนดค่ามาตรฐานความปลอดภัย (Threshold Limit Value ; TLV)
2. ประสานการดำเนินกิจกรรมด้านสุขศาสตร์อุตสาหกรรมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง
3. กระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างนักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมในหน่วยงานภาครัฐ และสถาบันการศึกษาต่างๆ
4. รวบรวม ผลิต และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่างๆ
5. จัดประชุมประจำปี เพื่อประเมินผลการดำเนินงาน

สรุป

งานอาชีวอนามัย หรือ Occupational health เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพ โดยการส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันและควบคุมโรค การป้องกันและควบคุมการบาดเจ็บและอุบัติเหตุ รวมทั้งดูแลสุขภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยการตระหนัก (Recognition) การประเมินปัญหา (Evaluation) และการควบคุม (Control) เพื่อสุขภาพอนามัยที่ดีของผู้ปฏิบัติงาน ไม่เป็นโรคจากการทำงาน งานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยมีหลายแขนงวิชา เช่น อาชีวอนามัย อาชีวเวชศาสตร์ เวชกรรมฟื้นฟู ซึ่งมีทั้งวิศวกรความปลอดภัย แพทย์อายุรศาสตร์ พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล นักสุขศึกษา นักกายภาพบำบัด เป็นต้น การดำเนินงานอาชีวอนามัย มีมาตั้งแต่ 400 ปี ก่อนคริสต์ศตวรรษ โดย Hippocrates ได้ศึกษาอันตราย หรือภัยของตะกั่วที่มีต่อคน ส่วนประเทศไทยนั้นเริ่มต้นตัวต่องานอาชีวอนามัยมากขึ้น ในเหตุการณ์ผู้ปฏิบัติงานแพ้มองกันีส ในโรงงานผลิตถ่านไฟฉายปี พ.ศ. 2507 และทำให้งานอาชีวอนามัยมีการพัฒนางานมาเป็นลำดับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยมีหลายหน่วยงาน เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เป็นต้น ส่วนหน่วยงานต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถาบันความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานแห่งชาติ สหรัฐอเมริกา (NIOSH) สำนักงานบริหารความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (OSHA) และสมาคมนักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมภาคีรัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา (ACGIH) อันตรายที่เกิดจากสภาพแวดล้อมในการประกอบอาชีพมี 4 ประเภท คือ ทางกายภาพ เคมี ชีวภาพ และจิตวิทยาทางสังคม อันตรายจะเกิดมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น ความแตกต่างระหว่างบุคคล อายุ ระยะเวลาที่สัมผัส และปริมาณที่สัมผัส เป็นต้น

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย

ขอบเขตของงานอาชีวอนามัย ครอบคลุมถึงการส่งเสริมสุขภาพ การควบคุม ป้องกันโรค และการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุในการประกอบอาชีพ เพื่อคุ้มครองสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพให้สุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องหามาตรการ ระเบียบ และข้อบังคับ เพื่อนำมาใช้ควบคุมสถานประกอบการให้ปฏิบัติ ตาม ซึ่งเป็นผลดีแก่เจ้าของสถานประกอบการและลูกจ้างที่มีแนวปฏิบัติตัวที่ถูกต้องและ เหมาะสม ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยที่สำคัญๆ มีดังนี้

1. กฎหมายคุ้มครองแรงงาน 2541
2. กฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน

1. กฎหมายคุ้มครองแรงงาน 2541

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน 2541

พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมามีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2541 เพื่อกำหนดสิทธิหน้าที่ของลูกจ้างและนายจ้าง ที่ควรปฏิบัติต่อกันและให้มีการใช้แรงงานอย่าง เหมาะสม และยกระดับมาตรฐานคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานให้สูงขึ้น ซึ่งเป็นการกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการ และรายละเอียดในการปฏิบัติ กฎหมายมีความยืดหยุ่น และสอดคล้อง กับสถานการณ์ปัจจุบัน สามารถนำไปปฏิบัติได้ผล

2. เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

3. ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้าง

4. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

2. กฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน 2541

กฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน มีเนื้อหาสาระแบ่งเป็นประกาศกระทรวง จำนวน 17 ฉบับ ดังนี้

2.1 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร

2.2 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม

2.3 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (สารเคมี)

2.4 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า

2.5 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (ประดำน้ำ)

2.6 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับในการทำงานในสถานที่อับอากาศ

2.7 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย

2.8 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ว่าด้วยเขตก่อสร้าง

2.9 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับบันได

2.10 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการตอกเสาเข็ม

2.11 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ว่าด้วยลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราว

2.12 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับ
นั่งร้าน

2.13 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานในสถานที่
ที่มีอันตรายจากการตกจากที่สูง วัสดุกระเด็น ตกหล่น และการพังทลาย

2.14 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับ
หม้อน้ำ

2.15 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถาน
ประกอบการ เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับลูกจ้าง

2.16 ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง คณะกรรมการความ
ปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

2.17 ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง ความปลอดภัยในการ
ทำงานของลูกจ้าง

ซึ่งแต่ละฉบับมีสาระสำคัญโดยสรุป ดังนี้

2.1 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับ
เครื่องจักร เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ เพื่อป้องกันอันตรายลูกจ้างจากการทำงานกับเครื่อง
จักร ใช้บังคับกับสถานประกอบการทุกประเภทที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คน ขึ้นไป ที่มีการใช้เครื่อง
จักร

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. กำหนดเรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร ดังนี้

1.1 เครื่องจักรที่ใช้พลังงานไฟฟ้าต้องมีสายดินเพื่อป้องกันกระแสไฟฟ้า

1.2 การเดินสายไฟฟ้าเข้าเครื่องต้องฝังดินหรือเดินลงมาจากที่สูง ทั้งนี้ให้ใช้ท่อ
ร้อยสายไฟ

1.3 เครื่องบ่มวัตถุที่ใช้มือป้อนต้องมีเครื่องป้องกันมือ หรือจัดหาเครื่องป้อน
วัตถุแทนมือ

1.4 เครื่องบ่มวัตถุโดยใช้เท้าเหยียบต้องมีที่ปักเท้าและมีที่ครอบป้องกัน

1.5 เครื่องบ่มหรือเครื่องตัดวัตถุที่ใช้พลังงานไฟฟ้า หากปฏิบัติงานใช้มือป้อน
ต้องให้มีสวิตช์ 2 แห่ง

1.6 เครื่องจักรที่มีการถ่ายทอดพลังงาน เช่น เพลา สายพาน ปูลู่ ไขว้ ฟิล์ม
ต้องมีตะแกรงเหล็กเหนียวครอบในส่วนที่หมุนและส่วนส่งถ่ายกำลัง

1.7 ใบเลื่อยวงเดือนต้องมีที่ครอบใบเลื่อยในส่วนที่สูงเกินพื้นโต๊ะ

1.8 เครื่องสับ ฝน หรือแต่งผิวโลหะ ต้องมีเครื่องปิดกั้นประกายไฟหรือ

เศษวัตถุ

1.9 กำหนดมาตรการการใช้เครื่องมือกล

2. การจัดเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้ลูกจ้างสวมใส่

2.2 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับ
ภาวะแวดล้อม เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันอันตรายจากสิ่งแวดล้อมในการทำงาน
เรื่อง ความร้อน แสง และเสียง ใช้บังคับสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คน ขึ้นไป
ทุกประเภท

สาระสำคัญของกฎหมาย

จำแนกเป็น 4 เรื่อง คือ

2.2.1 ความร้อน

2.2.2 แสงสว่าง

2.2.3 เสียง

2.2.4 มาตรฐานของอุปกรณ์

2.2.1 ความร้อน

1) อุณหภูมิบริเวณที่ลูกจ้างทำงานไม่สูงกว่า 45°ซ.

2) วัตถุอุณหภูมิของร่างกายต้องไม่สูงกว่า 38°ซ. (ไม่รวมกรณีเป็นไข้) ซึ่งปกติอุณหภูมิ
ร่างกาย 37°ซ.

3) ถ้าอุณหภูมิสูงกว่า 38°ซ. นายจ้างจะต้องให้ลูกจ้างหยุดพักชั่วคราวจนกว่าอุณหภูมิ
ร่างกายลูกจ้างจะอยู่ในสภาพปกติ

ทางแก้ไข ถ้าที่ทำงานมีอุณหภูมิเกิน 45° ซ. ให้ปรับปรุงแหล่งกำเนิดความร้อน
ถ้าแก้ไขไม่ได้ต้องจัดอุปกรณ์ป้องกันความร้อน ถ้าอุณหภูมิของร่างกายเกิน 38°ซ. ต้องให้หยุด
พักชั่วคราว

2.2.2 แสงสว่าง

กำหนดให้มีแสงสว่างไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ โดยจำแนกตามลักษณะงานดังนี้

1) งานที่ไม่ต้องการความละเอียด 50 ลักซ์

2) งานที่ต้องการความละเอียดเล็กน้อย 100 ลักซ์

3) งานที่ต้องการความละเอียดปานกลาง 200 ลักซ์

- 4) งานที่ต้องการความละเอียดเป็นพิเศษ 1000 ลักซ์
- 5) งานที่ต้องการความละเอียดเป็นพิเศษ
- 6) ทางเดินภายนอกอาคาร 20 ลักซ์
- 7) ทางเดินภายในอาคาร 50 ลักซ์

2.2.3 เสียง

- 1) ทำงานไม่เกินวันละ 7 ชั่วโมง ต้องไม่เกิน 91 เดซิเบลเอ
- 2) ทำงานไม่เกินวันละ 8 ชั่วโมง ต้องไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ
- 3) ทำงานเกินวันละ 8 ชั่วโมง ต้องไม่เกิน 80 เดซิเบลเอ
- 4) ระดับเสียงสูงสุด ต้องไม่เกิน 140 เดซิเบลเอ

ทางแก้ไข

1. ปรับปรุงแก้ไขต้นกำเนิดเสียง มิให้มีเสียงดังเกินมาตรฐานกำหนด
2. ปรับปรุงแก้ไขทางผ่านของเสียง
3. สวมใส่ที่อุดหูลดเสียงหรือที่ครอบหูลดเสียงในกรณีไม่สามารถแก้ไขปรับปรุงได้

2.2.4 มาตรฐานของอุปกรณ์

- 1) หมวกแข็งหนักไม่เกิน 420 กรัม ไม่ทำด้วยโลหะ ทนแรงกระแทกอย่างต่ำ 385 กก.
- 2) ที่อุดหูลดเสียง ลดเสียงได้อย่างต่ำ 15 เดซิเบลเอ
- 3) ที่ครอบหูลดเสียง ลดเสียงได้อย่างต่ำ 25 เดซิเบลเอ

2.3 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (สารเคมี) เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ เพื่อป้องกันมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายจากการได้รับสารเคมี ซึ่งมีการนำมาใช้ในสถานประกอบการต่างๆ เป็นจำนวนมาก ซึ่งกฎหมายนี้มีขอบเขตและการบังคับใช้โดยกำหนดการควบคุมปริมาณสารเคมีที่ฟุ้งกระจายอยู่ในบรรยากาศการทำงานของลูกจ้างไว้ 121 ชนิด อาจอยู่ในรูปของฝุ่น พุ่ม ก๊าซ ละออง ไอ หรือเส้นใย หากสถานประกอบการใดที่มีลูกจ้างหรือใช้สารเคมีดังกล่าว จะต้องทำการป้องกันมิให้สารเคมีฟุ้งกระจายเกินกว่าค่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางหมายเลข 1 - 4 ตามท้ายประกาศ

สาระสำคัญของกฎหมาย

กฎหมายกำหนดค่าความเข้มข้นของสารเคมีที่ยอมให้มีได้ในบรรยากาศการทำงานที่ฟุ้งกระจายออกมาจากกระบวนการผลิต โดยกำหนดตามรายชื่อสารเคมี ดังตารางหมายเลข

ตารางหมายเลข 1 เป็นค่าของสารเคมีที่ยอมให้มีได้ในบรรยากาศทำงาน กำหนดไว้เป็นค่าเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงานที่สารเคมีจะฟุ้งกระจายในบรรยากาศการทำงานจะเกินกว่าค่านั้นมิได้

ตารางหมายเลข 2 เป็นค่าของสารเคมีที่ยอมให้มีได้ในบรรยากาศการทำงาน กำหนดไว้ไม่ว่าเวลาใดของการทำงานปกติจะมีสารเคมีฟุ้งกระจายในบรรยากาศเกินกว่าที่กำหนดมิได้

ตารางหมายเลข 3 เป็นค่าของสารเคมีที่ยอมให้มีได้ในบรรยากาศการทำงาน กำหนดค่าทั้งค่าเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงานและค่าความเข้มข้นสูงสุดในช่วงเวลาที่กำหนดและค่าที่อาจยอมให้มีได้

ตารางหมายเลข 4 กำหนดค่าของสารเคมีที่ยอมให้มีได้ในบรรยากาศการทำงาน ในรูปฝุ่นแร่ ค่าที่กำหนดเป็นค่าเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงานที่มีปริมาณฝุ่นแร่จะฟุ้งกระจายในบรรยากาศการทำงานเกินกว่าที่กำหนดมิได้

นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในสถานที่ที่มีค่าสารเคมีเกินค่ามาตรฐาน ตามตารางหมายเลข 1 - 4 มิได้ ดังนั้นก่อนให้ลูกจ้างทำงาน นายจ้างจะต้องทราบว่าบริเวณที่ทำงานนั้นมีสารเคมีไม่เกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ การที่นายจ้างจะทราบได้ นายจ้างจะต้องให้มีการตรวจวัดค่าปริมาณสารเคมีที่ฟุ้งกระจายในบรรยากาศการทำงาน แล้วเทียบกับค่ามาตรฐานที่กฎหมายกำหนด

การปรับปรุงแก้ไข

ในกรณีที่สถานประกอบการมีสารเคมีฟุ้งกระจายสู่บรรยากาศการทำงานของลูกจ้างเกินกว่าที่กำหนดไว้ในตารางหมายเลข 1 - 4 ท้ายประกาศ นายจ้างจะต้องดำเนินการแก้ไขปรับปรุงลดความเข้มข้นของสารเคมีไม่ให้เกินกว่าที่กำหนดไว้

หากการแก้ไขปรับปรุงสภาพแวดล้อมการทำงานไม่สามารถทำได้ นายจ้างจะต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับสารเคมี

ขั้นตอนการดำเนินการป้องกัน

เมื่อการตรวจวัดปริมาณสารเคมีที่ฟุ้งกระจายในบรรยากาศการทำงานเกินกว่าค่ามาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด นายจ้างจะต้องทำการแก้ไขปรับปรุง เพื่อป้องกันอันตรายและโรคจากการทำงานที่จะเกิดกับลูกจ้างตามลำดับ ดังนี้

1. การแก้ไขปรับปรุงเพื่อลดค่าปริมาณสารเคมีที่ฟุ้งกระจาย อาจเลือกทำได้หลายวิธี เช่น การแยกปิดกั้นกระบวนการผลิตที่ฟุ้งกระจาย หรือการใช้ระบบการระบายอากาศ

2. เมื่อไม่สามารถหาวิธีแก้ไขเพื่อลดปริมาณสารเคมีเนื่องจากเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน หรือจะเกิดปัญหาในทางเทคนิคแล้วเท่านั้น จึงเลือกวิธีป้องกันที่ตัวลูกจ้าง โดยการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลได้ ซึ่งนายจ้างจะต้องจัดให้ลูกจ้างใช้ปฏิบัติงานกับสารเคมีให้ถูกต้องตามประเภทของสารเคมี

2.4 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อควบคุมอันตรายจากไฟฟ้าตั้งแต่อุปกรณ์ไฟฟ้า สายไฟฟ้า ปริมาณไฟฟ้าที่ใช้ การเดินสาย การป้องกันกระแสไฟฟ้าเกินขนาด สายล่อฟ้า ตลอดจนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ที่ใช้ในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า ใช้ข้อบังคับกับสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คน ขึ้นไปทุกประเภท

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. สายไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าต้องไม่ชำรุด
2. การปฏิบัติงานใกล้สิ่งที่มีไฟฟ้าต้องรักษาระยะห่างตามที่กำหนด เว้นแต่
 - 2.1 ใส่เครื่องป้องกัน
 - 2.2 มีฉนวนหุ้ม
 - 2.3 มีเทคนิคการผลิต
3. ชนิดของสายไฟฟ้าที่ใช้ต้องเหมาะสมกับการใช้งานและเป็นไปตามมาตรฐาน
4. มีเครื่องตัดกระแสติดตั้งไว้ ณ จุดที่มีการเปลี่ยนขนาดสาย และระหว่างเครื่องวัดไฟฟ้ากับสายภายในอาคาร
5. อุปกรณ์ไฟฟ้าชนิดเคลื่อนที่ใช้สายเคเบิลอ่อนและสายอ่อนต้องมีรอยต่อหรือรอยแยก
6. มีการติดตั้งเต้าเสียบเพียงพอต่อการใช้งาน
7. การติดตั้งหม้อแปลงไฟฟ้าที่มีแรงดัน 800 โวลต์ขึ้นไป ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด
8. สวิตช์ทุกตัวบนแผงสวิตช์ต้องเข้าถึงได้ง่ายเพื่อสะดวกในการปลดและสับแผงสวิตช์ มีความแข็งแรงเพียงพอที่จะทนแรงปลดและสับได้
9. อุปกรณ์ไฟฟ้าที่มีเปลือกเป็นโลหะต้องต่อสายดิน
10. มีการป้องกันฟ้าผ่าของปล่องควัน
11. การจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากไฟฟ้าที่มีแรงดันมากกว่า 50 โวลต์ ขึ้นไปให้ลูกจ้าง

2.5 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (ประดาน้ำ) เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อทำให้เกิดความปลอดภัยในงานประดาน้ำ โดยใช้ในงานดำน้ำลึกเกิน 10 เมตร แต่ไม่เกิน 60 เมตร โดยมีข้อกำหนดที่เป็นภาระของนายจ้างที่ต้องปฏิบัติต่อลูกจ้างที่ดำน้ำ การจัดให้มีอุปกรณ์ดำน้ำ การบริการปฐมพยาบาล และการหยุดการดำน้ำ เป็นต้น

สาระสำคัญของกฎหมาย

งานประดาน้ำต้องประกอบด้วยบุคคลต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. หัวหน้าประดาน้ำ ทำหน้าที่วางแผนและควบคุมในการดำน้ำ
2. พี่เลี้ยงดำน้ำ ทำหน้าที่ติดต่อกับนักประดาน้ำตลอดเวลา
3. ผู้รักษาเวลา ทำหน้าที่จับเวลาและบันทึกเวลา
4. ประดาน้ำ ผู้ปฏิบัติงานใต้น้ำโดยใช้เครื่องประดาน้ำ

อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยที่ใช้ในงานประดาน้ำ

1. เครื่องประดาน้ำประเภทใช้ถังอัดอากาศ
2. เครื่องประดาน้ำประเภทใช้ถังอัดอากาศจากผิวน้ำ
3. เชือกน้ำ เป็นเชือกผูกติดกับร่างกายของประดาน้ำใช้สำหรับเป็นเครื่องส่งสัญญาณ
4. เครื่องจับเวลา เป็นนาฬิกาบอกเวลาการดำน้ำ
5. เครื่องวัดระดับความลึก เป็นอุปกรณ์สำหรับบอกระดับความลึก

อุปกรณ์ดังกล่าวข้างต้น จะใช้แตกต่างกันในระดับน้ำลึก ดังนี้

1. การดำน้ำเกิน 10 เมตร แต่ไม่เกิน 40 เมตร ต้องมี
 - 1.1 ถังอัดอากาศแบบอิสระ หรือ
 - 1.2 ถังอัดอากาศจากผิวน้ำและเครื่องจับเวลา และ
 - 1.3 พี่เลี้ยง 1 คน
2. การดำน้ำลึกเกิน 10 เมตร แต่ไม่เกิน 40 เมตร และมีกระแสน้ำเร็ว 1.6 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ต้องมี

- 2.1 ถังอัดอากาศแบบอิสระ หรือ
- 2.2 ถังอัดอากาศจากผิวน้ำและเครื่องจับเวลา และ
- 2.3 พี่เลี้ยง 1 คน ทำหน้าที่รักษาเวลา
- 2.4 ผู้คุมเครื่องอัดอากาศ กรณีที่ใช้ถังอากาศจากผิวน้ำ

3. การดำน้ำลึกเกิน 40 เมตร แต่ไม่เกิน 60 เมตร ต้องมี

3.1 ถังอัดอากาศจากผิวน้ำและเครื่องจับเวลา

3.2 พี่เลี้ยง 1 คน

3.3 ผู้รักษาเวลา 1 คน

3.4 ผู้ควบคุมเครื่องอัดอากาศ 1 คน

เวลาที่พักเพื่อปรับสภาพร่างกายที่ระดับความลึกต่างๆ ก่อนขึ้นสู่ผิวน้ำ การดำน้ำลึกจะต้องมีวิธีการที่ปลอดภัยในการขึ้นมาสู่ผิวน้ำ การที่ขึ้นมาสู่ผิวน้ำโดยกะทันหันจะเป็นอันตรายเพราะสภาพร่างกายไม่สามารถปรับความดันได้ทัน จึงต้องมีการหยุดพักเพื่อปรับสภาพร่างกายที่ระดับความลึกต่างๆ (ตามตารางกำหนดเวลาก่อนขึ้นสู่ผิวน้ำ เช่น ดำน้ำลึก 150 ฟุตนาน 20 นาที รหัสคือ 5 ข. เมื่อมาดูลิขสิทธิ์ 5 ข. จะต้องหยุดพักที่ระดับความลึก 10 ฟุตนาน 10 นาที)

การตรวจสอบสุขภาพก่อนเข้าทำงาน

ลูกจ้างงานประดาน้ำ ต้องมีการตรวจสอบสุขภาพก่อนเข้าทำงาน โรคที่ต้องทำการตรวจดังนี้

1. โรคจิตและระบบประสาท โรคลมชัก โรคจิต ไมเกรน
2. โรคระบบหายใจ ไพร่อกาศอักเสบจนเป็นหนอง หอบหืด ปอดอักเสบ
3. โรคระบบหัวใจและหลอดเลือด หัวใจรั่ว ความดันโลหิตสูง โรคหลอดเลือดส่วนปลาย
4. โรคหู เยื่อหูทะลุ หูน้ำหนวก โรคเมอคัส
5. โรคเกี่ยวกับกระดูก กระดูกแขนหรือขาเคยหัก มีอาการเจ็บปวดเมื่อเคลื่อนไหวแขน ขา และหลัง
6. โรคระบบทางเดินอาหาร โรคตับ โรคแผลในกระเพาะหรือลำไส้เล็ก
7. โรคระบบขับถ่าย ปัสสาวะมีไข้ขาว
8. โรคระบบต่อมไร้ท่อ เบาหวาน
9. โรคตา สายตาเสียมากกว่า 20/30
10. โรคโลหิตจาง เฉพาะที่มีอาการ
11. โรคอื่นๆ ติดยาเสพติด พิษสุราเรื้อรัง กำลังได้รับยาพิษ สเตียรอยด์ เป็นตะคริวบ่อยๆ

2.6 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานในสถานที่อับอากาศ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ เพื่อป้องกันมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายจากการทำงานในสถานที่อับอากาศ ที่ทำให้ขาดอากาศหายใจ หรือได้รับอันตรายจากสารเป็นพิษที่ตกค้างหมักหมมอยู่ ซึ่งเป็นข่าวปรากฏอยู่เสมอว่าลูกจ้างตายจากการลงไปไม่ถึงน้ำมันปาล์ม ได้ตั้งเรื่อง ในที่ต่างๆ ในถังไซโล เป็นต้น ซึ่งกฎหมายมีขอบเขตต่อการบังคับใช้ให้ครอบคลุมทุกสถานประกอบการที่ใช้ลูกจ้างทำงานในสถานที่อับอากาศ และจากคำจำกัดความของสถานที่อับอากาศ หมายถึง ที่ที่มีทางเข้าออกจำกัด มีการระบายอากาศตามธรรมชาติไม่เพียงพอ ทำให้อากาศที่อยู่ภายในไม่ถูกสุขลักษณะซึ่งอาจเป็นที่สะสมของสารเป็นพิษ สารไวไฟ รวมทั้งออกซิเจนไม่เพียงพอ สถานที่ดังกล่าว เช่น ท่อ โพรง อุโมงค์ ถ้ำ ถัง ไซโล ห้องใต้ดิน หรือห้องที่มีลักษณะคล้ายกัน

สาระสำคัญของกฎหมาย

ข้อปฏิบัติก่อนให้ลูกจ้างปฏิบัติงานในสถานที่อับอากาศ นายจ้างต้องปฏิบัติ ดังนี้

1. จัดให้มีการตรวจสอบปริมาณออกซิเจน สารเคมีที่เป็นพิษหรือสารที่ระเบิดได้ และเก็บผลไว้ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้
2. ถ้าพบว่าปริมาณเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนด ให้ขจัดหรือระบายอากาศให้อยู่ในระดับที่ปลอดภัย
3. กรณีแก้ไขไม่ได้ตามข้อ 3 ให้จัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ให้ลูกจ้างใช้ เช่น เครื่องช่วยหายใจ เข็มขัดนิรภัย สายชูชีพ ตามความเหมาะสมของงาน

4. ต้องจัดให้มีใบอนุญาตให้ลูกจ้างเข้าทำงานในที่อับอากาศทุกครั้ง

ข้อปฏิบัติระหว่างการทำงานในสถานที่อับอากาศ นายจ้างต้องปฏิบัติ ดังนี้

1. ต้องตรวจสอบสภาพอากาศเป็นระยะๆ เพื่อไม่ให้เกินมาตรฐาน
2. จัดให้มีคนช่วยเหลือเผ่าปากทางเข้า-ออกสถานที่อับอากาศ และสามารถติดต่อกับคนภายในได้
3. อุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้ในสถานที่อับอากาศ ต้องสามารถป้องกันการช็อต หรือทำให้เกิดการระเบิดหรือลุกไหม้ได้ และสายไฟฟ้าที่ใช้ต้องไม่เสียหายได้ง่าย
4. ต้องจัดให้มีผู้ควบคุมงานทำหน้าที่วางแผน อบรมสอนงาน ควบคุมการทำงาน และการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล
5. ให้นายจ้างกำหนดข้อห้ามและควบคุมต่างๆ เช่น ห้ามสูบบุหรี่ ห้ามก่อไฟ ห้ามคนไม่เกี่ยวข้องเข้าไป ถ้าเป็นช่องโพรงต้องปิดกั้นไม่ให้คนตกลงไป และจัดทำป้าย “บริเวณอันตรายห้ามเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต”

6. การใช้ไฟฟ้าต่างๆ หรือการพ่นสี ต้องตรวจสอบสภาพอากาศก่อนทำงานดังกล่าวข้างต้น และจะต้องจัดมาตรการป้องกันให้ปลอดภัยขณะทำงาน

2.7 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายจากการทำงานเกี่ยวกับสารเคมี ทั้งในรูปของแข็ง ของเหลว และก๊าซ ที่จะทำให้เกิดอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างในเรื่องการฟุ้งร่อน ระคายเคือง มีพิษ แพ้ ก่อมะเร็ง การระเบิดหรือไวไฟ รวมทั้งการเกิดอันตรายจากสารกัมมันตภาพรังสี โดยกฎหมายมีขอบเขตและการบังคับใช้ให้ครอบคลุมทุกประเภทของสถานประกอบการที่ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. กำหนดให้นายจ้างต้องปฏิบัติ

1.1 กำหนดให้ต้องแจ้งดังนี้

- 1) แจ้งสารเคมีอันตรายที่อยู่ในครอบครองตามที่อธิบดีจะได้กำหนด
- 2) ต้องส่งรายงานความปลอดภัยและการประเมินการก่อดอันตรายจากสารเคมีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ตามที่อธิบดีได้กำหนด

1.2 กำหนดให้นายจ้างต้องปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

- 1) แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย
- 2) การเก็บรักษา การขนส่ง นำสารเคมีอันตรายเข้าไปในสถานประกอบการ ต้องจัดฉลากปิดที่ภาชนะบรรจุหรือหีบห่อหุ้มสารเคมีอันตราย
- 3) สถานที่เก็บ วิธีการเก็บสารเคมีอันตรายต้องปลอดภัยตามสภาพหรือตามคุณลักษณะของสารเคมีอันตราย
- 4) สถานที่ทำงานต้องสะอาด มีการระบายอากาศที่เหมาะสม มีออกซิเจนไม่ต่ำกว่าร้อยละสิบแปดโดยปริมาตร และมีระบบป้องกันและกำจัดมิให้สารเคมีในบรรยากาศมีปริมาณเกินกำหนด
- 5) ไม่ให้ลูกจ้างพักอาศัยในสถานที่ทำงานที่เก็บสารเคมีอันตราย
- 6) ตรวจวัดระดับสารเคมีในบรรยากาศเป็นประจำ
- 7) ต้องจัดทำรายงานความปลอดภัยและประเมินการก่อดอันตรายของสารเคมี

2.8 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างว่าด้วยเขตก่อสร้าง เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันคนงานก่อสร้างและผู้ไม่เกี่ยวข้องจากการได้รับอันตราย โดยให้มีการกำหนดเขตก่อสร้างและเขตอันตรายขึ้น ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีขอบเขต และการบังคับใช้โดยใช้บังคับในงานก่อสร้างทั่วไป ยกเว้นการก่อสร้างบ้านเพื่อพักอาศัยของตนเองที่มีความสูงไม่เกิน 7 เมตร

สาระสำคัญของกฎหมาย

ประกาศกระทรวงฉบับนี้ควบคุมเรื่องการทำเขตก่อสร้าง เขตอันตราย การพักอาศัย และการเข้าไปในเขตก่อสร้าง และอาคารที่กำลังก่อสร้างในยามวิกาล โดย

1. ให้จัดทำรั้วหรือคอกกั้น และปิดประกาศแสดงเขตก่อสร้างโดยรอบบริเวณที่ทำการก่อสร้าง
2. กำหนดเขตอันตรายโดยปิดประกาศให้ชัดเจน และมีสัญญาณไฟสีแดงในเวลากลางคืน
3. ห้ามลูกจ้างที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปในเขตอันตราย
4. ห้ามลูกจ้างเข้าพักอาศัยในอาคารที่กำลังก่อสร้าง
5. ห้ามลูกจ้างเข้าไปในอาคารที่กำลังก่อสร้างหรือเขตก่อสร้างนอกเวลาทำงาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายจ้าง

2.9 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับ บันจัน เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการติดตั้งการใช้บันจัน ตลอดจนการซ่อมบำรุง ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีขอบเขตและใช้บังคับในงานที่มีการใช้บันจัน

ไม่บังคับ

1. ราชการส่วนกลาง
2. ราชการส่วนภูมิภาค
3. ราชการส่วนท้องถิ่น
4. กิจกรรมอื่นตามที่กระทรวงมหาดไทยจะได้กำหนด

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. บันจันจำแนกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ
 - 1.1 บันจันชนิดอยู่กับที่
 - 1.2 บันจันชนิดเคลื่อนที่

บันจันชนิดอยู่กับที่ หมายถึง บันจันที่ประกอบด้วยอุปกรณ์ควบคุม และเครื่องต้นกำลังอยู่ในตัว ซึ่งติดตั้งอยู่บนหอสูง ขาตั้ง หรือบนล้อเลื่อน

บันจันชนิดเคลื่อนที่ หมายถึง บันจันที่ประกอบด้วยอุปกรณ์ควบคุมและเครื่องต้นกำลังอยู่ในตัว ซึ่งติดตั้งอยู่บนยานที่ขับเคลื่อนในตัวเอง

2. นายจ้างที่ใช้ประกอบ ทดสอบ ซ่อมบำรุง และตรวจสอบบันจัน ต้องปฏิบัติตามรายละเอียดคุณลักษณะและคู่มือการใช้งานที่ผู้ผลิตบันจันกำหนดไว้ ถ้าไม่มีคู่มือการใช้งานต้องให้วิศวกรกำหนดขึ้นเป็นหนังสือ

3. ต้องติดป้ายบอกพิกัดน้ำหนักรถไว้ที่บันจัน
4. ในกรณีมีการใช้สัญญาณมือ จัดให้มีรูปภาพการใช้สัญญาณมือติดไว้ที่บันจัน และบริเวณที่ทำงาน
5. ต้องมีการตรวจสอบบันจันทุกๆ 3 เดือน
6. ห้ามใช้เชือกมัดเหล็กกล้าที่ชำรุด บกพร่อง ที่เข้าลักษณะห้ามใช้
7. เมื่อมีการใช้บันจันใกล้สายไฟฟ้า ให้รักษาระยะห่างไม่น้อยกว่ามาตรฐานที่กฎหมายกำหนด
8. ฐานบันจันต้องมีความมั่นคงแข็งแรง โดยมีวิศวกรเป็นผู้รับรอง
9. ขณะที่เชนบันจันชนิดอยู่กับที่หมุนไปต้องมีสัญญาณเสียงและแสงเตือน
10. ต้องมีคู่มือปฏิบัติงานเกี่ยวกับบันจันเป็นภาษาไทย

2.10 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการตอกเสาเข็ม เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อให้การตอกเสาเข็มในงานก่อสร้างมีความปลอดภัย ให้มีการควบคุมดูแลโดยผู้มีความรู้ความชำนาญตลอดเวลา เพื่อให้ลูกจ้างปฏิบัติถูกต้อง ซึ่งมีขอบเขตใช้บังคับกับงานตอกเสาเข็มในงานก่อสร้าง

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. ต้องจัดทำเขตก่อสร้าง
2. ต้องปฏิบัติตามรายละเอียดและคุณลักษณะของเครื่องตอกเสาเข็ม ถ้าไม่มีรายละเอียดและคุณลักษณะต้องให้วิศวกรเป็นผู้กำหนดเป็นหนังสือ
3. ผู้ควบคุมต้องตรวจอุปกรณ์ต่างๆ ก่อนทำการตอกเสาเข็ม โดยมีบันทึกวันเวลาที่ตรวจผลการตรวจ และเก็บเอกสารไว้ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบ
4. ต้องจัดให้มีแสงสว่างตามมาตรฐานที่กำหนด ขณะทำงานตอกเสาเข็มในเวลากลางคืน
5. ต้องมีเชือกมัดเหล็กกล้าอยู่ในมือไม่น้อยกว่าสองรอบ
6. การใช้เชือกมัดและรอกต้องได้มาตรฐาน
7. ต้องมีผู้ควบคุมงานทำหน้าที่ตรวจความปลอดภัยขณะทำงาน ภายใต้การควบคุมของวิศวกร ตลอดจนต้องมีผู้ให้สัญญาณและผู้ควบคุมเครื่องตอกเสาเข็ม
8. พื้นที่ทำงานรองรับเครื่องตอกเสาเข็ม ต้องมั่นคงแข็งแรง
9. การเคลื่อนที่ของเครื่องตอกเสาเข็ม ต้องมีหมอนรองรับได้ระดับและแข็งแรง
10. ต้องจัดให้มีการปิดปากกูเสาเข็มที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเกินกว่า 16 เซนติเมตร เมื่อแล้วเสร็จแต่ละหลุม

11. ห้ามมิให้ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับเครื่องตอกเสาเข็มที่ชำรุด หรือขณะที่มีพายุฝน หรือฟ้าคะนอง ถ้าให้ลูกจ้างทำงานบนเครื่อลอยลูกจ้างต้องว่ายน้ำเป็น
12. เครื่องตอกเสาเข็มระบบเครื่องยนต์เผาไหม้ภายใน ระบบไอน้ำ ลม ไฮดรอลิก หรือระบบดีเซล แคมเมอร์ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด
13. นายจ้างต้องจัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลให้ลูกจ้างตามลักษณะงาน
14. ลูกจ้างต้องสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่นายจ้างจัดให้ ตลอดเวลาการทำงาน

2.11 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับก่อสร้างว่าด้วยลิฟต์ส่งวัสดุชั่วคราว เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อให้การสร้างและการใช้ลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราวในการก่อสร้างมีความปลอดภัยแก่ลูกจ้าง และให้นายจ้างและลูกจ้างปฏิบัติตามที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในการสร้างและการใช้ลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราวในนานก่อสร้าง

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. ลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราวมี 2 ชนิด คือ ชนิดสร้างภายในหอลิฟต์ และสร้างภายนอกหอลิฟต์
2. ลิฟต์ที่สูงเกิน 9 เมตร ต้องให้วิศวกรสาขาโยธาออกแบบและคำนวณโครงสร้าง โดยให้เป็นไปตามข้อกำหนดกฎหมาย
3. ฐานรองรับหอลิฟต์ ตัวลิฟต์ คานสำหรับติดตั้งรอกและฐานที่รองรับคานต้องมีความมั่นคงแข็งแรง และเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด
4. ถ้าลิฟต์ติดตั้งภายในหอลิฟต์ ต้องมีลวดตาข่ายหรือไม้ตีเว้นช่องไม่น้อยกว่า 3 เซนติเมตร ไม่เกิน 10 เซนติเมตร ปิดยึดโครงหอลิฟต์ทุกด้านสูงไม่น้อยกว่า 2 เมตร จากพื้นหอลิฟต์ ยกเว้นทางขึ้นของเข้า-ออก
5. ถ้าลิฟต์ติดตั้งภายนอกหอลิฟต์ ต้องมีรั้วล้อมรอบบริเวณหอลิฟต์
6. ทางเดินระหว่างลิฟต์กับสิ่งก่อสร้าง ต้องมีราวกันตกสูงไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร และไม่เกิน 1.10 เมตร จากพื้นทางเดิน มีขอบกันตกสูงไม่น้อยกว่า 7 เซนติเมตร จากพื้นทางเดินมีไม้หรือโลหะขวางกันปิด-เปิดได้สูงไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ไม่เกิน 1.10 เมตร จากพื้นทางเดิน ห่างจากลิฟต์ไม่น้อยกว่า 60 เซนติเมตร
7. ปล่องลิฟต์ที่ไม่มีผนังกัน ต้องมีรั้วที่แข็งแรงปิดกันทุกด้านสูงไม่น้อยกว่า 2 เมตร จากพื้นแต่ละชั้น เว้นทางเข้า-ออก ต้องมีไม้หรือโลหะกันปิด-เปิดได้สูงไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ไม่เกิน 1.10 เมตร จากพื้น

8. ให้มีผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมการใช้ลิฟต์มาแล้วทำหน้าที่บังคับลิฟต์ประจำตลอดเวลา

9. มีข้อบังคับการใช้ลิฟต์ติดไว้ที่บริเวณลิฟต์ และต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัด

10. ห้ามใช้ลิฟต์ที่ชำรุดหรือไม่พร้อมใช้งาน

11. ติดป้ายบอกพิภคการบรรทุกที่ลิฟต์

12. ห้ามลูกจ้างขึ้นไปกับลิฟต์

13. ห้ามใช้ลิฟต์ที่ใช้กระโปรงหรือภาชนะอื่นที่คล้ายกันเกี่ยว เกาะ เคลื่อนย้ายไปกับสายพาน ลวด หรือเชือกแทนตัวลิฟต์

14. นายจ้างต้องจัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยให้ลูกจ้างตามลักษณะของงาน

2.12 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับนั่งร้าน เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อควบคุมการก่อสร้างและใช้นั่งร้านให้ปลอดภัยในเรื่องมาตรฐาน วิธีการก่อสร้าง การใช้นั่งร้าน ตลอดจนการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลในงานก่อสร้าง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับงานก่อสร้าง

ไม่ใช่บังคับ

1. การก่อสร้างอาคารที่ใช้ไม้เป็นส่วนใหญ่ มีความสูงไม่เกิน 7 เมตร
2. งานซ่อมแซมหรือตกแต่งที่ใช้ผู้ปฏิบัติงานคราวละไม่เกิน 2 คน
3. งานติดตั้งประปา ไฟฟ้า หรืออุปกรณ์อื่นๆ ที่ใช้ผู้ปฏิบัติงานคราวละไม่เกิน 2 คน

สาระสำคัญของกฎหมาย

ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้ ได้กำหนดสาระในเรื่องการออกแบบนั่งร้าน การสร้างนั่งร้าน การใช้นั่งร้าน นั่งร้านมาตรฐาน การคุ้มครองความปลอดภัย มาตรฐานเกี่ยวกับอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัย โดยมีสาระสำคัญดังนี้

1. การทำงานสูงเกิน 2 เมตร ขึ้นไป ต้องสร้างนั่งร้าน
2. กรณีไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดแบบนั่งร้านมาตรฐาน ต้องจัดให้มีวิศวกรเป็นผู้ออกแบบ และกำหนดรายละเอียดนั่งร้าน
3. กรณีที่มีการใช้ลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราว ห้ามยึดโยงทอลิฟต์กับนั่งร้าน และต้องป้องกันการกระแทกนั่งร้านระหว่างขบวนขึ้นลง
4. พื้นนั่งร้านต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่า 35 เซนติเมตร

5. ต้องทำราวกันตกสูงจากพื้นนั่งร้าน 0.40 - 1.10 เมตร โดยรอบๆ นอกนั่งร้าน
6. ต้องจัดทำบันไดเพื่อขึ้น - ลงในนั่งร้าน
7. ต้องจัดผ้าใบหรือวัสดุอื่นปิดคลุมโดยรอบ ๆ นอกนั่งร้าน
8. ต้องมีแผงไม้หรือผ้าใบปิดคลุมส่วนที่กำหนดเป็นช่องทางเดินใต้นั่งร้าน
9. กรณีมีการทำงานหลายๆ ชั้น พร้อมกัน ต้องจัดสิ่งป้องกันอันตรายต่อผู้ทำงานในชั้นถัดลงไป
10. กรณีพื้นนั่งร้านลื่นหรือมีพายุฝน ห้ามลูกจ้างทำงานบนนั่งร้าน
11. กรณีติดตั้งนั่งร้านใกล้สายไฟฟ้าที่มีฉนวนหุ้มหรืออุปกรณ์ไฟฟ้า ต้องให้ดำเนินการจัดให้มีการหุ้มฉนวนที่เหมาะสม
12. ต้องจัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลให้ลูกจ้างสวมใส่ตามประเภทของงานตลอดเวลาการทำงาน

2.13 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานในสถานที่ที่มีอันตรายจากการตกจากที่สูง วัสดุกระเด็น ตกหล่น และพังทลาย เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างที่ทำงานในสถานที่ที่มีอันตรายจากการตกจากที่สูง วัสดุกระเด็น ตกหล่น และการพังทลาย

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานสูงจากพื้นปฏิบัติงานเกิน 2 เมตร ขึ้นไป จะต้องจัดให้มีนั่งร้านมาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างว่าด้วยนั่งร้าน
2. จัดให้ลูกจ้างที่ทำงานในลักษณะโดดเดี่ยวที่เกิน 4 เมตร ขึ้นไป โดยการจัดทำราวกันตก หรือตาข่ายนิรภัย หรือจัดให้มีเข็มขัดนิรภัย และสายช่วยชีวิตอื่นๆ
3. นายจ้างจัดทำรั้วที่แข็งแรงสูงไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ล้อมรอบภาชนะบรรจุของร้อน กรวย ภาชนะ หรืออื่นๆ เพื่อป้องกันการตกหล่นของลูกจ้าง
4. ห้ามนายจ้างให้ลูกจ้างทำงานบนที่ลาดชันที่ทำมุมเกิน 30 องศา จากแนวราบ
5. นายจ้างที่ให้ลูกจ้างทำงานในบริเวณที่อาจมีการพังของหิน ดิน หวาย หรือวัสดุ โดยการจัดทำไหล่ หิน ดิน หวาย ให้เป็นมุมที่ไม่ทำให้เกิดการพังทลาย และในกรณีที่ทำงานในท่อช่องโพรง อุโมงค์ ถ้ำ บ่อ ที่อาจมีการพังทลาย ต้องจัดทำผนังกัน ค้ำยัน หรือวิธีอื่นใด
6. นายจ้างป้องกันการกระเด็น ตกหล่นของวัสดุโดยใช้แผ่นกันผ้าใบ หรือตาข่าย ปิดกันหรือรองรับ

2.14 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับหม้อน้ำ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อมุ่งให้ลูกจ้างที่ทำงานกับเครื่องจักรและหม้อไอน้ำ ทำงานด้วยความปลอดภัย ไม่เกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติงาน

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. นายจ้างใช้หม้อน้ำต้องจัดหาหม้อน้ำ และส่วนประกอบต่างๆ ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ISO, MSME, JIS, DIN, BS หรือมาตรฐานอื่นที่กรมแรงงานรับรอง
2. นายจ้างต้องจัดให้มีผู้ควบคุมประจำหม้อน้ำ ที่มีคุณสมบัติได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างยนต์ หรือช่างกลโรงงาน หรือช่างชำนาญงานที่ผ่านการทดสอบจากสถาบันราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ เป็นผู้สามารถควบคุมหม้อน้ำได้
3. การติดตั้งหม้อน้ำ และอุปกรณ์ประกอบให้เป็นไปตามข้อกำหนดในข้อ 15
4. จัดให้มีลิ้นนิรภัย และการติดตั้งที่มีคุณสมบัติตามมาตรฐาน ISO, MSME, JIS, DIN, BS หรือมาตรฐานอื่นที่กรมแรงงานรับรองตามข้อกำหนดในข้อ 24 จัดให้มีการวัดระดับน้ำตามข้อกำหนดข้อ 25 มาตรการวัดความดันไอน้ำ และการติดตั้งตามข้อกำหนดในข้อ 26 และการระบายน้ำทั้งตามข้อกำหนดในข้อ 27
5. กรณีที่ตรวจพบว่าหม้อน้ำชำรุด หรืออยู่ในสภาพไม่ปลอดภัยให้นายจ้างปรับปรุงซ่อมแซม แก้ไขให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยปลอดภัยตามหลักวิชาการด้านวิศวกรรม ภายในระยะเวลาที่กำหนด
6. นายจ้างจัดให้ลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับหม้อน้ำ สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ตามสภาพและลักษณะของงานตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน

2.15 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันไม่ให้ลูกจ้างได้รับอันตรายจากอัคคีภัยป้องกันความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับลูกจ้างและสถานประกอบการ และเพื่อป้องกันต้นเหตุของอัคคีภัยที่จะเกิดผลกระทบต่อประชาชน โดยมีขอบเขตในการบังคับใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมทุกประเภท ทุกขนาด โรงแรม งานบริการเหมืองแร่ การขนส่ง เป็นต้น

1. เพื่อป้องกันไม่ให้ลูกจ้างได้รับอันตรายจากอัคคีภัย
2. เพื่อป้องกันความสูญเสียที่เกิดกับลูกจ้างและสถานประกอบการ
3. เพื่อป้องกันต้นเหตุของอัคคีภัยที่จะเกิดผลกระทบต่อประชาชน

สาระสำคัญของกฎหมาย

กำหนดเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัยไว้หลายประการ เช่น

1. กำหนดให้อาคารที่ให้อุ้งจ้างทำงานอยู่มีความปลอดภัยในเรื่องการแยกอาคารที่ระเบิดได้อย่างร้ายแรงออกต่างหาก กำหนดชนิดของอาคารและจำนวนชั้นที่อุ้งจ้างสามารถทำงานได้ เส้นทางหนีไฟที่ปลอดภัย ทางออกแต่ละชั้นไม่น้อยกว่า 2 ทาง มีป้ายชี้ทาง ประตุนิไฟที่มีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร บันไดหนีไฟต้องทนไฟ ป้องกันควัน ประตูดอกสุดท้ายเปิดออกยังที่ที่ปลอดภัย เป็นต้น

2. การจัดอุปกรณ์ดับเพลิง ให้จัดน้ำสำรองดับเพลิงตามปริมาตรที่กำหนดและจัดเครื่องดับเพลิงที่มีขนาด ชนิด การติดตั้ง และระยะห่างตามกฎหมาย

3. กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการเก็บรักษา ปริมาณที่เก็บ การใช้ และการควบคุมสารเชื้อเพลิงทุกชนิดที่เก็บภายในอาคารและนอกอาคาร

4. กำหนดให้มีภาระเก็บที่เป็นโลหะทนไฟ การทำความสะอาด การเก็บรวบรวม การกำจัด และการเผา ตลอดจนการกำจัดกากถ่าน

5. กำหนดให้มีสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้

6. กำหนดการป้องกันแหล่งกำเนิดความร้อนต่างๆ เช่น การป้องกันอันตรายจากไฟฟ้า การเสียดสี เครื่องยนต์ ปล่องไฟ การนำ การพา การแผ่รังสีความร้อน ไฟฟ้าสถิต ฟ้าผ่า เป็นต้น

7. กำหนดให้มีการฝึกอบรมพนักงานให้สามารถดับเพลิงได้ไม่น้อยกว่า 40 % ของแต่ละพื้นที่ ให้มีการซักซ้อมการดับเพลิงและหนีไฟไม่น้อยกว่าปีละ 1 ครั้ง

8. กำหนดให้จัดเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เช่น เสื้อผ้า รองเท้า ถุงมือ หมวก หน้ากากกันความร้อนให้อุ้งจ้างดับเพลิงและฝึกซ้อมได้

2.16 ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ เพื่อ

1. เป็นการส่งเสริมให้มีการดำเนินงานความปลอดภัยในระบบทวิภาคีขึ้นในสถานประกอบกิจการ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความร่วมมืออันดีระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง

2. ให้การบริหารงานความปลอดภัย และการแก้ปัญหาอุบัติเหตุและโรคเนื่องจากการทำงานเป็นที่ยอมรับ และถือปฏิบัติร่วมกันทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายปฏิบัติการ

3. สนับสนุนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานประจำสถานประกอบกิจการในการดูแลความปลอดภัยของลูกจ้าง ตลอดจนป้องกันความสูญเสียให้กับนายจ้าง

4. เพื่อให้การประกอบกิจการและการปฏิบัติงานของลูกจ้าง มีความปลอดภัยปราศจากอุบัติเหตุ และโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน ซึ่งขอบเขตของกฎหมายและการบังคับใช้ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับแก่นายจ้างที่ประกอบกิจการ ดังต่อไปนี้

- 1) การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน กิจการปิโตรเลียมหรือปิโตรเคมี
- 2) การทำ ผลิตภัณฑ์ ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง เก็บรักษา ปรับปรุง ตกแต่ง เสริมแต่ง ดัดแปลง แปรรูปสภาพ ทำให้เสีย หรือทำลายซึ่งวัตถุหรือทรัพย์สิน และรวมถึงการต่อเรือ การให้กำเนิดแปลงและจ่ายไฟฟ้า หรือพลังงานอย่างอื่น
- 3) การก่อสร้าง ต่อเติม ติดตั้ง ซ่อม ซ่อมบำรุง ดัดแปลงหรือรื้อถอนอาคาร สนาบบิน ทางรถไฟ ทางรถราง ท่าเรือ อุโมงค์ สะพานเทียบเรือ ทางน้ำ ถนน เขื่อน อุโมงค์ สะพาน ท่อระบาย ท่อน้ำ โทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า ก๊าซหรือประปาหรืองานก่อสร้างอื่นๆ รวมทั้งการเตรียมหรือวางรากฐานของการก่อสร้าง
- 4) การขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าโดยทางบก ทางน้ำและทางอากาศ และรวมถึงการบรรทุกขนถ่ายสินค้าด้วย
- 5) โรงแรม
- 6) ห้างสรรพสินค้า
- 7) สถานบริการหรือจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงหรือก๊าซ
- 8) สถานพยาบาล
- 9) สถาบันทางการเงิน
- 10) กิจการอื่นตามที่กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมประกาศกำหนด (ขณะนี้ยังไม่มีกิจการใดที่กระทรวงประกาศกำหนด)

นายจ้างที่ประกอบกิจการที่ได้กล่าวข้างต้นและมีลูกจ้างตั้งแต่ 50 คน ขึ้นไป จะต้องจัดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้

สำหรับสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 - 49 คน จะต้องมิผู้แทนลูกจ้างอย่างน้อย 1 คน เพื่อทำหน้าที่ร่วมกับนายจ้างในการดูแลความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง ส่วนราชการและกิจการที่ประกาศกระทรวงฉบับนี้ไม่ใช้บังคับ มีดังต่อไปนี้

1. ราชการส่วนกลาง
2. ราชการส่วนภูมิภาค
3. ราชการส่วนท้องถิ่น

4. กิจกรรมอื่นตามที่กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมประกาศกำหนด (ขณะนี้ยังไม่มีกิจกรรมหรือส่วนราชการใดที่กระทรวงประกาศกำหนด)

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. นายจ้างที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 50 คน ขึ้นไป ในสถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีคณะกรรมการฯ ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่กฎหมายมีผลใช้บังคับ (ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม 2538)

2. ในกรณีที่มิมีจำนวนลูกจ้างไม่ถึง 50 คน เมื่อใดก็ตามที่นายจ้างมีลูกจ้างเพิ่มขึ้นครบ 50 คน นายจ้างต้องจัดให้มีคณะกรรมการฯ ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่มิมีลูกจ้างเพิ่มขึ้นครบ 50 คน

3. สถานประกอบกิจการที่มีจำนวนลูกจ้างต่ำกว่า 50 คน ลูกจ้างต้องทำการคัดเลือกผู้แทนของตนอย่างน้อย 1 คน เพื่อทำหน้าที่ร่วมกับนายจ้างในการดูแลความปลอดภัยในการทำงาน

4. นายจ้างต้องปิดประกาศรายชื่อและหน้าที่รับผิดชอบของคณะกรรมการฯ โดยเปิดเผยในสถานประกอบกิจการเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 15 วัน

5. นายจ้างต้องจัดส่งสำเนารายชื่อและหน้าที่รับผิดชอบของคณะกรรมการฯ ต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายภายใน 15 วัน นับแต่วันที่แต่งตั้ง

6. นายจ้างต้องเก็บหลักฐานเกี่ยวกับคณะกรรมการฯ และเกี่ยวกับการดำเนินงานหรือการประชุมเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปี เพื่อการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่

7. นายจ้างต้องรับมติ ผลการประชุมหรือข้อเสนอของคณะกรรมการฯ และดำเนินการโดยมิชักช้า หากไม่สามารถดำเนินการได้ นายจ้างต้องปรึกษาหารือกับคณะกรรมการฯ เพื่อกำหนดแผนการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร และหากไม่สามารถตกลงกันได้ ให้คณะกรรมการฯ นำเรื่องเสนออธิบดีเพื่อชี้ขาด

8. นายจ้างต้องจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการฯ อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง

9. นายจ้างต้องเรียกประชุมคณะกรรมการฯ โดยมีชักช้าเมื่อเกิดอุบัติเหตุทำให้ลูกจ้างหรือบุคคลภายนอกตาย สูญเสียอวัยวะทุพพลภาพ หรือเกิดอัคคีภัย หรือสารเคมีอันตรายรั่วไหล

10. คณะกรรมการฯ ต้องมีองค์ประกอบไม่น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนด โดยมีนายจ้างหรือผู้แทนนายจ้างเป็นประธานคณะกรรมการฯ มีกรรมการที่มาจากผู้แทนระดับบังคับบัญชา และผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการ ซึ่งถ้าเป็นสถานประกอบการที่มี จป. ให้ จป. เป็น

เลขานุการโดยตำแหน่ง หากไม่มี จป. ให้ประธานคณะกรรมการเลือกกรรมการ 1 คน เป็นเลขานุการ

11. ที่มาของกรรมการ กรรมการผู้แทนระดับบังคับบัญชาให้นายจ้างเป็นผู้คัดเลือก ส่วนกรรมการผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการให้ลูกจ้างเป็นผู้คัดเลือกตนเอง โดยกรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละไม่เกิน 2 ปี แต่สามารถกลับเข้ามาเป็นกรรมการได้อีกหากได้รับการคัดเลือกใหม่
12. คณะกรรมการฯ ต้องปฏิบัติหน้าที่ 10 ประการ ตามที่กฎหมายกำหนด
13. ประธานคณะกรรมการฯ ต้องเสนอผลการประชุมที่ให้นายจ้างดำเนินการในเรื่องความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ต่อนายจ้างภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ที่ประชุมมีมติ
14. ห้ามนายจ้างขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการฯ และห้ามกระทำการใด ๆ อันอาจเป็นผลให้กรรมการไม่สามารถทำงานในหน้าที่ประจำตามปกติต่อไปได้
15. นายจ้างต้องจัดให้มีคู่มือเกี่ยวกับมาตรฐานความปลอดภัย เพื่อให้ลูกจ้างได้ใช้ประโยชน์

เอกสารแนบท้ายประกาศกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการ คัดเลือกผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการ เป็นประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดให้นายจ้างต้องจัดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ประกอบด้วย กรรมการผู้แทนระดับบังคับบัญชา และผู้แทนระดับปฏิบัติการ

สาระสำคัญของกฎหมาย

1. สถานประกอบการที่มีคณะกรรมการลูกจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 นายจ้างต้องแจ้งคณะกรรมการลูกจ้างภายใน 3 วัน นับแต่วันที่มิูลูกจ้างเพิ่มครบ 50 คน
2. สถานประกอบการที่ไม่มีคณะกรรมการลูกจ้าง แต่มีลูกจ้างเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานเกินกึ่งหนึ่งของลูกจ้างทั้งหมด ให้นายจ้างแจ้งต่อสหภาพแรงงานภายใน 3 วัน
3. นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการดำเนินการคัดเลือกทราบ และดำเนินการคัดเลือกโดยกำหนดวันเวลาสถานที่รับสมัคร ประกาศจำนวนผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการที่ได้รับการคัดเลือก จำนวน 2 คน สำหรับสถานประกอบการที่มีลูกจ้าง 50 - 99 คน จำนวน 3 คน 100 - 499 คน และจำนวน 5 คน ที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 500 คน ขึ้นไป

4. นายจ้างแต่งตั้งผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการที่ได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการลูกจ้างสหภาพแรงงาน หรือคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกเป็นคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

2.17 ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อให้มีผู้ดูแลเรื่องความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบกิจการ โดยใช้บังคับกับนายจ้างที่ประกอบกิจการดังต่อไปนี้

1. การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน หรือกิจการปิโตรเลียม
2. เพื่อให้การบริหารงานความปลอดภัย และการแก้ปัญหาอุบัติเหตุและโรคเนื่องจากการทำงานเป็นที่ยอมรับ และถือปฏิบัติร่วมกันทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายปฏิบัติการ
3. เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานประจำสถานประกอบกิจการในการดูแลความปลอดภัยของลูกจ้าง ตลอดจนป้องกันความสูญเสียให้กับนายจ้าง
4. เพื่อให้การประกอบกิจการและการปฏิบัติงานของลูกจ้าง มีความปลอดภัยปราศจากอุบัติเหตุ และโรคอันเนื่องจากการทำงาน

ขอบเขตของกฎหมายและการบังคับใช้ ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับแก่นายจ้างที่ประกอบกิจการ ดังต่อไปนี้

1. การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน กิจการปิโตรเลียมหรือปิโตรเคมี
2. การทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง เก็บรักษา ปรับปรุง ตกแต่ง เสริมแต่ง ดัดแปลง แปรสภาพ ทำให้เสีย หรือทำลายซึ่งวัตถุหรือทรัพย์สิน และรวมถึงการต่อเรือ การให้กำเนิดแปลงและจ่ายไฟฟ้า หรือพลังงานอย่างอื่น
3. การก่อสร้าง ต่อเติมติดตั้ง ซ่อม ซ่อมบำรุง ดัดแปลงหรือรื้อถอนอาคาร สนาบบิน ทางรถไฟ ทางรถราง ท่าเรือ อุโมงค์ สะพานเทียบเรือ ทางน้ำ ถนน เขื่อน อุโมงค์ สะพาน ท่อระบาย ท่อน้ำ โทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า ก๊าซหรือประปาหรืองานก่อสร้างอื่นๆ รวมทั้งการเตรียมหรือวางรากฐานของการก่อสร้าง
4. การขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าโดยทางบก ทางน้ำและทางอากาศ และรวมถึงการบรรทุกขนถ่ายสินค้าด้วย

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้าง ที่ดำเนินกิจการตามลำพังเป็นหน่วยๆ และมีลูกจ้างทำงานอยู่

1. ให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยมีหน้าที่
 - 1.1 ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน

- 1.2 ดูแลให้มีการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัย
- 1.3 ควบคุมดูแลการใช้อุปกรณ์ความปลอดภัย
- 1.4 ตรวจสอบการทำงานและการปฏิบัติงานของลูกจ้าง แล้วรายงานให้นายจ้างปรับปรุงแก้ไข
- 1.5 ให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยสอบสวนและรายงานอุบัติเหตุ และโรคซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกับการทำงาน
- 1.6 ให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยส่งเสริมสนับสนุนให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

2. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยมีคุณสมบัติสำเร็จปริญญาตรีที่มีหลักสูตรความปลอดภัย หรือผ่านการอบรมและทดสอบเกี่ยวกับความปลอดภัยจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

3. ให้แจ้งรายชื่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยต่ออธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้แต่งตั้ง

4. เมื่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยพ้นจากหน้าที่ จัดให้มีคนแทนและแจ้งชื่อต่ออธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานภายในหกสิบวันนับแต่คนเดิมพ้นหน้าที่

5. ให้นายจ้างส่งรายงานการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยต่ออธิบดี กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานทุกหกเดือน

นอกจากนี้ยังมีกฎหมายอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยบางส่วน ซึ่งไม่ได้อธิบายรายละเอียดไว้ ณ ที่นี้ เช่น พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ 2535 นอกจากนั้น ยังมีประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดมาตรฐานควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียจากโรงไฟฟ้า ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2536) ออกตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 เรื่อง กำหนดค่าปริมาณของสารเจือปนในอากาศที่ระบายออกโรงงาน และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุไม่ใช้แล้ว เป็นต้น รวมทั้งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งประกอบด้วย 16 หมวด ด้วยกัน โดยมีหมวดที่มีสาระเกี่ยวข้องได้แก่ หมวด 5 เหตุรำคาญ และหมวด 7 กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เป็นต้น

สรุป

กฎหมายมีความสำคัญต่องานอาชีวอนามัย เพราะเป็นการหามาตรการ ระเบียบ ข้อบังคับ เพื่อนำมาใช้ควบคุมสถานประกอบการให้ปฏิบัติตาม เพื่อเป็นผลดีแก่เจ้าของสถานประกอบการและลูกจ้าง กฎหมายที่สำคัญคือ กฎหมายคุ้มครองแรงงาน 2541 ซึ่งมีพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน 2541 เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดสิทธิหน้าที่ลูกจ้างและนายจ้าง ที่ควรปฏิบัติต่อกันและให้มีการใช้แรงงานอย่างเหมาะสม ประกอบด้วย 16 หมวดด้วยกัน โดยมีหมวดที่มีสาระเกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัย ได้แก่ หมวด 8 ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน มีเนื้อหาสาระเป็นประกาศกระทรวง จำนวน 17 ฉบับ นอกจากนั้นยังมีกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2541 และพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เป็นต้น

**สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
สถิติประจำปี 2552**

**ตารางที่ 1 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและรายเดือน ปี 2552**

เดือน	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
มกราคม	55	1	357	2,848	8,213	11,474
กุมภาพันธ์	43	4	262	2,504	7,284	10,097
มีนาคม	37	-	284	2,459	7,106	9,886
เมษายน	37	1	298	2,463	6,793	9,592
พฤษภาคม	40	1	332	3,293	8,846	12,512
มิถุนายน	67	-	338	4,077	10,924	15,406
กรกฎาคม	56	1	171	3,522	9,440	13,190
สิงหาคม	48	-	140	3,680	9,626	13,494
กันยายน	53	-	87	4,188	10,552	14,880
ตุลาคม	55	-	74	3,737	9,524	13,390
พฤศจิกายน	61	-	30	3,777	9,431	13,299
ธันวาคม	45	-	10	3,302	8,859	12,216
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 2 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและรายจังหวัด ปี 2552**

จังหวัด	ความรุนแรง					รวม
	ตาม	ทพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
เขตพื้นที่ 1 พระนคร	6	-	7	300	769	1,082
เขตพื้นที่ 2 จตุจักร	26	1	28	420	3,116	3,591
เขตพื้นที่ 3 ดินแดง	19	-	20	852	3,572	4,463
เขตพื้นที่ 4 บางรัก	2	-	15	536	1,538	2,091
เขตพื้นที่ 5 ธนบุรี	8	-	6	420	1,237	1,671
เขตพื้นที่ 6 บางแค	9	-	26	868	1,975	2,878
เขตพื้นที่ 7 บางบอน	9	-	160	2,599	5,919	8,687
เขตพื้นที่ 8 วัฒนา	37	-	32	2,303	6,388	8,760
เขตพื้นที่ 9 ปทุมธานี	14	-	14	1,179	3,109	4,316
เขตพื้นที่ 10 ปันบุรี	23	-	33	975	3,030	4,061
เขตพื้นที่ 11 ยานนาวา	12	-	21	688	1,665	2,386
รวมกรุงเทพมหานคร	165	1	362	11,140	32,318	43,986
สมุทรปราการ	31	1	546	6,894	18,453	25,925
นนทบุรี	12	-	47	1,268	2,344	3,671
ปทุมธานี	27	1	96	1,930	4,497	6,551
นครปฐม	11	-	146	773	3,007	3,937
สมุทรสาคร	17	-	415	2,709	6,504	9,645
รวม 5 จังหวัดรอบกรุงเทพฯ	98	2	1,250	13,574	34,805	49,729
พระนครศรีอยุธยา	12	-	33	949	2,714	3,708
อ่างทอง	1	-	5	44	69	119
ลพบุรี	5	-	8	231	592	836
สิงห์บุรี	2	-	5	118	215	340
ชัยนาท	3	-	3	39	104	149
สระบุรี	21	1	58	717	1,609	2,406
ชลบุรี	29	-	170	1,865	7,543	9,607
ระยอง	15	-	78	999	5,015	6,107
จันทบุรี	2	-	-	111	157	270
ตราด	1	-	-	63	53	117
ฉะเชิงเทรา	9	-	28	950	3,057	4,044
ปราจีนบุรี	1	-	16	381	1,107	1,505
นครนายก	2	-	8	95	133	238

	ด.ด.ค.		ความรุนแรง			รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
สระแก้ว	-	-	-	44	71	115
ราชบุรี	5	-	30	422	1,089	1,546
กาญจนบุรี	5	-	8	246	455	714
สุพรรณบุรี	6	-	16	160	580	762
สมุทรสงคราม	2	-	4	81	120	207
เพชรบุรี	1	-	7	213	506	727
ประจวบคีรีขันธ์	2	-	10	239	508	759
รวมภาคกลาง	124	1	487	7,967	25,697	34,276
เชียงใหม่	12	-	8	589	1,821	2,430
ลำพูน	2	-	13	166	566	747
ลำปาง	7	-	11	246	432	696
อุตรดิตถ์	-	-	3	81	103	187
แพร่	2	-	10	111	72	195
น่าน	-	-	1	39	3	43
พะเยา	3	-	-	37	44	84
เชียงราย	4	-	1	92	204	301
แม่ฮ่องสอน	-	-	-	3	3	6
นครสวรรค์	6	-	14	194	696	910
อุทัยธานี	1	-	-	42	61	104
กำแพงเพชร	4	-	1	56	57	118
ตาก	4	-	1	44	45	94
สุโขทัย	3	-	1	53	48	105
พิษณุโลก	2	-	6	135	217	360
พิจิตร	3	-	5	80	100	188
เพชรบูรณ์	8	-	5	105	253	371
รวมภาคเหนือ	61	-	80	2,073	4,725	6,939
นครราชสีมา	26	-	35	638	2,724	3,423
บุรีรัมย์	3	-	3	77	37	120
สุรินทร์	3	-	12	90	148	253
ศรีสะเกษ	3	-	1	44	19	67
อุบลราชธานี	8	1	8	162	299	478
ยโสธร	2	-	3	12	11	28
ชัยภูมิ	5	-	2	66	78	151
อำนาจเจริญ	-	-	4	10	6	20
หนองบัวลำภู	1	-	1	10	12	24
ขอนแก่น	10	-	18	318	439	785
อุดรธานี	9	-	11	163	603	786
เลย	4	-	1	26	17	48

ความรุนแรง

	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	รวม
หนองคาย	4	1	4	55	141	205
มหาสารคาม	1	1	2	37	32	73
ร้อยเอ็ด	1	-	7	57	56	121
กาฬสินธุ์	2	-	3	45	28	78
สกลนคร	1	-	8	97	87	193
นครพนม	1	-	1	22	22	46
มุกดาหาร	1	-	3	19	38	61
รวมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	85	3	127	1,948	4,797	6,960
นครศรีธรรมราช	3	1	10	309	216	539
กระบี่	1	-	4	198	188	391
พังงา	2	-	-	74	66	142
ภูเก็ต	7	-	11	437	1,007	1,462
สุราษฎร์ธานี	14	-	5	328	903	1,250
ระนอง	3	-	3	29	27	62
ชุมพร	4	-	3	159	160	326
สงขลา	17	-	20	996	1,041	2,074
สตูล	-	-	4	68	35	107
ตรัง	4	-	12	230	330	576
พัทลุง	2	-	1	63	18	84
ปัตตานี	1	-	1	125	117	244
ยะลา	5	-	3	99	130	237
นราธิวาส	1	-	-	33	18	52
รวมภาคใต้	64	1	77	3,148	4,256	7,546
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 3 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและสาเหตุที่ประสบอันตราย ปี 2552**

สาเหตุที่ประสบอันตราย	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
1. ตกจากที่สูง	86	1	59	3,364	4,602	8,112
2. หกล้ม สิ้นลม	7	-	30	2,021	4,443	6,501
3. อาคารหรือสิ่งก่อสร้างพังทลาย	-	-	1	17	30	48
4. วัตถุหรือสิ่งของพังทลาย / หล่นทับ	40	-	703	7,828	10,805	19,376
5. วัตถุหรือสิ่งของกระทบ / ชน	18	2	313	6,372	18,316	25,021
6. วัตถุหรือสิ่งของหนีบ / ตีง	10	-	652	4,169	5,117	9,948
7. วัตถุหรือสิ่งของตัด / บาด / ทิ่มแทง	3	-	495	9,486	24,501	34,485
8. วัตถุหรือสิ่งของ หรือสารเคมีกระเด็นเข้าตา	1	-	14	976	22,706	23,697
9. ประสบอันตรายจากการยกหรือเคลื่อนย้ายของหนัก	1	-	1	237	1,308	1,547
10. ประสบอันตรายจากท่าทางการทำงาน	-	-	2	129	404	535
11. อุบัติเหตุจากยานพาหนะ	291	2	33	2,462	2,500	5,288
12. วัตถุหรือสิ่งของระเบิด	9	-	4	263	353	629
13. ไฟฟ้าช็อต	80	3	15	410	737	1,245
14. ผลจากความร้อนสูง / สัมผัสของร้อน	6	-	16	1,099	2,136	3,257
15. ผลจากความเย็นจัด / สัมผัสของเย็น	-	-	-	1	5	6
16. สัมผัสสิ่งมีพิษ สารเคมี	3	-	2	192	945	1,142
17. อันตรายจากรังสี	-	-	-	-	1	1
18. อันตรายจากแสง	-	-	-	23	2,674	2,697
19. ถูกทำร้ายร่างกาย	12	-	3	75	58	148
20. ถูกสัตว์ทำร้าย	1	-	3	103	771	878
21. โรคที่เกิดขึ้นตามตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือเนื่องจากการทำงาน *	-	-	35	548	3,992	4,575
22. ธรณีพิบัติภัยคลื่นสึนามิ	1	-	-	1	3	5
23. เหตุการณ์ก่อความไม่สงบ	4	-	-	-	-	4
24. อื่น ๆ	24	-	2	74	191	291
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,

**ตารางที่ 4 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและสิ่งที่ทำให้ประสบอันตราย ปี 2552**

สิ่งที่ทำให้ประสบอันตราย	ตาย	ทุพพลภาพ	ความรุนแรง			รวม
			สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
1. เครื่องมือ	1	-	263	5,547	13,044	18,855
2. เครื่องจักร	37	1	1,311	8,091	9,171	18,611
3. อาคารหรือสิ่งก่อสร้าง	80	1	57	2,757	4,317	7,212
4. วัตถุหรือสิ่งของ	34	1	558	14,469	53,163	68,225
5. ท่าทางการทำงาน และการยกของ	-	-	7	871	4,569	5,447
6. ยานพาหนะ	304	2	62	3,547	4,378	8,293
7. วัตถุระเบิด (ยกเว้นก๊าซ)	2	-	-	9	4	15
8. ก๊าซ	1	-	1	49	68	119
9. หม้อไอน้ำและถังความดัน	2	-	-	45	60	107
10. ไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้า	81	3	39	745	1,396	2,264
11. สิ่งมีพิษ สารเคมี	3	-	7	522	6,474	7,006
12. สภาพแวดล้อมเกี่ยวกับการทำงาน	13	-	70	2,930	8,828	11,841
13. ถ้วยธรรมชาติ	1	-	-	1	3	5
14. เชื้อโรค	-	-	-	-	24	24
15. คนหรือสัตว์	17	-	6	209	916	1,148
16. อื่น ๆ	21	-	2	58	183	264
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 5 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและอวัยวะที่ได้รับอันตราย ปี 2552**

อวัยวะที่ได้รับอันตราย	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
1. ศีรษะ	46	-	1	684	3,962	4,693
2. ตา	1	-	21	1,321	26,866	28,209
3. จมูก	-	-	-	109	393	502
4. หู	-	-	23	33	246	302
5. ปาก ฟัน ขากรรไกร และส่วนต่างๆ ในช่องปาก	-	-	-	109	571	680
6. ใบหน้า	2	-	2	521	3,408	3,933
7. คอ	14	1	-	138	343	496
8. หลัง	-	3	4	916	3,458	4,381
9. กระดูกซี่โครง/กระดูกชายโครง/ลำตัว	1	-	3	265	726	995
10. ออกและอวัยวะในช่องอก	10	-	6	174	1,107	1,297
11. กระดูกเชิงกราน ท้องและอวัยวะในช่องท้อง	4	-	1	139	211	355
12. อวัยวะเพศ	-	-	-	20	61	81
13. บ่า/ไหล่/สะบัก/รักแร้	-	-	4	526	1,334	1,864
14. แขน/ศอก/ข้อศอก	-	-	51	2,055	5,503	7,609
15. ข้อมือ	-	-	32	1,354	2,375	3,761
16. มือ	1	-	91	2,872	7,205	10,169
17. นิ้วหัวแม่มือ	-	-	235	2,894	5,368	8,497
18. นิ้วมือ	-	-	1,617	12,224	18,740	32,581
19. เหว	-	-	-	55	218	273
20. สะโพก ก้น	-	-	-	227	478	705
21. ขา/หน้าแข้ง/น่อง/เข่า/หัวเข่า	1	2	35	2,420	5,813	8,271
22. ข้อเท้า ตาตุ่ม	-	-	14	1,369	2,116	3,499
23. เท้า สันเท้า ง่ามนิ้วเท้า	1	-	41	2,996	6,267	9,305
24. นิ้วเท้า	-	-	81	2,565	3,806	6,452
25. บาดเจ็บหลายส่วน บาดเจ็บตามร่างกาย	485	2	121	3,819	5,693	10,120
26. ระบบหมุนเวียนโลหิต	28	-	-	10	74	112
27.. อื่นๆ (ไม่สามารถระบุอวัยวะได้)	3	-	-	35	256	294
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 6 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและผลของการประสบอันตราย ปี 2552**

ผลของการประสบอันตราย	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
1. กระตุกหัก กระตุกแตก กระตุกร้าว	23	4	663	9,788	2,454	12,932
2. ข้อต่อเคลื่อน	1	-	7	428	245	681
3. ข้อต่อเคล็ด และการอักเสบตึงตัวของกล้ามเนื้อ	1	-	97	5,977	20,697	26,772
4. การถูกกระแทกและการบาดเจ็บภายในอื่นๆ ที่ไม่ปรากฏ	44	-	9	297	275	625
5. การตัดขาด และการเลาะครั้น ทำลายอวัยวะ	1	2	801	1,147	208	2,159
6. บาดแผลอื่นๆ (บาดแผลลึก)	5	-	697	17,392	43,493	61,587
7. ขาดผลัด	1	-	11	935	20,170	21,117
8. การฟกช้ำ และการถูกชน การถูกเบียด	1	-	18	1,375	6,060	7,454
9. บาดแผลไหม้	4	1	35	2,037	8,967	11,044
10. การได้รับสารพิษ สารเคมี	3	-	2	75	649	729
11. ผลจากสภาพอากาศ การสัมผัส และสถานะที่เกี่ยวข้อง	-	-	23	12	1,391	1,426
12. การหายใจไม่ออกเนื่องจากโรคติดต่อจากสัตว์	25	-	-	1	2	28
13. ผลจากกระแสไฟฟ้า	80	1	4	121	376	582
14. ผลกระทบจากรังสีหรือแสง	-	-	-	14	1,323	1,337
15. การบาดเจ็บหลายอย่างร่วมกัน	20	-	11	141	32	204
16. การบาดเจ็บอื่นๆ ที่ไม่สามารถจำแนกอยู่ในกลุ่ม (1-15)	388	-	5	110	256	759
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 7 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและกลุ่มอายุ ปี 2552**

กลุ่มอายุ	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
น้อยกว่า 12	-	-	-	-	-	-
13 - 14	-	-	-	-	1	1
15 - 17	11	-	30	428	982	1,451
18 - 19	18	-	82	1,604	4,582	6,286
20 - 24	58	1	289	5,571	17,880	23,799
25 - 29	97	-	430	7,931	24,270	32,728
30 - 34	104	1	451	7,448	20,903	28,907
35 - 39	82	3	377	6,018	15,261	21,741
40 - 44	76	2	303	4,599	10,631	15,611
45 - 49	64	-	204	3,176	6,500	9,944
50 - 54	46	1	133	1,886	3,699	5,765
55 - 59	30	-	59	889	1,431	2,409
60 ขึ้นไป	11	-	25	300	458	794
รวมทุกกลุ่มอายุ	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 8 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและขนาดสถานประกอบการ ปี 2552**

ขนาดสถานประกอบการ (จำนวนลูกจ้าง)	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
1 - 4 คน	51	1	102	1,563	3,318	5,035
5 - 9 คน	52	1	144	2,576	5,255	8,028
10 - 19 คน	89	-	192	3,920	8,558	12,759
20 - 49 คน	123	2	385	6,611	15,993	23,114
50 - 99 คน	69	2	325	5,294	13,492	19,182
100 - 199 คน	68	1	358	5,921	16,755	23,103
200 - 499 คน	72	1	446	6,460	18,905	25,884
500 - 999 คน	30	-	238	3,418	10,604	14,290
1,000 คนขึ้นไป	43	-	193	4,087	13,718	18,041
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 9 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและประเภทกิจการ ปี 2552**

รหัส	ประเภทกิจการ	ความรุนแรง					รวม
		ตาม	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	ทำงานไม่ได้ชั่วคราว		
					หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
0101	การสำรวจแร่ น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ	-	-	-	6	14	20
0102	การทำเหมืองแร่ ยกเว้นเหมืองใต้ดิน	-	-	-	85	104	189
0103	การทำเหมืองแร่ใต้ดิน	-	-	-	5	12	17
0104	การระเบิด ย่อย โม่หรือบดหิน	7	1	6	127	182	323
0105	การขุดเจาะน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ	-	-	1	6	10	17
0106	การขุดดิน กรวด การดูดทราย	1	-	3	33	35	72
0107	การผลิตเกลือหิน	-	-	-	-	1	1
0108	กิจการอื่นที่ไม่ได้จัดประเภทไว้	1	-	2	33	47	83
รวม 0100	การสำรวจการทำเหมืองแร่	9	1	12	295	405	722
0201	การฆ่าสัตว์	4	-	9	288	806	1,107
0202	การผลิตผงชูรส	-	-	1	19	35	55
0203	การผลิตเครื่องดื่ม อาหาร ฯลฯ	28	1	133	2,771	6,308	9,241
0204	การผลิตน้ำแข็ง	3	-	10	200	238	451
0205	การผลิตน้ำตาลและทำให้บริสุทธิ์	8	-	14	193	519	734
0206	การทำเกลือให้บริสุทธิ์	-	-	-	3	6	9
0207	การอบ การแปรรูปนมสดพืช	14	-	30	344	513	901
0208	การผลิตน้ำมันพืช	1	-	3	130	217	351
0209	การผลิตยาสูบ การบ่ม อบใบยา	-	-	1	11	19	31
รวม 0200	การผลิตอาหาร เครื่องดื่ม	58	1	201	3,959	8,661	12,880
0301	การพิมพ์ ยีน ปั่นปูน	-	-	1	6	12	25
0302	การผลิตเส้นไหม	-	-	-	3	4	8
0303	การปั่น ทอฯ โดยใช้เครื่องจักร	1	-	128	1,254	2,535	3,918
0304	การปั่น ทอฯ โดยไม่ใช้เครื่องจักร	-	-	-	22	31	53
0305	การอัดปอ อัดใบมะพร้าว	-	-	2	19	14	35
0306	การผลิตสาลี ไม้พันสาลี ผักกอก	-	-	3	27	45	75
0307	การผลิตเครื่องแต่งกายฯ จากผ้า	1	-	14	504	1,742	2,261
0308	การทำดอกไม้ประดิษฐ์	-	-	1	10	47	58
0309	การฟอก ผลิตผลิตภัณฑ์หนังสัตว์ฯ	2	-	13	234	537	786
0310	การผลิตรองเท้า	-	-	19	301	794	1,114

	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	รวม
รวม 0300 การผลิตสิ่งหล่อถัก เครื่องประดับ	4	-	181	2,380	5,761	8,326
0401 การทำป้าไม้ เลื่อย แปรรูปไม้	1	-	22	545	407	975
0402 การไส อนุบาลน้ำยาไม้ ผลิตไม้มาง	3	-	66	473	690	1,232
0403 การผลิตผลิตภัณฑ์จากหวาย ไม้ กก	-	-	-	8	22	30
0404 การเผาถ่าน	-	-	-	6	5	11
0405 ผลิตเครื่องเรือน เครื่องใช้ไม้	4	-	131	1,268	2,187	3,590
รวม 0400 การทำป้าไม้ ผลิตภัณฑ์จากไม้	8	-	219	2,300	3,311	5,838
0501 การผลิตเชือกกระดาด หรือกระดาด	1	-	12	146	248	407
0502 การผลิตผลิตภัณฑ์จากกระดาด	2	-	48	463	953	1,466
0503 การพิมพ์ กิจการหนังสือพิมพ์	1	-	29	587	1,273	1,890
รวม 0500 ผลิตภัณฑ์จากกระดาด การพิมพ์	19	-	89	1,196	2,474	3,763
0601 การผลิตเคมีภัณฑ์	4	-	2	99	254	359
0602 การผลิตสี หมึก สารขัดเงา ฯลฯ	1	-	5	112	368	486
0603 การผลิต การบรรจุยา	-1	-	2	122	319	444
0604 ผลิตวัตถุระเบิด กระสุนปืน ฯลฯ	-	-	-	-	13	13
0605 การผลิตไม้ขัดไฟ	-	-	-	-	-	-
0606 ผลิตสบู่ แชมพู เครื่องสำอาง	1	-	11	149	441	602
0607 ผลิตภัณฑ์เคมีปราบศัตรูพืช สัตว์	1	-	2	22	67	92
0608 ผลิตภัณฑ์เคมีที่ได้จัดประเภท	2	-	2	68	285	357
0609 การผลิตกาว	-	-	-	17	56	73
0610 การกลั่นน้ำมัน การแยกก๊าซ	1	-	4	30	73	108
0611 การผลิต การบรรจุก๊าซ	3	-	1	61	103	168
0612 การผลิตยาง ผลิตภัณฑ์จากยาง	1	-	49	616	1,224	1,890
0613 การผลิตยางรถยนต์ หลอดดอกยาง	-	-	21	153	303	477
0614 การผลิตเม็ดพลาสติก เรซิน	4	-	18	148	356	526
0615 การผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก	5	-	130	1,789	4,586	6,510
0616 การผลิตกระดุกปืน ออสซิเจน ฯลฯ	-	-	2	7	14	23
0617 การผลิตปุ๋ยเคมี	1	-	-	19	26	46
0618 การผลิตปุ๋ยอินทรีย์	-	-	3	21	57	81
0619 การผสม บรรจุ กรด ด่าง	-	-	-	3	13	16
0620 การผลิตเทปภาพ เทปเสียง	-	-	-	1	6	7
รวม 0600 ผลิตภัณฑ์เคมี น้ำมันปิโตรเลียม	25	-	752	3,437	8,564	12,278
0701 ผลิตเครื่องปั้นดินเผา สุขภัณฑ์	-	-	22	247	448	717
0702 การผลิตซิเมนต์ ปูนขาว	1	-	2	27	44	74
0703 การผลิตผลิตภัณฑ์คอนกรีตอัดแรง	11	-	20	480	642	1,071
0704 การผลิตผลิตภัณฑ์คอนกรีต ฯลฯ	5	-	17	303	576	901
0705 ผลิตกระจก เครื่องแก้ว หลอดไฟ	1	-	34	225	505	765

	๑๒๗		ความรุนแรง			รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
รวม 0700 ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	18	-	95	1,202	2,215	3,530
0801 การถลุงแร่ โดยกรรมวิธีทางเคมี	-	-	-	-	1	1
0802 การถลุงแร่ โดยกรรมวิธีอื่นๆ	-	-	-	2	4	6
0803 การรีดโลหะ ผลิตภัณฑ์	2	-	36	541	1,422	2,001
0804 การหล่อหลอม กลึงโลหะ	3	-	124	1,531	4,518	6,176
รวม 0800 การผลิตโลหะขั้นมูลฐาน	5	-	160	2,074	5,945	8,184
0901 ผลิต ซ่อมเครื่องใช้ที่เป็นโลหะ	2	-	32	249	663	946
0902 ผลิต คิดตั้งประติมากรรม ที่เป็นโลหะ	4	-	29	456	1,368	1,857
0903 การผลิตท่อฯ ใช้ในการก่อสร้าง	6	-	59	769	2,978	3,812
0904 การผลิต ซ่อมหม้อน้ำ ฯลฯ	4	-	11	94	485	594
0905 การผลิตหลอด ผลิตภัณฑ์จากหลอด	1	-	23	279	739	1,042
0906 ผลิตสายเคเบิล ไฟฟ้า	1	-	2	49	178	230
0907 การเคลือบ ชุบ ดาม ชัดโลหะ	2	-	8	187	777	974
0908 การผลิต ประกอบเครื่องจักร ฯลฯ	5	-	31	482	1,950	2,468
0909 การผลิต ประกอบเครื่องใช้แพทย์	-	-	-	21	101	122
0910 ผลิต ประกอบ เครื่องปรับอากาศ	6	-	14	283	910	1,213
0911 ผลิต ประกอบ ซ่อมนาฬิกาและชิ้นส่วน	2	-	21	425	1,841	2,289
0912 ผลิต ประกอบ เครื่องไฟฟ้าอื่นๆ	1	-	33	542	1,848	2,424
0913 ผลิต ประกอบ ซ่อมนาฬิกาและชิ้นส่วน	-	-	-	18	68	86
0914 การผลิตแบตเตอรี่	-	-	1	33	146	180
0915 การปั๊มโลหะ	1	-	187	1,038	2,445	3,671
0916 การผลิตผลิตภัณฑ์โลหะอื่นๆ	3	-	97	861	2,765	3,726
รวม 0900 ผลิตภัณฑ์จากโลหะ	38	-	548	5,786	15,262	25,634
1001 การต่อ ซ่อม รื้อเรือทำด้วยโลหะ	3	-	3	135	432	573
1002 การต่อ ซ่อมเรือประเภทอื่น	-	-	1	26	67	94
1003 การผลิต ซ่อมรถจักรยาน รถพ่วง รถไฟ	1	-	1	13	113	128
1004 การผลิต ประกอบ ซ่อมรถยนต์ ฯลฯ	12	-	25	912	3,511	4,460
1005 การผลิต ประกอบ ซ่อมจักรยาน ฯลฯ	1	-	3	60	198	262
1006 ผลิต ซ่อมรถลากจูงด้วยแรงสัตว์	-	-	-	2	13	15
1007 ผลิต ประกอบ ซ่อมรถใช้งานเกษตร	1	-	5	57	141	204
1008 ผลิตชิ้นส่วน อุปกรณ์ยานพาหนะ	1	-	147	933	3,010	4,091
1009 การซ่อม การบำรุงรักษาอากาศยาน	-	-	1	8	19	28
รวม 1000 ผลิตประกอบยานพาหนะ	19	-	186	2,146	7,504	9,855
1101 ผลิตเครื่องประดับเพชร พลอย ฯลฯ	-	-	7	160	628	795
1102 การผลิตเบาะรถยนต์ เบาะอื่นๆ	-	-	3	25	99	127
1103 การผลิตผลิตภัณฑ์เบ็ดเตล็ดอื่นๆ	1	-	17	184	658	860
รวม 1100 อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	1	-	27	369	1,385	1,782

	๑๒๘		ความรุนแรง			รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
1201 การติดตั้งไฟฟ้าสายหลัก	13	1	2	115	184	315
1202 การติดตั้งประปาสายหลัก	1	-	-	12	47	60
1203 การติดตั้งโทรศัพท์สายหลัก	3	-	1	44	81	129
รวม 1200 สาธารณูปโภค	17	1	3	171	312	504
1301 การก่อสร้าง	86	2	109	2,758	10,441	13,396
1302 การรื้ออาคาร สิ่งปลูกสร้าง	-	-	-	8	11	19
1303 การติดตั้งเครื่องจักรโรงงาน	1	-	10	234	899	1,144
1304 การปูพื้น ทาสี ตกแต่งอาคาร	7	-	6	156	429	598
1305 การขุด หรือเจาะปอน้ำ	1	-	-	7	19	27
รวม 1300 การก่อสร้าง ติดตั้งเครื่องจักร ขุดปอน้ำ	95	2	125	3,163	11,799	15,184
1401 การขนส่งทางรถไฟ รถไฟฟ้า	-	-	-	1	-	1
1402 ขนส่งสินค้าผู้โดยสารทางรถยนต์	91	1	27	1,124	1,953	3,196
1403 ให้เช่ายานพาหนะโดยไม่มีคนขับรถยนต์	-	-	-	5	22	27
1404 การขนส่งทางน้ำภายในประเทศ	6	-	3	63	112	184
1405 การขนส่งทางทะเลหลวง	1	-	3	35	55	94
1406 การขนส่งทางอากาศ	1	-	-	23	27	51
1407 การขนถ่ายสินค้า	2	-	8	135	189	334
1408 กิจกรรมท่าเรือ การบำรุงรักษา	1	-	2	11	15	29
1409 สำนักงานจัดการเดินทาง	2	-	2	41	55	100
1410 การบรรจุหีบห่อ นายหน้าขนส่ง	2	-	6	262	609	879
1411 กิจกรรมคลังสินค้า การรับฝาก	3	-	1	45	150	199
รวม 1400 การขนส่งการคมนาคม	109	1	52	1,745	3,187	5,094
1501 การค้าเครื่องไฟฟ้า ยานพาหนะ	52	-	55	2,289	5,985	8,381
1502 การค้าวัสดุก่อสร้าง	16	-	64	1,691	3,422	5,193
1503 ร้านสรรพสินค้า สินค้าเบ็ดเตล็ด	23	1	23	1,338	3,859	5,244
รวม 1500 การค้า	91	1	142	5,318	13,266	18,818
1601 สถาบันการเงิน การศึกษา ธุรกิจ	7	-	2	262	594	865
1602 โรงพยาบาล สถานพยาบาล	-	-	-	125	1,273	1,398
1603 สถานสอนขับรถยนต์	-	-	-	-	-	-
1604 บริการวิศวกรรม เทคนิค สถาปัตย์	-	-	1	69	201	271
1605 บริการโฆษณา งานพาณิชย์ศิลป์	6	-	7	171	526	710
1606 การให้เช่าสิ่งหาทรัพย์สิน ฯลฯ	3	-	2	201	578	784
1607 บริการให้เช่า ซ่อมเครื่องจักร	4	-	9	265	733	1,011
1608 ให้เช่า ซ่อมเครื่องใช้สำนักงาน	-	-	-	4	10	14
1609 สถานีวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์	1	-	-	77	156	234
1610 บริการบันเทิง กีฬา สโมสร ฯลฯ	8	-	4	159	451	622
1611 บริการติดตั้งระบบไฟฟ้า สื่อสาร	12	-	11	292	807	1,122

	๑๒๙		ความรุนแรง			รวม
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
1612 บริการติดตั้งประปา	-	-	-	18	29	47
1613 บริการซัก อบ รีด	1	-	3	18	38	60
1614 บริการรักษาความปลอดภัย ฯลฯ	24	1	18	664	1,646	2,353
1615 การเลี้ยงสัตว์	5	-	3	210	492	710
1616 กวดำอาคาร ร้านอาหาร โรงแรม	20	-	17	1,432	4,027	5,496
1617 อาชีพหรือบริการที่ไม่ได้จัดหมวด	5	-	14	342	986	1,347
รวม 1600 ประเภทกิจการอื่นๆ	96	1	91	4,309	12,547	17,044
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

**ตารางที่ 10 สถิติการประสมอันตรรายหรือเงินป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความรุนแรงและตำแหน่งหน้าที่ ปี 2552**

ตำแหน่งหน้าที่	ความรุนแรง					รวม
	ตาม	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	
1 ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการอาวุโส ผู้จัดการ						
11 ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการอาวุโส ผู้จัดการ						
111 ผู้บัญญัติกฎหมาย	-	-	-	-	-	-
112 ข้าราชการระดับอาวุโส, นักบริหารของหน่วยงานรัฐบาล	-	-	-	-	-	-
113 ผู้ไปตามประเพณี ผู้ป่าท้องถิ่น/หมู่บ้าน/เจ้าหน้าที่บริหารงานท้องถิ่น/ชุมชน	-	-	-	-	-	-
114 เจ้าหน้าที่ระดับอาวุโสขององค์กรต่าง ๆ	-	-	-	2	11	13
115 เจ้าหน้าที่บริหารของหน่วยรัฐบาล, เจ้าหน้าที่ของรัฐ	-	-	-	-	-	-
รวมหมวดตำแหน่ง 11	-	-	-	2	11	13
12 ผู้จัดการบริษัท, เจ้าหน้าที่บริหารของหน่วยงานเอกชน						
121 ผู้อำนวยการ และผู้บริหารระดับสูง กรรมการและผู้จัดการใหญ่ กรรมการบริหาร	-	-	-	29	25	54
122 ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการและฝ่ายผลิต	5	-	3	116	309	433
123 ผู้จัดการฝ่ายอื่น ๆ	4	-	4	39	97	144
รวมหมวดตำแหน่ง 12	9	-	7	184	431	631
13 ผู้จัดการทั่วไป						
131 ผู้จัดการทั่วไป	5	-	4	58	105	172
รวมหมวดตำแหน่ง 13	5	-	4	58	105	172
2 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ						
21 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์						
211 นักฟิสิกส์ นักเคมี และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	10	10
212 นักคณิตศาสตร์ นักสถิติและอาชีพที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	2	2
213 วิชาชีพด้านการคำนวณ	-	-	-	1	2	3
214 สถาปนิก วิศวกร และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	6	-	1	46	156	209
รวมหมวดตำแหน่ง 21	6	-	1	47	170	224
22 วิชาชีพด้านวิทยาศาสตร์เพื่อชีวิต และสุขภาพอนามัย						
221 นักวิทยาศาสตร์เพื่อชีวิต	-	-	-	1	6	7
222 นักวิชาชีพสาธารณสุข (ยกเว้นการพยาบาล)	-	-	-	2	26	28
223 พยาบาลวิชาชีพและผดุงครรภ์	-	-	-	4	128	132
รวมหมวดตำแหน่ง 22	-	-	-	7	160	167
23 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านการสอน						

	๑๓๑	ตาย	ทุพพลภาพ	ความรุนแรง			รวม
				สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
231 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านการสอนระดับวิทยาลัย มหาวิทยาลัย และสถาบันอุดมศึกษา	-	-	-	-	-	-	-
232 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านการสอนระดับมัธยม	-	-	-	-	-	-	-
233 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านการสอนระดับประถมศึกษา และ ก่อนประถมศึกษา	-	-	-	-	-	1	1
234 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านการสอนการศึกษาพิเศษ, ครูการศึกษา พิเศษ.	-	-	-	-	-	-	-
235 ผู้ประกอบวิชาชีพการสอนอื่น ๆ	-	-	-	-	-	1	1
รวมหมวดตำแหน่ง 23	-	-	-	-	-	2	2
24 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านอื่น ๆ							
241 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านธุรกิจ	-	-	-	-	6	3	9
242 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านกฎหมาย	-	-	-	-	1	4	5
243 บรรณารักษ์ ผู้เก็บรักษาเอกสารสำคัญและวิชาชีพ ด้าน งานสนเทศที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-	-	-
244 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสังคมสงเคราะห์ และด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-	-	-
245 นักเขียนและศิลปินเชิงประดิษฐ์หรือผู้ทำงานด้านศิลปะ การแสดงสาขาอื่น ๆ	-	-	-	-	8	15	23
246 ผู้ประกอบวิชาชีพด้านศาสนา	-	-	-	-	-	-	-
รวมหมวดตำแหน่ง 24	-	-	-	-	15	22	37
3 ข้างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง							
31 ผู้ปฏิบัติงานเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์กายภาพและวิศวกรรมศาสตร์							
311 ข้างเคมีด้านวิทยาศาสตร์กายภาพและเคมี	-	-	-	-	5	5	10
312 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์	-	-	-	-	3	2	5
313 ผู้ปฏิบัติงานอุปกรณ์วิทยาศาสตร์และอิเล็กทรอนิกส์	-	-	-	-	54	105	159
314 ผู้ควบคุมและช่างเทคนิคประจำเรือและอากาศยาน	-	-	-	-	4	8	12
315 ผู้ตรวจสอบคุณภาพและความปลอดภัย	-	-	-	2	30	96	128
รวมหมวดตำแหน่ง 31	-	-	-	2	96	216	314
32 ผู้ปฏิบัติงานด้านเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตและสุขภาพ							
321 เจ้าหน้าที่เทคนิคด้านวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิต และ อาชีพที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ	-	-	-	-	1	4	5
322 ผู้ประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับสุขภาพแผนปัจจุบัน (ยกเว้นการ พยาบาล)	-	-	-	-	4	36	40
323 ผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวกับการพยาบาลและผดุงครรภ์	-	-	-	-	3	66	69
324 ผู้รักษาโรคด้วยการแพทย์แผนโบราณ และผู้รักษาโรค โดยความศรัทธา	-	-	-	-	7	9	16
รวมหมวดตำแหน่ง 32	-	-	-	-	15	112	126
33 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการสอน							
331 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการสอนในระดับประถมศึกษา	-	-	-	-	-	-	-
332 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการสอนในระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล)	-	-	-	-	-	-	-
333 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการสอนการศึกษาพิเศษ ครูผู้ ช่วยการศึกษาพิเศษ	-	-	-	-	-	-	-
334 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการสอนในด้านอื่น ๆ	-	-	-	-	-	1	1
รวมหมวดตำแหน่ง 33	-	-	-	-	-	1	1

	๑๓๒		ความรุนแรง			
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	รวม
34 ผู้ปฏิบัติงานเทคนิคที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ						
341 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านการเงินและการขาย	10	-	2	316	851	1,179
342 ตัวแทนบริการทางธุรกิจ และนายหน้าทางการค้า	4	-	15	534	1,428	1,981
343 ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับงานบริหารงานทั่วไป	-	-	-	1	6	7
344 ผู้ปฏิบัติงานด้านบุคลากร สรรพากรและงานราชการอื่น ๆ	-	-	-	-	-	-
345 เจ้าหน้าที่สืบสวน สอบสวน (ตำรวจ) และนักสืบ	-	-	-	-	-	-
346 ผู้ปฏิบัติงานด้านสังคมสงเคราะห์	-	-	-	-	-	-
347 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านศิลปะ บันเทิงและกีฬา	2	-	7	123	351	483
348 ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับศาสนา	-	-	-	-	-	-
รวมหมวดตำแหน่ง 34	16	-	24	974	2,636	3,650
4 เสมียน เจ้าหน้าที่						
41 เสมียนสำนักงาน เจ้าหน้าที่ประจำสำนักงาน						
411 เลขานุการ และเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล	-	-	-	15	53	68
412 เสมียนงานด้านการเงินและตัวเลข	1	-	-	48	109	158
413 เสมียนงานพัสดุและขนส่ง	38	-	32	1,053	2,205	3,328
414 เจ้าหน้าที่ห้องสมุด ไปรษณีย์ และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-	-
419 เจ้าหน้าที่สำนักงานอื่น ๆ	-	-	-	24	76	100
รวมหมวดตำแหน่ง 41	39	-	32	1,140	2,443	3,654
42 เจ้าหน้าที่บริการลูกค้า						
421 เจ้าหน้าที่รับ - จ่ายเงิน และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	1	-	-	26	36	63
422 พนักงานให้บริการด้านข้อมูลข่าวสาร	-	-	-	2	18	20
รวมหมวดตำแหน่ง 42	1	-	-	28	54	83
5 พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด						
51 ผู้ให้บริการส่วนบุคคลและการบริการด้านความปลอดภัย						
511 พนักงานบริการด้านการท่องเที่ยว และพนักงานที่เกี่ยวข้อง	1	-	-	46	59	106
512 แม่บ้าน และพนักงานบริการในร้านอาหาร	-	-	4	494	1,300	1,798
513 ผู้ดูแลส่วนบุคคล และพนักงานอื่นที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	87	813	900
514 พนักงานบริการอื่นๆ	-	-	-	2	1	3
515 โหระ ผู้ทำนายโชคชะตา และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-	-
516 ผู้ให้บริการด้านการป้องกันภัย	2	-	3	713	2,335	3,058
รวมหมวดตำแหน่ง 51	3	-	7	713	2,335	3,058
52 นายแบบ นางแบบ พนักงานขาย และพนักงานสาธิตสินค้า						
521 นายแบบ และนางแบบ	-	-	-	-	-	-
522 พนักงานขายของหน้าร้าน และพนักงานสาธิตสินค้า	50	1	92	3,528	9,139	12,810
523 ผู้ขายสินค้าในตลาดและแผงร้านค้า	-	-	-	1	3	4
รวมหมวดตำแหน่ง 52	50	1	92	3,529	9,142	12,814
6 ผู้ปฏิบัติงานฝีมือด้านการเกษตรและประมง						

	๑๓๓		ความรุนแรง			
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	รวม
61 ผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือด้านการเกษตรและประมงเพื่อการค้าขาย						
611 ผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือด้านการปลูกพืชไร่	1	-	2	91	199	293
612 ผู้เลี้ยงสัตว์เพื่อการค้าและผู้ปฏิบัติงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	3	-	1	153	401	558
613 ผู้ผลิตพืชผลทางการเกษตรและเลี้ยงสัตว์เชิงพาณิชย์	1	-	-	3	1	5
614 ผู้ทำงานด้านป่าไม้และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	-	-	6	240	113	359
615 ผู้ทำงานด้านการประมง การล่าสัตว์ และดักจับสัตว์ต่าง ๆ	-	-	-	2	3	5
รวมหมวดตำแหน่ง 61	5	-	9	489	717	1,220
62 ผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือด้านการเกษตรและการประมงเพื่อการดำรงชีพ						
621 ผู้ทำงานด้านการเกษตร และการประมงในเชิง เศรษฐกิจแบบพอเพียง	-	-	-	-	2	2
รวมหมวดตำแหน่ง 62	-	-	-	-	2	2
7 ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่าง ๆ						
71 ผู้ปฏิบัติงานในเมืองแร่และงานก่อสร้าง						
711 พนักงานในเหมืองแร่ พนักงานระเบิดแร่และหิน พนักงานตัดและแกะสลัก	3	-	6	81	128	218
712 ช่างโครงสร้างอาคาร สิ่งปลูกสร้าง และงานที่เกี่ยวข้อง	25	-	55	1,141	3,520	4,741
713 ช่างตกแต่งซ่อมแซมอาคาร สิ่งปลูกสร้างและงานที่เกี่ยวข้อง	9	-	15	403	938	1,365
714 ช่างทาสีและผู้ทำความสะอาดอาคารสิ่งปลูกสร้างและงานที่เกี่ยวข้อง	10	-	7	186	536	739
รวมหมวดตำแหน่ง 71	47	-	83	1,811	5,122	7,063
72 ผู้ปฏิบัติงานด้านโลหะเครื่องจักร และงานอื่นที่เกี่ยวข้อง						
721 ช่างทำแบบหล่อโลหะ ช่างเชื่อม ช่างโลหะแผ่น โครงสร้างโลหะและผู้ปฏิบัติงาน	15	-	47	690	2,632	3,384
722 ช่างเหล็ก ช่างทำเครื่องมือและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	8	-	134	1,387	4,418	5,947
723 ช่างเครื่องและช่างปรับแต่งเครื่องจักรกล	30	-	123	2,642	8,359	11,154
724 ช่างเครื่องและช่างปรับแต่งอุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	31	1	77	1,614	5,224	6,947
รวมหมวดตำแหน่ง 72	84	1	381	6,333	20,633	27,432
73 ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับอุปกรณ์และเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง แม่นยำ งานหัตถกรรม งานการพิมพ์และงานอื่นที่เกี่ยวข้อง						
731 ผู้ปฏิบัติงานด้านอุปกรณ์และเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงแม่นยำ และงานโลหะภัณฑ์อื่น ๆ	-	-	7	238	914	1,159
732 ช่างเครื่องดินเผา เครื่องแก้ว และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	6	6	12
733 ช่างฝีมือหัตถกรรมไม้ สิ่งทอ เครื่องหนังแบบพื้นบ้าน	-	-	-	5	8	13
734 ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิมพ์	-	-	1	37	62	100
รวมหมวดตำแหน่ง 73	-	-	8	286	990	1,284
74 ผู้ปฏิบัติงานที่ใช้ฝีมืออื่น ๆ						
741 ผู้แปรรูปอาหาร ยาสุนัขและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	2	-	9	259	618	888
742 ผู้ฉัดย้ายและอบไม้ ช่างทำเครื่องเรือนและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	2	-	83	496	675	1,256
743 ผู้ผลิตสิ่งทอ เครื่องนุ่งห่มและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	1	-	21	544	1,738	2,304
744 ผู้ผลิตเครื่องหนัง หนังสือและรองเท้า	2	-	33	538	1,338	2,330

	๑๓๔		ความรุนแรง			
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	รวม
รวมหมวดตำแหน่ง 74	7		146	1,837	4,369	6,359
8 ผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน ผู้ควบคุมเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ						
81 ผู้ควบคุมเครื่องจักรประจำที่ภายในโรงงาน						
811 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในอุตสาหกรรมเหมืองแร่และการแปรรูปแร่ธาตุ	1	-	1	62	84	148
812 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในกระบวนการแปรรูปโลหะ	4	-	206	2,593	8,138	10,941
813 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในอุตสาหกรรมเครื่องแก้ว เครื่องดินเผา เซรามิกและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง	2	-	52	379	814	1,247
814 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ และกระดาษ	1	-	26	355	421	803
815 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในกระบวนการแปรรูปทางเคมี	6	-	33	450	1,181	1,670
816 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในการผลิตพลังงานไฟฟ้าและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง	1	-	8	139	598	746
817 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในการประกอบชิ้นส่วนและควบคุมหุ่นยนต์อุตสาหกรรม	-	-	-	-	-	-
รวมหมวดตำแหน่ง 81	15	-	326	3,978	11,236	15,555
82 ผู้ควบคุมเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ						
821 ผู้ควบคุมเครื่องจักรผลิตผลิตภัณฑ์โลหะและแร่ธาตุ	4	-	352	2,186	6,036	8,578
822 ผู้ควบคุมเครื่องจักรผลิตผลิตภัณฑ์เคมี	4	-	15	337	1,044	1,400
823 ผู้ควบคุมเครื่องจักรผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	5	-	185	2,183	5,501	7,874
824 ผู้ควบคุมเครื่องจักรผลิตผลิตภัณฑ์ไม้	1	-	99	1,013	1,796	2,909
825 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในอุตสาหกรรมการพิมพ์	1	-	70	961	1,949	2,981
826 ผู้ควบคุมเครื่องจักรผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอ/ขนสัตว์และเครื่องหนัง	1	-	125	1,158	2,286	3,564
827 ผู้ควบคุมเครื่องจักรผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	31	1	150	2,850	6,365	9,393
828 ผู้ควบคุมเครื่องจักรในการประกอบผลิตภัณฑ์อื่น ๆ	4	-	37	583	2,931	3,555
829 ผู้ควบคุมเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบอื่น ๆ	2	-	16	207	741	966
รวมหมวดตำแหน่ง 82	53	1	1,049	11,478	28,643	41,224
83 ผู้ควบคุมการขับเคลื่อนยานยนต์และเครื่องจักรที่เคลื่อนที่ได้						
831 ผู้ขับเคลื่อนหัวรถจักรและผู้ปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	3	3	6
832 ผู้ขับเคลื่อนตบประเภทต่าง ๆ	127	1	35	1,201	1,643	3,007
833 ผู้ควบคุมเครื่องจักรทางการเกษตร และเครื่องจักรที่เคลื่อนที่ได้อื่น ๆ	11	-	6	266	628	911
834 ลูกเรือและผู้ปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง	4	-	5	22	27	58
รวมหมวดตำแหน่ง 83	142	1	46	1,492	2,301	3,982
9 อสขีหน่วยงานพื้นฐาน						
91 อาชีพงานพื้นฐานต่าง ๆ ด้านการขายและการให้บริการ						
911 ผู้จำหน่ายสินค้าตามข้างถนน และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-1	1
912 ผู้ทำความสะอาดรองเท้า และงานให้บริการตามข้างถนนอื่น ๆ	-	-	-	-	3	3
913 ผู้ทำงานบ้านและผู้ช่วยงานที่เกี่ยวข้อง	2	-	6	247	593	848

	๑๓๕		ความรุนแรง			
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	รวม
ผู้ทำความสะอาดและผู้ชักரிดเสื้อผ้า						
914 ผู้ดูแลรักษาอาคารและผู้ทำความสะอาดหน้าต่าง และงานทำความสะอาดอื่น ๆ	18	1	11	572	1,424	2,026
915 ผู้ส่งข้อมูล เอกสาร ผู้ขนส่งสัมภาระ ผู้เปิด-ปิดประตู และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ	21	-	11	949	2,612	3,593
916 ผู้เก็บของ และผู้ใช้แรงงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	1	-	-	9	10	20
รวมหมวดตำแหน่ง 91	42	1	28	1,777	4,643	6,491
92 แรงงานด้านเกษตร ประมง และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง						
921 แรงงานด้านเกษตร ประมง และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	1	-	1	29	57	99
รวมหมวดตำแหน่ง 92	1	-	1	29	57	88
93 แรงงานเหมืองแร่ ก่อสร้าง การผลิตและการขนส่ง						
931 แรงงานเหมืองแร่ และก่อสร้าง	48	3	60	1,961	6,449	8,521
932 แรงงานการผลิต	18	-	73	1,389	3,206	4,686
933 แรงงานขนส่ง	6	-	4	182	387	579
รวมหมวดตำแหน่ง 93	72	3	137	3,532	10,042	13,786
รวมทั้งหมด	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436

หน้าว่าง

**ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
ศึกษาการนำมาใช้ในประเทศไทย***

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมอุตสาหกรรมมากขึ้น เราจะเห็นได้ว่าทั้งภาครัฐและเอกชนต่างก็ให้ความสนใจต่อการผลิต การบริโภค และการส่งออก การประกอบอาชีพจึงเน้นไปในเรื่องของการใช้แรงงาน มีการใช้แรงงานที่ต้องเสี่ยงต่ออันตรายมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นธุรกิจขนาดเล็กหรือใหญ่ ความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ใช้แรงงานในการทำงานจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักและใส่ใจตลอดเวลา เพราะผลจากสภาพแวดล้อมในการทำงานหรือผลของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ตนเองแล้วยังส่งผลกระทบไปถึงบุคคลในครอบครัวและญาติพี่น้องอีกด้วย ซึ่งเป็นความสูญเสียที่เกินกว่าจะคาดคิด ในบางครั้งอุบัติเหตุยังทิ้งร่องรอยของความขมขื่นเอาไว้ตลอดชีวิต เช่น ความพิการ ความเจ็บปวดทรมานบางธุรกิจอุตสาหกรรมอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น อาจหมายถึง ความสิ้นเนื้อประดาตัว ไม่เพียงแต่ขององค์กรยังมีผลต่อสภาพแวดล้อมและสังคมไทยโดยรวมอีกด้วย เช่น ไฟไหม้ โรงงานระเบิด พนักงานและชุมชนโดยรอบได้รับสารอันตรายซึ่งอาจถึงแก่ชีวิตได้

จากปัญหาการประสบอันตรายอันเนื่องมาจากการทำงานที่เพิ่มมากขึ้นทุกขณะ เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงระบบกลไกการจัดการความปลอดภัยที่บกพร่อง ไม่สามารถป้องกันปัญหาการเกิดอุบัติเหตุหรือการเจ็บป่วยได้ เริ่มตั้งแต่หน่วยงานต่างๆ ที่เป็นอยู่อย่างกระจัดกระจายไม่เกื้อหนุนส่งเสริมซึ่งกันและกันหรือในกรณีการตรวจมาตรฐานโรงงานเป็นอำนาจของระบบราชการซึ่งคนงานและคนป่วยไม่ได้มีส่วนร่วมด้วย ครั้นเมื่อเกิดการเจ็บป่วยก็มองปัญหาอย่างแยกส่วนว่า คนงานป่วยจริงหรือไม่ แพทย์วินิจฉัยถูกต้องหรือไม่ โดยไม่ได้มองย้อนกลับไปพิจารณาถึงสาเหตุที่มา คือสภาพแวดล้อมในโรงงานได้มาตรฐานหรือไม่ กองทุนเงินทดแทนมีทัศนคติว่าการบริหารกองทุนให้มีขนาดใหญ่มีเงินเหลือมากขึ้นเป็นความสำเร็จ แทนที่จะพิจารณาว่ากองทุนได้จ่ายเงินทดแทนให้คนป่วยอย่างทันท่วงทีหรือไม่

*ที่มา : สถาบันพระปกเกล้า (ศรัณย์ งามอัครไพฑูรย์) สิงหาคม 2547

จากความบกพร่องของกลไกที่เป็นอยู่จึงจำเป็นต้องมีการปฏิรูประบบการจัดการความปลอดภัยในการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตั้งแต่การประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ทำหน้าที่สอดประสานกันหรือเรียกว่า ทำงานอย่างครบวงจร มีการควบคุมโรงงานให้ปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย การเฝ้าระวังป้องกันไม่ให้เกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน และเมื่อเกิดการเจ็บป่วยต้องทดแทนอย่างเห็นคุณค่า ในชีวิตของผู้ใช้แรงงานมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญรักษาอย่างเพียงพอและทันที่ ประการสำคัญต้องปฏิรูปกลไกอำนาจให้คนงานและคนป่วยซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบได้มีส่วนร่วมในการจัดการปัญหา เพราะลำพังหน่วยงานภาครัฐอย่างเดียวย่อมไม่อาจรับมือกับโรงงานอุตสาหกรรมที่แพร่กระจายไปแทบทุกส่วนของประเทศ

เมื่อประมาณ พ.ศ. 2534-2535 ได้เกิดเหตุการณ์คนงานของบริษัท ทอผ้ากรุงเทพ จำกัด ป่วยเป็นโรคปอดอักเสบหนักหลายคน แพทย์ได้วินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคบิลซิโนซิสหรือปอดอักเสบจากฝุ่นฝ้ายในโรงงาน จากนั้นมีการพูดถึงโรคนี้นักมากทำให้ทางกลุ่มสหภาพแรงงานทอผ้ากรุงเทพเสนอให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมาตรวจสภาพแวดล้อมในโรงงาน พบว่ามีระดับฝุ่นฝ้ายเกินมาตรฐานเกือบทุกแผนก อีกทั้งมีการยื่นเรื่องให้กองทุนเงินทดแทนวินิจฉัยว่าคนงานทั้งหมดป่วยจากการทำงานจริง แต่ทางนายจ้างกลับอุทธรณ์คัดค้านและฟ้องร้องให้กองทุนเงินทดแทนเพิกถอนคำสั่งว่าคนงานไม่ได้ป่วยจากการทำงาน ตั้งแต่นั้นมาก็มีการฟ้องร้องและเลิกจ้างคนงานที่เจ็บป่วย และผู้ป่วยอีกหลายกรณีจากโรงงานอื่นๆ เช่น ทรงชัยปันทอง, เซ็นจูรี, เมโทร, ซีเกท, ผู้ป่วยจากสารพิษคลองเตยที่ประสบปัญหาเหมือนกัน

ดังนั้น จึงทำให้คนงานเหล่านี้รวมตัวกันจัดตั้งองค์การสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมเมื่อปี พ.ศ. 2537 โดยมีนายสมบุญ สีคำดอกแคเป็นประธานกลุ่ม มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อช่วยเหลือคนงานที่เจ็บป่วยจากการทำงานและสารพิษ ต่อมาสภาเครือข่ายผู้ป่วยได้รวมกลุ่มกับคนงานที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำของรัฐ พบว่าปัญหาต่างๆ ล้วนเกิดจากรากฐานเดียวกันคือ นโยบายของรัฐที่มุ่งเน้นแต่การพัฒนาอุตสาหกรรมและเน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้คนงานต้องตกเป็นเหยื่อของการพัฒนา ดังนั้นเพื่อสร้างอำนาจต่อรองผู้ที่ได้รับผลกระทบทั้งหมดจึงรวมตัวกันภายใต้ชื่อ "สมัชชาคนจน" ซึ่งประกอบไปด้วย กลุ่มปัญหาหลัก 5 กลุ่ม คือ

1. ชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบจากการสร้างเขื่อน
2. ชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบจากการจัดการปัญหาป่าไม้และที่ดิน
3. กลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาของรัฐ

4. กลุ่มผู้ใช้แรงงานที่เจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงานในนามสภาเครือข่าย
กลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย

5. กลุ่มชาวบ้านจากชุมชนแออัด

กลุ่มสมาชิกคนจนมีการยื่นข้อเสนอเรียกร้องต่อรัฐบาลหลายข้อ ข้อเสนอหนึ่ง
ที่มีการเรียกร้องก็คือการผลักดันให้มีการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองสุขภาพความปลอดภัย
และสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการในรูปของหน่วยงานอิสระภายใต้การกำกับดูแล
ของกระทรวงแรงงาน มีการบริหารอย่างมีส่วนร่วมจาก 5 ฝ่าย (เบญจภาคี) ได้แก่
รัฐ นายจ้าง ลูกจ้าง ผู้เจ็บป่วย และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเริ่มเรียกร้องมาตั้งแต่ปี 2538
และเริ่มมีความชัดเจนร่วมกันระหว่างภาครัฐและประชาชนในปี 2540 โดยมีมติ
คณะรัฐมนตรี วันที่ 18 มีนาคม 2540 ตามบันทึกผลการเจรจาในวันที่ 30 มกราคม
2540 รับในหลักการและมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการยกย่องพระราชบัญญัติสถาบัน
คุ้มครองสุขภาพ ความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการ ใช้เวลาว่าง
6 เดือนจนเสร็จสมบูรณ์ แต่ในที่สุดก็ไม่ได้มีการเสนอร่างนี้เข้าสู่คณะรัฐมนตรี

เส้นทางในการเรียกร้องให้มีการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองสุขภาพ, ความปลอดภัย
และสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการดูเหมือนจะมีอุปสรรค ระยะเวลาผ่านมาจนกระทั่ง
ปี 2546 กระทรวงแรงงานโดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้เสนอร่างพระราช-
บัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ. ... และร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการ
ทำงาน พ.ศ. ... ต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 13
สิงหาคม 2546 อนุมัติหลักการตามที่กระทรวงแรงงานเสนอร่างพระราชบัญญัติสถาบัน
ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ...
และร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ. ... ทั้งสองฉบับ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาโดย
ให้รวมเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับเดียว พร้อมทั้งให้ความเห็นของคณะกรรมการ
กลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีคณะที่ 7 (คกก.7) ที่เห็นควรให้รวมร่างพระราช-
บัญญัติทั้งสองฉบับให้เป็นฉบับเดียวกัน โดยให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ตามร่างพระราช-
บัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ ทำหน้าที่ควบคุมดูแลสนับสนุนและการบริหาร
จัดการด้านความปลอดภัย ส่วนการจัดตั้งองค์กรอิสระตามร่างที่เสนอ ในขั้นนี้ยัง
ไม่ควรมีการจัดตั้งเป็นองค์กรอิสระแต่ควรให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งมี
ภารกิจในด้านนี้อยู่แล้วปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนชั่วระยะเวลาหนึ่ง และเมื่อมีความพร้อม

จึงควรให้มีการจัดตั้งองค์กรอิสระ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาต่อไป และให้กระทรวง
แรงงานไปพิจารณาว่า การรวมงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย
ซึ่งนอกเหนือจากกระทรวงแรงงานแล้วไปไว้ในหน่วยงานเดียวกันจะเหมาะสมหรือไม่
หากไม่เหมาะสมก็ควรให้มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานให้ชัดเจน
สำหรับงบประมาณในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยอาจขอรับการจัดสรรจาก
กองทุนเงินทดแทน ตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 ได้
หากไม่เพียงพอให้ขอสนับสนุนจากเงินงบประมาณตามความเหมาะสมและจำเป็นต่อไป
รวมทั้งให้ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
และความเห็นของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องไปพิจารณาด้วย แล้วส่งให้คณะกรรมการ
ประสานงานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาก่อนนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป
นอกจากนี้เห็นควรรับทราบความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ
เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ และมอบให้กระทรวง
แรงงานรับไปจัดทำรายงานผลการดำเนินงานในเรื่องนี้ต่อสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ
และเปิดเหตุผลให้สาธารณชนทราบตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. 2543

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เสนอความเห็นและข้อเสนอแนะ
เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวดังกล่าวต่อสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยสรุป
สาระดังนี้

1. เห็นชอบให้มีการผลักดันร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความ
ปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ... และเร่งรัดจัดตั้งสถาบัน
ดังกล่าวเป็นองค์กรอิสระภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ โดยมีระบบบริหารจัดการ
อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. เนื่องจากการบริหารกองทุนเงินทดแทนมีหน่วยงานของรัฐดำเนินการ
บริหารจัดการดีอยู่แล้ว เห็นควรตัดมาตรา 6 (3) ในร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว
3. ไม่ควรรำนำเงินกองทุนเงินทดแทนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันฯตามมาตรา
41 ร่างพระราชบัญญัติสถาบันความปลอดภัยฯ ควรมีรายได้จากเงินอุดหนุนจากรัฐ
รายได้จากดอกผลของกองทุนเงินทดแทนในแต่ละปีตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน
รวมทั้งรายได้จากการบริการของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัยฯ

4. การบริหารสถาบันฯ ในมาตรา 14 องค์ประกอบของคณะกรรมการ
ควรประกอบด้วยระบบไตรภาคีตามหลักสากลในสัดส่วนที่เท่ากัน และในส่วนของ
ผู้ทรงคุณวุฒิควรมาจากวิธีการสรรหาและมีหน้าที่ให้คำปรึกษาต่อคณะกรรมการเท่านั้น

5. อำนาจหน้าที่ของสถาบันฯ ในมาตรา 27 สถาบันฯ ควรมีภารกิจเฉพาะ
ทางด้านวิชาการโดยรวมหน่วยงานที่มีหน้าที่ซ้ำซ้อนหรือมีลักษณะเดียวกันเข้าด้วยกัน

6. สถาบันดังกล่าวควรมีอำนาจหน้าที่วางกฎระเบียบการบังคับใช้กฎหมาย
และมาตรฐานกฎหมายด้านความปลอดภัย แต่ไม่ควรให้มีอำนาจการบังคับใช้กฎหมาย
จึงเห็นควรตัดหมวด 5 ออก

แนวความคิดและเหตุผล

แนวความคิดในการคุ้มครองแรงงาน

เดิมปัญหาข้อพิพาทแรงงานระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างมีไม่มากนัก แต่ภายหลัง
จากการปฏิวัติอุตสาหกรรมประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีการนำเครื่องจักรเทคโนโลยี
สมัยใหม่เข้ามาใช้แทนแรงงาน เกิดสภาพการณ์เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม
นายจ้างมุ่งแสวงหาแต่ผลกำไรจากการประกอบกิจการจนไม่ได้ตระหนักถึงสวัสดิการ
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ลูกจ้างมักถูกเอารัด
เอาเปรียบ จึงก่อให้เกิดปัญหาข้อพิพาทแรงงาน

แนวความคิดของนักกฎหมายแรงงานสมัยใหม่เน้นหลักการที่สำคัญ
2 ประการ ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างมิใช่เป็นเพียงความสัมพันธ์
ระหว่างเอกชนกับเอกชนเท่านั้นแต่จะต้องมีฝ่ายที่สาม คือ รัฐในฐานะคนกลางเข้าไป
เกี่ยวข้องกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่ายให้เป็นไปในแนวทางที่เป็นประโยชน์
ต่อสังคม

2. นิติสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างมิใช่ลักษณะเป็นเพียงความ
สัมพันธ์ในฐานะปัจเจกชน (Individual) แต่อาจเป็นความสัมพันธ์ในรูปของกลุ่มร่วม
เจรจาต่อรอง (Collective Bargaining) ได้

แนวความคิดตามมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ

แนวความคิดการคุ้มครองสิทธิพื้นฐานด้านแรงงานมีปรากฏกระจายอยู่ในตราสารสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน แต่ที่สำคัญภายใต้ระบบการทำงานของสหประชาชาติมีหน่วยงานระหว่างประเทศที่ทำงานรับผิดชอบเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานต่างๆ โดยตรงรวมทั้งในรูปของการตราอนุสัญญาขึ้นใช้บังคับ กล่าวคือ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization : ILO)

องค์การแรงงานระหว่างประเทศได้กำหนดบทบัญญัติและข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Standards) ซึ่งประเทศที่เป็นสมาชิกได้ประชุมและลงมติให้การรับรอง เช่น การกำหนดอายุขั้นต่ำในการจ้างงาน การไม่เลือกปฏิบัติระหว่างแรงงานชายและหญิง การคุ้มครองค่าจ้าง ชั่วโมงทำงานและวันหยุด ตลอดจนความปลอดภัยในการทำงาน การบริการด้านสุขภาพอนามัยและสังคม เป็นต้น

แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดความปลอดภัยในการทำงาน

แนวคิดสำคัญของการจัดความปลอดภัย

1. เพื่อการป้องกันอุบัติเหตุ
2. เพื่อลดค่าใช้จ่าย
3. เพื่อบำรุงขวัญและกำลังใจผู้ปฏิบัติงาน
4. เพื่อชื่อเสียงของสำนักงาน

แนวความคิดเกี่ยวกับงานอาชีพอนามัย

อาชีพอนามัย หมายถึง การดูแลสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพการงาน งานอาชีพอนามัย เป็นงานสาธารณสุขงานหนึ่งซึ่งดำเนินงานหรือให้บริการเพื่อดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพทุกอาชีพทั้งด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม เหมืองแร่ ป่าไม้ ประมง ก่อสร้าง หรืออาชีพอื่นใดก็ตาม เพื่อให้ผู้ประกอบอาชีพทุกอาชีพมีสุขภาพอนามัยดีทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม

การดูแลสุขภาพอนามัยจะต้องประกอบไปด้วยการดำเนินงานทางสาธารณสุขต่างๆ ที่สอดคล้องกับวงจรธรรมชาติของความเจ็บป่วยของมนุษย์ สุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพการงานนั้น อาจเสื่อมโทรมลงไปจนเกิดโรคจากการประกอบอาชีพ (Occupational Diseases) หรือโรคที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการทำงาน (Work related Diseases) ขึ้นได้ ทั้งในขณะที่ทำงานนั้นอยู่ หรือความเสื่อมโทรมของสุขภาพอนามัยนั้นยังคงมีเหลืออยู่ภายหลังจากการทำงานนั้นแล้วอาจก่อให้เกิดโรคขึ้นได้ แม้ว่าจะเลิกทำงานนั้นไปนานแล้วก็ตาม

แนวความคิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน

สิ่งแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวคนในขณะทำงาน สิ่งแวดล้อมในการทำงานอาจจะทำอันตรายแก่สุขภาพอนามัยของคนทำงานหรือไม่ก็ได้ ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมในการทำงานอยู่ตรงที่มันสามารถทำอันตรายให้เกิดแก่สุขภาพอนามัยของคนทำงานได้นั่นเอง และความสามารถในการที่จะทำอันตรายแก่สุขภาพอนามัยได้นั้นเราเรียกว่าศักยภาพเชิงอันตรายของสิ่งแวดล้อมการทำงาน สิ่งแวดล้อมการทำงานชนิดใดที่มีศักยภาพเชิงอันตราย เราจะเรียกสิ่งแวดล้อมชนิดนั้นว่าเป็นสิ่งคุกคามสุขภาพอนามัย

สภาพปัญหาและความสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย

ก่อนการปฏิวัติอุตสาหกรรม การจ้างแรงงานในสังคมเกษตรกรรมและสังคมอุตสาหกรรมครัวเรือนมีลักษณะเรียบง่าย ไม่เกิดปัญหาหรือข้อพิพาทแรงงานมากนัก สิทธิและหน้าที่ที่นายจ้างและลูกจ้างจะต้องปฏิบัติต่อกันก็เป็นไปตามเจตนาที่ทั้งสองฝ่ายได้แสดงและตกลงกันได้ รัฐมิได้เข้าไปควบคุมดูแลวงหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขใดๆ ต่อมาในตอนต้นศตวรรษที่ 19 ภายหลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมได้มีการเปลี่ยนแปลงการจ้างแรงงานไปสู่สังคมเกษตรกรรมและสังคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีการจัดตั้งโรงงาน การนำเครื่องจักร ตลอดจนเทคโนโลยีมาใช้ควบคู่กับการใช้แรงงาน โครงสร้างการจ้างงานเริ่มมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น นายจ้างมุ่งแสวงหากำไรจากการประกอบกิจการโดยขาดการตระหนักถึงสวัสดิการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน จนก่อให้เกิดปัญหาข้อพิพาทแรงงานตามมา

ต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงสาเหตุ สภาพปัญหา และความสำคัญในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการมีกฎหมายที่เหมาะสมมาใช้บังคับ

ประการแรก ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทยมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง (ยกเว้นในช่วงปี 2539-2541 ซึ่งเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย) ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เศรษฐกิจโดยรวมมีการขยายตัวก็คือ การใช้กลยุทธ์การพัฒนาที่เน้นการส่งเสริมอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอุตสาหกรรมส่งออก ทำให้ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศเกษตรกรรมได้ก้าวไปสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Country) มีการเคลื่อนย้ายแรงงานขนาดใหญ่จากภาคเกษตรกรรมไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการการสร้างแรงจูงใจให้นักลงทุนต่างชาติมาลงทุนในไทย โดยมีการอนุโลมหรือผ่อนปรนเงื่อนไขต่างๆ จนทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของคนงานและสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายลงตั้งแต่เหตุมาจากอุตสาหกรรมที่สกปรก ดันทุนจากชีวิตและความเจ็บป่วยของคนงานตลอดจนต้นทุนของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายไม่ได้นำมาคิดรวมในต้นทุนการผลิต

สาเหตุของปัญหาสุขภาพและความปลอดภัยของผู้ใช้แรงงานต้องยอมรับว่าเกิดจากความผิดพลาดของแนวทางการพัฒนาประเทศที่เน้นความเติบโตของภาคอุตสาหกรรม โดยละเลยมิติของความเป็นคนและเป็นปัญหาที่รัฐเองมองข้าม พร้อมทั้งภาคธุรกิจเองมักหลีกเลี่ยงกฎหมายต่างๆ เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน เช่น มีการตรวจโรงงานเรื่องความปลอดภัยพบว่าโรงงานส่วนใหญ่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย จนกลายเป็นปัญหาวิกฤตด้านทรัพยากรมนุษย์ที่น่าเป็นห่วงส่งผลให้คนงานที่ได้รับบาดเจ็บหรือพิการถูกไล่ออกและเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก

ประการที่สอง เนื่องจากจำนวนสถานประกอบการที่เพิ่มมากขึ้น มีการจ้างแรงงานที่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้สถิติของผู้ที่ต้องประสบอันตรายและเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงานมีมากขึ้นในแต่ละปี

ประการสุดท้าย เรื่องของความสำคัญในการมีกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัย ในแต่ละปีประเทศต่างๆ ทั่วโลกมีประชากรที่ประสบอันตรายจากการประกอบอาชีพเป็นจำนวนหลายล้านคน ซึ่งในปี 2543 องค์การแรงงานระหว่างประเทศได้รายงานเกี่ยวกับสถิติการบาดเจ็บและการเกิดโรคจากการทำงานทั่วโลกว่า มีผู้เสียชีวิตเนื่องจากการทำงานทุกประเภทมากกว่า 1.2 ล้านคน มีผู้ได้รับบาดเจ็บมากกว่า 250 ล้านคน และมีผู้ป่วยเป็นโรคเนื่องจากการทำงานมากกว่า 160 ล้านคน ดังนั้นการมีกฎหมายเพื่อความปลอดภัยและอาชีวอนามัยจึงเป็นสิ่งจำเป็น ดังนี้

- (1) ช่วยป้องกันและควบคุมให้เกิดสภาพความปลอดภัยในการทำงาน

(2) ช่วยลดความสูญเสียที่บั่นทอนกิจการของนายจ้างอันเนื่องมาจากการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน

(3) ช่วยลดผลกระทบทางสังคมที่อาจตามมาหลังการประสบอันตรายจากการทำงาน

(4) ส่งผลต่อการเพิ่มผลผลิตและอำนวยความสะดวกต่อเศรษฐกิจของสถานประกอบการเองและเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ

(5) ช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานได้รับการปฏิบัติที่เป็นธรรม ไม่ขัดต่อหลักมนุษยธรรม

พัฒนาการของกฎหมายเพื่อความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

งานอาชีวอนามัยและความปลอดภัย เริ่มขึ้นเมื่อมีการพัฒนาทางอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้นในประเทศต่างๆ และส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้ประกอบอาชีพ การพัฒนางานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในต่างประเทศ ในยุคก่อนการปฏิวัติอุตสาหกรรม ได้เริ่มขึ้นเมื่อประมาณ 400 ปีก่อนคริสตกาล จนถึงก่อนปี 1800 ซึ่งความพยายามในการคุ้มครองป้องกันอันตรายแก่ผู้ปฏิบัติงาน และการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการทำงานมีน้อยมาก เพราะประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เช่น เกษตรกรรม การทำฟาร์มปศุสัตว์ เป็นต้น งานทางด้านอุตสาหกรรมการผลิตมีน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือน ส่วนงานอุตสาหกรรมหนักที่มีอันตราย เช่น งานเหมืองแร่ ก็จะใช้แรงงานจำพวกทาส นักโทษ และอาชญากรต่างๆ เพื่อเป็นการลงโทษ ต่อมาในยุคหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม จนถึงก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง การพัฒนางานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยดำเนินไปอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันซึ่งจัดอยู่ในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศต่างๆ ได้ทำการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายด้าน อาชีวอนามัยและความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ได้ ตระหนักถึงความสำคัญและทำการพัฒนางานอาชีวอนามัยและความปลอดภัยมานาน หลายสิบปี ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลาย เช่น

พ.ศ. 2509 สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เริ่มบรรจุโครงการ อาชีวอนามัยไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510 - 2514)

พ.ศ. 2512 กระทรวงอุตสาหกรรมได้ออกพระราชบัญญัติโรงงานขึ้น เพื่อให้ โรงงานมีความปลอดภัยต่อลูกจ้างเป็นสำคัญ

พ.ศ. 2517 กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทยได้จัดตั้งฝ่ายความปลอดภัย โดย สังกัดกองคุ้มครองแรงงาน เพื่อดำเนินงานด้านความปลอดภัย

พ.ศ. 2519 อาศัยอำนาจตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 กระทรวง มหาดไทย ได้ประกาศกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย และความปลอดภัย สำหรับลูกจ้าง

พ.ศ. 2535-2537 ได้มีการปรับปรุงแก้ไขและออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้าน อาชีวอนามัยและความปลอดภัยหลายฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และ พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537

พ.ศ. 2541 มีการออกกฎหมายที่สำคัญ คือพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับการใช้แรงงานให้เหมาะสมกับ สภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปและยังมีบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ. 2546 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติสถาบัน ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ... และ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัยอาชีว อนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ... โดยให้รวมเป็นร่างเดียวกัน

ความเหมาะสมของการนำกฎหมายมาใช้บังคับ

แม้ว่างานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของประเทศไทยจะมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดโดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการด้านกฎหมาย แต่หากพิจารณารายชื่อกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน จะพบว่ามีกฎหมายอยู่มากมายหลายฉบับ รวมทั้งกฎหมายลูก เช่น กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ที่ใช้บังคับเพิ่มเติมซึ่งกฎหมายเหล่านี้ก็อยู่ภายใต้การดูแลของหน่วยงานภาครัฐหลายแห่ง รวมถึงหน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นด้วย จนเป็นเหตุให้ผู้ประกอบการโรงงานเกิดความยุ่งยากในการติดตามความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายซึ่งมีอยู่หลายฉบับ นอกจากนี้ ยังเกิดความสับสนในการปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งมีความซ้ำซ้อนกันในหลายๆ เรื่อง กฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่กำลังใช้อยู่บางฉบับไม่เหมาะสมและไม่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงานด้านนี้ อาจจะล้าสมัยไปไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน หรือบางกรณีกฎหมายก็มีมากเกินไปกระจัดกระจายอยู่ภายใต้การใช้บังคับของหน่วยงานต่างๆ มากเกินไปมีความซ้ำซ้อน ทำให้เกิดความยุ่งยากในการที่จะปฏิบัติตามได้ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคเอกชน

การพิจารณาถึงความเหมาะสมในการใช้บังคับกฎหมายนั้น จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงประเด็นหลัก 3 ประการ ได้แก่

1. เนื้อหาสาระของกฎหมายที่จะต้องครอบคลุมไปถึงวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของกฎหมาย และมาตรการวิธีการต่างๆ ที่กฎหมายนั้นจะนำมาใช้
2. องค์การหรือหน่วยงานของรัฐที่บังคับใช้กฎหมาย
3. มาตรการในการลงโทษ (SANCTION) ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะความผิดที่เกิดขึ้นจากการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายนั้นๆ

เมื่อพิจารณาถึงการใช้บังคับกฎหมายที่ผ่านมาในอดีตจะเห็นว่ามีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ เช่น

1. ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยและสุขภาพ ทางด้านนโยบาย ส่วนใหญ่มักจะพบว่าสถานประกอบการมิได้กำหนดนโยบายด้านความปลอดภัยไว้ การขาดการประสานทางด้านนโยบายของหน่วยงานรัฐ และการนำนโยบายไปปฏิบัติยังไม่บรรลุผลเท่าที่ควร ส่วนปัญหาและอุปสรรคทางด้านหน่วยงาน ที่ควบคุมมักพบว่า การประสานงานยังไม่ดีเท่าที่ควรและการขาดแคลนกำลังเจ้าหน้าที่ สำหรับปัญหาด้านระบบสารสนเทศ พบว่าข้อมูลยังมีน้อยกระจุกกระจายอยู่หลาย หน่วยงาน ขาดรายละเอียดในการสืบสวนหาสาเหตุ ขาดความร่วมมือจากนายจ้าง

2. ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยและสุขภาพ ทางด้านสาระของกฎหมาย ที่เกาเกินไป มีบทลงโทษต่ำ ขาดรายละเอียดในบางด้าน บางประเด็นยังไม่สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น สำหรับปัญหาด้านมาตรฐานการบังคับใช้ มาตรฐานบางชนิดยังมิได้กำหนด บางชนิดมีความแตกต่างกัน ส่วนปัญหาด้านการ ปฏิบัติตามกฎหมายพบว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบกระจาย การแก้ไขปัญหาล่าช้า การคุ้มครองแรงงานยังไม่ทั่วถึง ขาดความร่วมมือจากลูกจ้างและนายจ้าง

3. ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยและสุขภาพ ทางด้านนายจ้าง พบว่านายจ้างขาดความรู้ มีความคิดเห็นเชิงลบ และไม่ต้องการ ที่จะเสียค่าใช้จ่ายสูงขึ้นส่วนทางด้านลูกจ้างพบว่า ลูกจ้างยังขาดความรู้ มีความคิดเห็น เชิงลบ ขาดอุปกรณ์ มีความจำเป็นในเรื่องค่าครองชีพจึงจำเป็นต้องทำงานที่เสี่ยงภัย

ดังนั้น รัฐบาลจึงควรเร่งปรับปรุงโดยการรวบรวมกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เป็น หมวดหมู่ กำหนดบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลให้ชัดเจน และ จัดให้มีการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและองค์กรเอกชนต่างๆ ความพยายามของทุกฝ่ายในการร่วมกันค้นหาป้องกันและแก้ไขปัญหาอย่างไม่หยุดนิ่ง ย่อมจะนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

ในหลักการสำคัญของการดำเนินงานทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความ ปลอดภัยและอาชีวอนามัยนั้น ควรจะได้มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไป และ ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบโดยละเอียดและเข้าใจถึงกฎหมายนั้นๆ โดยถ่องแท้

หากจะพิจารณาว่าร่างกฎหมายใหม่ที่กำลังอยู่ในระหว่างพิจารณานั้นมีความ เหมาะสมเพียงใดในการนำมาใช้บังคับ ก็คงต้องพิจารณาดูว่าร่างกฎหมายใหม่นั้น สามารถที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีตได้หรือไม่

กฎหมายอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ*

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับองค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ของประเทศสหรัฐอเมริกา

ประวัติความเป็นมาขององค์กรและกฎหมายขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
ของประเทศสหรัฐอเมริกา

1. ประวัติความเป็นมา

เพื่อเป็นการลดการบาดเจ็บและเจ็บป่วยที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน โดยอาศัยอำนาจจากพระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัย พ.ศ. 2513 ที่ลงนามโดย ประธานาธิบดี ริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน ภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ สภานิติบัญญัติได้มีมติให้จัดตั้งองค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่เป็นส่วนหนึ่งของกรมแรงงาน ผลการดำเนินงานขององค์กรนี้ตั้งแต่เริ่มดำเนินการมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้อัตราการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการทำงานลดลงมากกว่าร้อยละ 60 และอัตราการบาดเจ็บจากการเจ็บป่วยจากงานลดลงร้อยละ 40 ในขณะที่จำนวนคนงานในปัจจุบันเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมก่อนมีพระราชบัญญัติถึง 2 เท่า ขณะนี้ในสหรัฐอเมริกามีคนงานที่ต้องดูแลมากกว่า 115 ล้านคนและมีสถานประกอบการมากกว่า 7.2 ล้านแห่ง

อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานนี้คือ มีหน้าที่ในการดูแลองค์กรเอกชนที่มีลูกจ้าง ที่ไม่นับรวมถึงลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐบาล อย่างไรก็ตาม รัฐบาลต่างๆ สามารถดำเนินงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยให้กับลูกจ้างของรัฐได้ภายใต้พระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัย 1970 ในหมวดที่ 2 (11) โดยให้กรมแรงงานอนุมัติแผนงานด้านนี้ก่อน

องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยถูกวิพากษ์วิจารณ์มากมาย ในช่วงแรกๆ ที่เริ่มมีการใช้กฎหมาย โดยกล่าวหาว่าเป็นกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน สร้างความสับสน การบังคับใช้กฎหมายไม่คงเส้นคงวา นอกจากนี้ภาคธุรกิจได้มีความคาดหวังว่าจะได้รับผลตอบแทนคืนในด้านธุรกิจเมื่อมีการลงทุนในการติดตั้งที่ครอบงำอันตราย (การคุ้มครองเครื่องจักร) หรือเมื่อมีการติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ ด้านความปลอดภัยในการควบคุมสิ่งอันตราย การบังคับให้มีการอบรมเรื่องความปลอดภัย รวมถึงต้องจัดระบบสื่อสาร และจัดเก็บเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการตรวจสอบ จะเห็นได้ว่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นอุปสรรคและต้องเพิ่มภาระในด้านค่าใช้จ่าย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในงานอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลงให้มีความปลอดภัยมากขึ้น การบังคับใช้กฎหมายเริ่มมีความสม่ำเสมอมากขึ้น มีการยกเลิกกฎหมายที่ไม่ทันสมัย และปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยมากขึ้น

ในช่วงการบริหารงานของประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้รับความสนใจอย่างมากในเรื่องของอันตรายจากสารเคมี นักพิษวิทยาคนหนึ่งจากมหาวิทยาลัยซินซินเนติ (University of Cincinnati) ชื่อ อูล่า บิงแฮม (Eula Bingham) ได้ดำเนินโครงการที่ชื่อว่า ทิศทางใหม่ (New Direction) ที่องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้ให้ทุนสนับสนุนในการฝึกอบรม

ต่อมาในสมัยของประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน (Ronald Regan) และ จอร์จ เอช. ดับเบิลยู. บุช (George H. W. Bush) ได้ลดบทบาทขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในด้านการบังคับใช้กฎหมาย การสร้างกฎระเบียบ แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลานั้น มีกฎหมายที่สำคัญๆ ออกมาใหม่ เช่น กฎหมายเรื่องฉลากสารเคมี (Hazard Communication) ที่เป็นสิทธิ์ของคนงานที่จะได้รับรู้เรื่องอันตรายจากสารเคมี หรือกฎหมายเรื่องโรคจากการติดต่อทางเลือด (Blood-Borne Pathogens) เพื่อป้องกันคนงานจากโรคตับอักเสบ และเอดส์

*ที่มา : เอกสารการลอนชุดวิชา กฎหมายและมาตรฐานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย (Occupational Health and Safety Law and Standards) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ในการบริหารงานช่วงของประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน ได้เริ่มโปรแกรมปกป้องโดยสมัครใจ (Voluntary Protection Program: VPP) ที่เป็นการร่วมมือกันระหว่างผู้บริหาร คนงานและองค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย โดยคัดเลือกนายจ้าง และลูกจ้างที่ดำเนินโครงการนี้ได้ประสบผลสำเร็จ ให้เป็นตัวอย่างกับหน่วยงานอื่นๆ

ในสมัยของประธานาธิบดีบิล คลินตัน (Bill Clinton) แห่งพรรคเดโมแครท ได้มีการปรับการบริหารขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยโดยมุ่งที่ความพึงพอใจในการช่วยเหลือให้ผู้มีส่วนได้เสียให้ดำเนินการได้ถูกต้องตามกฎหมาย ถึงแม้ว่า ในสมัยที่พรรคริพับลิกันมีอำนาจในการบริหาร ได้มีความพยายามที่จะลดบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการออกมาตรฐาน ด้วยการตรากฎหมายให้ลดบทบาทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่ถูกต่อต้านจากพรรคเดโมแครท อย่างไรก็ตาม ได้มีการพิจารณาผ่านกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจขนาดเล็กคือ พระราชบัญญัติการบังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นธรรมต่อธุรกิจขนาดเล็ก ใน พ.ศ. 2539 (The Small Business Regulatory Enforcement Fairness Act of 1996)

ในสมัยของ ประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช (ลูกของ จอร์จ เอช ดับเบิลยู บุช) ได้เปลี่ยนแปลงกฎหมายที่ใช้บังคับ เป็นแนวทางที่ดำเนินการด้วยความสมัครใจที่ได้มีการดำเนินการให้ความช่วยเหลือก่อนหน้านั้นแล้ว รวมถึงการมีโครงการใหม่ที่จะให้ความช่วยเหลือคือ "โครงการพันธมิตร" เพราะใน พ.ศ. 2547 สำนักงานบัญชี (The General Accounting Office; GAO) ได้มีรายงานว่า นายจ้างที่เข้าร่วมโครงการต่างๆ นี้ ได้ประโยชน์จากโครงการเป็นอย่างมากในการลดค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ต้องจ่ายเข้ากองทุนเงินทดแทนที่เป็นจำนวนเงินที่เห็นได้ชัดเจน รวมถึงมีการเพิ่มผลผลิตจากการเข้าร่วมกับโครงการนี้

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากการทำงานมีการลดลงอย่างชัดเจนได้มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นจากการทำงานขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในเรื่องของกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่สสารวนอยู่กับเรื่องของการใช้จ่ายในการดำเนินการตามกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายที่นำมาเปรียบเทียบกับอัตราการบาดเจ็บ การเจ็บป่วย และความตาย ของคนงานใน พ.ศ. 2538 สำนักงานประเมินทางวิชาการ (The Office of Technology Assessment; OTA) ทำการศึกษาแล้วพบว่าอุตสาหกรรมที่ดำเนินการตามกฎหมายที่ต้องมีค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการป้องกันอุบัติเหตุ มีการประเมินค่าใช้จ่ายมากเกินไป ความเป็นจริงในการใช้จ่ายกับการดำเนินงานด้านความปลอดภัยตามที่กฎหมายบังคับ

องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยถูกวิจารณ์ว่า การลงโทษตามกฎหมายนั้นไร้ประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นคดีอาญา องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยสามารถดำเนินการลงโทษเป็นคดีอาญาได้ก็ต่อเมื่อมีการจงใจที่จะละเมิดการปฏิบัติตามมาตรฐานอันเป็นเหตุให้ลูกจ้างเสียชีวิต ซึ่งการลงโทษสูงสุดคือ โทษที่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยประมาท (Misdemeanor) ที่มีโทษสูงสุดคือ จำคุก 6 เดือน ซึ่งในรอบมากกว่า 30 ปีที่ผ่านมา องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ได้ดำเนินคดีให้มีการตัดสินจำคุกต่อผู้ที่กระทำผิดเพียง 12 ราย

ในความเป็นจริงแล้ว องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยกับกรมอัยการ และองค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา (The United States Environmental Protection Agency; EPA) ได้มีการร่วมมือกันในการฟ้องร้องผู้กระทำความผิดกฎหมายที่องค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมมีบทลงโทษที่รุนแรงกว่า ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาของพรรคเดโมแครท สหภาพแรงงาน และหน่วยงานที่ทำงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ที่ต้องการให้มีการทบทวนบทกำหนดโทษให้แรงขึ้นมากกว่าเดิมคือ ให้เป็นคดีอาญาร้ายแรงที่มีเจตนาหรือเพิกเฉยต่อสิ่งอันตรายในการทำงานจนเป็นเหตุที่ทำให้คนงานเสียชีวิต (Felony)

นอกจากนี้องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยยังถูกกล่าวหาที่ให้ความสนใจกับจำนวนครั้งในการตรวจสถานประกอบการมากกว่าการตรวจเพื่อความปลอดภัยจริงๆ อีกทั้งยังโดนกล่าวหาด้วยว่า ใช้เวลานานเป็นทศวรรษในการออกกฎหมายแต่ละฉบับ

แต่อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องที่เป็น การเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบด้านความปลอดภัย ที่เกิดจากหน่วยงานนี้ได้ไม่น้อย

2. การเปลี่ยนแปลงและลำดับเหตุการณ์ที่สำคัญ

องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้มีกิจกรรมต่างๆ มากมายที่ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่ สำคัญอยู่หลายๆ ด้านดังนี้

2.1 ก่อนสิ้น พ.ศ. 2513 ให้มีกำหนดให้มีการติดตั้งที่ครอบเครื่องจักร (Guards on all moving parts) ใน ส่วนของเครื่องจักรที่มีการเคลื่อนที่ที่อาจเป็นอันตรายกับคนงานได้

2.2 กำหนดค่ามาตรฐานความเข้มข้นของสารเคมีในที่ทำงานว่า 600 ชนิด (Permissible Exposure Limits; PEL) ที่ได้มีการประกาศใช้โดยหน่วยงานอื่นใน พ.ศ. 2511 หรือก่อนหน้านั้น

2.3 มีการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล (Personal Protective Equipment; PPE) มากขึ้น เช่น แว่นตา หน้ากาก ถุงมือ ผ้ากันเปื้อน ที่อุดหู เป็นต้น

2.4 ในช่วงปี 2523 กฎหมายกำหนดให้มีการใช้ระบบล็อกกุญแจ/แขวนป้าย (Lockout/Tagout) กับ แหล่งพลังงานที่ป้องกันการเดินเครื่องจักร หรือการปิดวาล์วโดยไม่ตั้งใจ และอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุได้

2.5 ในช่วงปี 2533 มีการดำเนินการเรื่องที่อยู่อวกาศ (Confined Space) ที่ใช้ระบบคูหุที่ ต้องมี การตรวจวัดคุณภาพอากาศก่อนเข้าไปทำงานในที่อวกาศ

2.6 มีกฎหมายเรื่องข้อมูลสารเคมี (Hazard Communication; HazCom) ที่ประกาศใช้เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2526 ที่ต้องมีการให้ข้อมูลสารเคมีอันตรายที่ใช้ในที่ทำงาน

2.7 ประกาศใช้กฎหมายการบริหารความปลอดภัยในกระบวนการ (Process Safety Management; PSM) ที่ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. 2535 ที่มุ่งเน้นกับกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงสูง

2.8 ในปี 2533 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้กำหนดมาตรฐานเรื่องการติดต่อโรคจาก เลือด (Bloodborne Pathogens; BBP) ที่ป้องกันคนงานในสถานพยาบาลในการติดเชื้อมี หรือเอดส์

2.9 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้กำหนดมาตรฐานในการขุดหลุม หรือการเปิดผิวดินที่ ต้องมีการป้องกันการพังทลายของดินเมื่อขุดลงไปลึกมากกว่า 5 ฟุต

จากเวลาที่ผ่านมามาตั้งแต่ พ.ศ. 2513 องค์การนี้ได้มีการดำเนินงานที่ทำให้มีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมใน การทำงานของคนงานอเมริกาที่มีลำดับเหตุการณ์ที่สำคัญดังนี้

วันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2513 ประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสันได้ลงนามในกฎหมายอาชีวอนามัยและ ความปลอดภัย

วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2514 เป็นครั้งแรกที่มีการใช้มาตรฐานในการกำหนดบรรทัดฐานของ ความปลอดภัยและการป้องกันสุขภาพในที่ทำงาน

วันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2515 จัดตั้งสถาบันฝึกอบรมให้กับผู้ตรวจขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและ ความปลอดภัยสาธารณะ

เดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม พ.ศ. 2515 มลรัฐกลุ่มแรก 3 มลรัฐ เซาท์แคโรไลนา (South Carolina) มอนทานา (Montana) โอเรกอน (Oregon) ได้รับการอนุมัติให้มีการดำเนินแผนงานอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ที่แต่ละมลรัฐได้จัดทำแผนไว้

วันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2518 มีการจัดโครงการให้คำปรึกษาฟรี ในระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมาที่มีธุรกิจมาก กว่า 500,000 รายเข้าร่วมโครงการนี้

วันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2521 ประกาศใช้มาตรฐาน ฝุ่นฝ้ายเพื่อปกป้องคนงานกว่า 600,000 คนจากโรคปอดฝุ่นฝ้ายที่มีการเป็นโรคนี้อัตราลดลงเหลือ 0.1 รายต่อคนงาน 10,000 คน

วันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2521 ศาลฎีกาให้มีการจัดเทียบมาตรฐานสำหรับแผนของมลรัฐ ให้มีผลอย่างน้อยเทียบเท่ากับของรัฐบาลกลาง

วันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2521 มีการให้เงินช่วยเหลือโครงการฝึกอบรมอาชีพอนามัยและความปลอดภัยให้กับนายจ้างและลูกจ้าง ปัจจุบันนี้คือ โครงการเงินสนับสนุนการฝึกอบรมของซูซาน ฮาร์วูด (Susan Harwood) ที่มีนายจ้างและลูกจ้างได้รับการฝึกอบรมไปแล้วมากกว่า 1.3 ล้านคนตั้งแต่ปี 2521

วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2521 มีการกำหนดมาตรฐานตะกั่วในอากาศให้มีค่าลดลง สามในสี่ เพื่อเป็นการปกป้องคนงานมากกว่า 835,000 คน ไม่ให้เป็นโรคเกี่ยวกับระบบประสาท ระบบสืบสภาวะ และระบบสืบพันธุ์

วันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2523 ศาลฎีกาตัดสินให้เป็นสิทธิของคนงานที่จะเข้าร่วมกิจกรรมอาชีพอนามัยและความปลอดภัย

วันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2523 คนงานและองค์การบริหารอาชีพอนามัยและความปลอดภัย มีสิทธิ์ดูบันทึกด้านสุขภาพและการสัมผัสสิ่งอันตราย ที่นายจ้างเป็นผู้รวบรวม

วันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2523 ศาลฎีกาตัดสินให้ยกเลิกค่ามาตรฐานของเบนซินออกจากมาตรฐาน และสร้างหลักการว่า มาตรฐานขององค์การบริหารงานอาชีพอนามัยและความปลอดภัย (OSHA) ต้องลดความเสี่ยงของคนงานได้อย่างชัดเจน

วันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2523 ปรับปรุงมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย และปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบในการดับไฟให้มากกว่าร้อยละ 95 ของที่เกิดอัคคีภัย

วันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2524 ปรับปรุงมาตรฐานทางไฟฟ้าให้มีการดำเนินงานตามกฎหมายได้ง่ายขึ้น

วันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2525 ริเริ่มโครงการสมัครใจดำเนินโครงการป้องกันอันตรายเพื่อให้ตระหนักถึงสถานประกอบการที่มีการดำเนินการด้านอาชีพอนามัยและความปลอดภัยได้อย่างดีเด่น ซึ่งขณะนี้มีสถานประกอบการเข้าร่วมมากกว่า 1,400 แห่ง

วันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2526 ประกาศใช้มาตรฐานการสื่อสารอันตราย (Hazard Communication) เพื่อให้ทราบข้อมูลการฝึกอบรม การติดฉลากสารเคมีอันตรายสำหรับนายจ้างและลูกจ้าง

เดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม พ.ศ. 2527 เป็นครั้งแรกที่มีการอนุมัติแผนงานของมลรัฐเวอร์จิเนียไอแลนด์ (Virgin Islands) ฮาวาย (Hawaii) และอลาสกา (Alaska) ให้ดำเนินงานในส่วนที่องค์การบริหารอาชีพอนามัยและความปลอดภัยไม่ได้ดำเนินการ

วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2529 เป็นครั้งแรกที่มีการลงโทษบริษัทยูนิเคาไบด์ที่เวอจิเนียตะวันตกที่มีการกระทำผิดรวมถึงในเรื่องการป้องกันทางเดินหายใจ และเรื่องบันทึกการบาดเจ็บและเจ็บป่วยจากการทำงาน

วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2530 ใช้มาตรฐานในการขนย้ายเมล็ดพิษเพื่อป้องกันคนงานกว่า 155,000 คน ซึ่งมีลิฟต์ขนย้ายเมล็ดพิษกว่า 24,000 แห่งที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยและการระเบิดเนื่องจากฝุ่นเมล็ดพิษ

วันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2532 ตีพิมพ์แนวทางในการจัดการโครงการความปลอดภัยและสุขภาพที่เกิดจากประสบการณ์ของการสมัครใจดำเนินโครงการนี้

วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2532 ประกาศใช้มาตรฐานการจัดการสารอันตรายและการตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน เพื่อปกป้องคนงาน 1.75 ล้านคนที่ทำงานกับการรั่วไหลของของเสียอันตราย

วันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2532 มีการใช้มาตรฐานการล็อกกุญแจและแขวนป้ายกับแหล่งพลังงานที่อันตรายเพื่อปกป้องคนงาน 39 ล้านคน ซึ่งมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นจากเครื่องจักรหรือพลังงานที่เกิดขึ้นอย่างที่ไม่คาดไม่ถึงเพื่อเป็นการป้องกันการเสียชีวิตปีละ 120 ราย บาดเจ็บ 50,000 ราย

วันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ประกาศใช้มาตรฐานการสัมผัสกับพยาธิสภาพจากเลือดที่ปกป้องคนงานกว่า 9,000 คนไม่ให้ติดเชื้อ และเสียชีวิต 200 รายต่อปี รวมถึงปกป้องคนงาน 5.6 ล้านคนที่ทำงานเกี่ยวกับภูมิคุ้มกันบกพร่อง ตับอักเสบบี และโรคอื่นๆ

วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2535 สร้างศูนย์การศึกษาเพื่อให้มีหลักสูตรการฝึกอบรมที่แพร่หลายมากขึ้น โดยมีจำนวนศูนย์ฝึก 20 แห่งที่มีการฝึกอบรมคนงานมากกว่า 300,000 คนต่อปี และมีนักเรียนเข้าฝึกอบรมมากกว่า 370,000 คนในปี 2548

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2335 มีการใช้มาตรฐานการจัดการความปลอดภัยของกระบวนการสำหรับสารเคมีอันตราย เพื่อลดความเสี่ยงจากอัคคีภัยและการระเบิดที่อาจเกิดกับคนงาน 3 ล้านคนจากสถานประกอบการ 25,000 แห่ง อีกทั้งยังเป็นการป้องกันการเสียชีวิตมากกว่า 250 ราย และบาดเจ็บมากกว่า 1,500 ราย

วันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2536 ประกาศใช้มาตรฐานการอนุญาตทำงานในที่อับอากาศเพื่อป้องกันการเสียชีวิตมากกว่าปีละ 50 ราย บาดเจ็บสาหัสกว่า 5,000 ราย โดยที่แต่ละปีมีการเข้าไปทำงานในที่อับอากาศมากกว่าปีละ 1.6 ล้านคนจากสถานประกอบการ 240,000 แห่ง

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537 มลรัฐเมนสร้างโปรแกรมมากกว่า 200 โปรแกรม ในการส่งเสริมความปลอดภัยในสถานประกอบการที่มีการบาดเจ็บและผู้ป่วย

วันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2537 มีการใช้ซอฟต์แวร์ผู้เชี่ยวชาญโกแคด (GoCad) เพื่อช่วยนายจ้างให้ทำตามมาตรฐานแควเคเมียมของ OSHA

วันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ทบทวนมาตรฐานการป้องกันตกจากที่สูงเพื่อช่วยชีวิตคนงาน 79 รายและป้องกันการบาดเจ็บอีก 56,400 ราย

วันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ลดค่ามาตรฐานของแอสเบสตอสลดลงครึ่งหนึ่งเพื่อช่วยลดความเสี่ยงให้กับคนงานเกือบ 4 ล้านคนและป้องกันการเสียชีวิตจากมะเร็ง 42 รายต่อปี

วันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2538 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยขยายเว็บเพจอย่างเป็นทางการทางอินเทอร์เน็ตในแสดงมาตรฐานและช่วยให้ดำเนินการตามมาตรฐานได้

วันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ. 2539 ประกาศมาตรฐานนั่งร้านเพื่อคุ้มครองคนงานก่อสร้าง 2.3 ล้านคนเพื่อป้องกันการเสียชีวิต 50 ราย และบาดเจ็บ 4,500 รายต่อปี

วันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2542 จัดตั้งโครงการมุ่งเป้าเฉพาะสถานประกอบการที่มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยที่สูงที่สุด

วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 ประกาศมาตรฐานการยศาสตร์ที่ช่วยป้องกันการเกิดความผิดปกติของกล้ามเนื้อและกระดูกของคนงาน 460,000 คน จากคนงานมากกว่า 102 ล้านคน ซึ่งมีจำนวน 6.1 ล้านคนทำงานในอุตสาหกรรมทั่วไป

วันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2544 สร้างมาตรฐานในอุตสาหกรรมเหล็กโดยความร่วมมือของอุตสาหกรรมกับสหภาพเพื่อป้องกันการสูญเสียชีวิตปีละ 30 ราย บาดเจ็บปีละ 1,142 ราย ประหยัดเงินกว่าปีละ 40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มาตรฐานความปลอดภัยนี้เป็นมาตรฐานแรกที่เกิดจากกระบวนการเจรจาเพื่อสร้างมาตรฐานของอุตสาหกรรมกับสหภาพ

วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2544 ทบทวนระเบียบการบันทึกข้อมูลเพื่อปรับปรุงระบบที่นายจ้างสามารถติดตามและบันทึกการบาดเจ็บและเจ็บป่วยในที่ทำงาน

วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2544 จากการบังคับใช้ตามกฎหมายความปลอดภัยและการป้องกันเข็มตำ องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ทบทวนมาตรฐานการเกิดโรคจากเลือด เพื่อให้ นายจ้างเลือกใช้เข็มที่มีความปลอดภัยมากขึ้น

วันที่ 7-8 มีนาคม พ.ศ. 2544 ภายใต้กฎหมายการทบทวนของสภานิติบัญญัติ วุฒิสภาลงมติคัดค้านกฎการยศาสตร์ด้วยเสียง 56 - 44 และในวันต่อมาสภาได้มีมติคัดค้านกฎนี้ด้วยคะแนนเสียง 223 - 206 เสียง ซึ่งเป็นครั้งแรกที่สภาได้มีการใช้กฎหมายทบทวนของสภานิติบัญญัติในการคัดค้านมาตรฐานของรัฐบาลกลาง

วันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2544 ประธานาธิบดีลงนามยกเลิกกฎการยศาสตร์

วันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2544 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ฉลองครบรอบ 30 ปีที่มีการลดการเสียชีวิตที่เกี่ยวกับการทำงานลงครึ่งหนึ่ง และลดการบาดเจ็บกับการเจ็บป่วยลงร้อยละ 40

วันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ส่งเจ้าหน้าที่ที่สมัครใจมากกว่า 1,000 คน เข้าดำเนินการช่วยเหลือคนทำงานรวมถึงการทำมาสะอาดและฟื้นฟูศูนย์การค้าโลกที่นิวยอร์กและเพนตากอนที่วอชิงตัน ดิซีที่ทั้งสองแห่งถูกโจมตีจากผู้ก่อการร้าย

วันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2545 การฟื้นฟูและทำความสะอาดที่ศูนย์การค้าโลกเสร็จเรียบร้อยโดยใช้เวลามากกว่า 8 เดือน คิดเป็นเวลาสามล้านชั่วโมง มีคนงานชาดงานพราะบาดเจ็บเพียง 35 ราย โดยที่ไม่มีการเสียชีวิตในการทำงานครั้งนี้

วันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2546 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ประกาศนโยบายในการเพิ่มการบังคับกับนายจ้างที่ได้รับการกล่าวหาเป็นเนืองนิจ

วันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2546 มีการใช้แนวทางการยศาสตร์สำหรับกิจการพยาบาลประจำบ้าน

วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 มีการสร้างเกณฑ์ในการบันทึกการสูญเสียการได้ยินที่เกี่ยวกับการทำงาน

วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2546 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย แสดงความยินดีกับสถานประกอบการลำดับที่ 1,000 ที่ได้รับ "ดาว" ในโครงการปกป้องโดยสมัครใจ

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยมีแผนการจัดการภาวะฉุกเฉินระดับชาติ โดยมีแนวทางให้องค์กรมีนโยบายที่ชัดเจนในขณะมีเหตุฉุกเฉินระดับชาติ

วันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 จัดพิมพ์แนวทางการยศาสตร์สำหรับรายขายปลีกของชำ

วันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2547 ประกาศแนวทางการทำงานด้านกรยศาสตร์สำหรับอุตสาหกรรมสัตว์ปีก

วันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2548 รัฐโอเรกอนเป็นรัฐที่ 17 ที่ได้รับอนุมัติให้มีการดำเนินแผนงานความปลอดภัยและสุขภาพของรัฐเอง

วันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2548 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย เข้าช่วยเหลือดูแลสุขภาพและความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในการกู้ภัยที่เกิดจากเฮอริเคนเคเทรีนา

วันที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2548 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย สรุปรายชื่อกับ BP Products North America Inc. ให้บริษัทจ่ายค่าปรับมากกว่า 21 ล้านดอลลาร์สหรัฐจากสาเหตุการตายเพราะการระเบิดที่เมืองเทกซัส รัฐเทกซัส ค่าปรับนี้เป็นค่าปรับที่สูงที่สุดที่องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยเคยปรับ

วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ประกาศค่ามาตรฐานใหม่ของโครเมียม (Hexavalent Chromium) ลดลงจาก 52 เป็น 5 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตรตลอดเวลาทำงานแปดชั่วโมง

วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย กรมแรงงาน ประกาศใช้เกณฑ์ใหม่ในการป้องกันลูกจ้างจากไข้หวัดนก

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย กรมแรงงาน ประกาศใช้เกณฑ์ใหม่ในการเตรียมสถานประกอบการเพื่อป้องกันลูกจ้างจากการระบาดทั่วโลกของไข้หวัดใหญ่

โครงสร้างขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของ ประเทศสหรัฐอเมริกา

องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย เป็นหน่วยงานหนึ่งของกระทรวงแรงงานของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีโครงสร้างที่รองรับกับสถานการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และคาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตจากสถิติอุบัติเหตุที่สูง และมีการเสียชีวิตมากในบางก่อสร้าง ดังนั้นจึงต้องมุ่งไปที่กลุ่มกิจกรรมที่มีปัญหา และสิ่งที่โครงสร้างต้องรองรับกับ เรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่ เรื่องของการยศาสตร์ เรื่องของการเตรียมความพร้อมสำหรับเหตุฉุกเฉินที่ต้องเตรียมความปลอดภัยให้กับเจ้าหน้าที่ที่เข้าไปกู้ภัย นอกจากนี้ต้องออกแบบโครงสร้างขององค์กรให้เหมาะสมกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นให้นายจ้างดำเนินการด้านความปลอดภัยด้วยความสมัครใจ อย่างไรก็ตาม จะต้องมีความเห็นที่ดำเนินการในการตรวจสอบการว่า ได้ดำเนินการเป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และต้องมีระบบในการดำเนินงานทางคดีสำหรับผู้กระทำผิด

จะเห็นได้ว่า จึงต้องมีหน่วยงานที่องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยจะต้องมีคือ หน่วยงานเกี่ยวกับกิจการก่อสร้าง หน่วยงานกำหนดมาตรฐานที่นายจ้างสามารถปฏิบัติได้ หน่วยงานที่ให้ความร่วมมือ ให้คำปรึกษาความรู้ทางวิชาการ หน่วยงานในการตรวจสอบการประกอบและการลงโทษผู้กระทำผิด ในขณะที่องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้แบ่งหน่วยงาน ได้แก่ หน่วยงานเลขานุการที่เรียกว่า Assistant Secretary (OSHA) ที่มีหน่วยงานระดับสำนักงานอยู่ 2 หน่วยงานคือ สำนักงานสิทธิเสมอภาคในการจ้างงาน (Office of Equal Employment Opportunity; EEO) และสำนักงานการสื่อสาร (Office of Communications) มีหน่วยงานระดับสำนักอำนวยการอยู่ 9 หน่วยงาน และหน่วยงานระดับภาคทั่วประเทศอีก 10 ภาค

สำหรับหน่วยงานระดับอำนวยการทั้ง 9 หน่วยงานมีหน่วยงานในสังกัด ดังนี้

1) สำนักอำนวยการบริหารแผน (Directorate of Administrative Programs; DAP) มี 4 สำนักงานคือ สำนักบริหารการบริการ (Office of Administrative Services) สำนักงานทรัพยากรบุคคล (Office of Human Resources) สำนักงานการจัดการระบบและการจัดการองค์กร (Office of Management Systems and Organization) และสำนักงานงบประมาณ (Office of Program Budgeting and Financial Management)

2) สำนักอำนวยการก่อสร้าง (Directorate of Construction; DOC) สำนักอำนวยการก่อสร้างมี 3 สำนักงานคือ สำนักงานบริการด้านการก่อสร้าง (Office of Construction Services) สำนักงานมาตรฐานก่อสร้าง (Office of Construction Standards and Guidance) และสำนักงานบริการวิศวกรรม (Office of Engineering Services)

พันธกิจของสำนักอำนวยการนี้คือ การบริการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยเกี่ยวกับ มาตรฐาน กฎหมาย นโยบาย การให้ความช่วยเหลือ การให้ข้อมูลของหน่วยงานของรัฐ และการก่อสร้าง

สำนักอำนวยการก่อสร้างเป็นหน่วยงานที่กำหนดเรื่องมาตรฐานและกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อให้คนงานก่อสร้างทำงานในสถานที่ที่ปลอดภัย รวมถึงให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่มีการบังคับใช้กฎหมายและมาตรฐานเกี่ยวกับงานก่อสร้าง

สำนักอำนวยการก่อสร้างมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

- กำหนดให้มีการแนะแนวทางในการดำเนินงานให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างต่อเนื่อง
- ให้บริการด้านวิชาการทางวิศวกรรม ความปลอดภัย สุขศาสตร์อุตสาหกรรม และการวิเคราะห์สถิติ

ที่เกี่ยวกับการก่อสร้าง

- ประสานงานกับสำนักอำนวยการความร่วมมือและแผนงานของรัฐในการฝึกอบรมเกี่ยวกับงานก่อสร้าง การให้คำปรึกษา โครงการความร่วมมือ การให้ข้อมูล
- ประสานงานกับสำนักกฎหมายในการดำเนินการตามกฎหมาย การแปลความข้อกฎหมาย หรือ ดำเนินการทบทวนคดี
- ทบทวนข้อเสนอสถาบัน มาตรฐาน และระเบียบการของชาติอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการก่อสร้าง เพื่อให้มั่นใจได้ว่า ข้อกำหนดต่างๆ สอดคล้องกันกับการก่อสร้างและสามารถปฏิบัติได้
- ต้องมั่นใจว่า หน่วยงานหลายๆ หน่วยที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างได้รับข้อมูลเพียงพอและเหมาะสม กับกิจการของหน่วยงานนั้น ที่ต้องมีความร่วมมือให้ดำเนินการตามกฎหมาย และระเบียบ และการฝึกอบรม
- มีการจัดเตรียมรายงานเรื่องกิจกรรมที่ดำเนินการ มาตรการการควบคุม และวิธีการลดอันตรายจากการก่อสร้าง
- มีส่วนร่วมและประสานกับสถาบันฝึกอบรม (OSHA Training Institute) ในการวางแผนฝึกอบรม การสร้างหลักสูตรอบรม เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมความปลอดภัยในงานก่อสร้าง
- ประเมินผลของการฝึกอบรมระดับชาติว่า เป็นไปตามความต้องการของหน่วยงานหรือไม่
- สนับสนุนการวิเคราะห์สถิติ ให้กับองค์กรอื่นๆ ที่มีการวางแผนและวิเคราะห์ในระยะยาว
- ให้ความร่วมมือกับสำนักอำนวยการความร่วมมือและแผนงานของรัฐ เพื่อให้มั่นใจว่าแผนงานของรัฐได้รับการพิจารณาในการดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานการก่อสร้าง

3) สำนักอำนวยการความร่วมมือและแผนงานของรัฐ (Directorate of Cooperative and State Programs) ก่อนหน้านั้นเรียกว่า Directorate of Federal-State Operations สำนักอำนวยการความร่วมมือและแผนงานของรัฐมี 4 สำนักงานคือ สำนักงานบริการความร่วมมือและพันธมิตร (Office of Outreach Services and Alliances) สำนักงาน คู่คิดและการยกย่อง (Office of Partnerships and Recognition) สำนักงานช่วยเหลือธุรกิจขนาดเล็ก (Office of Small Business Assistance) และสำนักงานแผนงานของรัฐ (Office of State Programs)

สำนักอำนวยการความร่วมมือและแผนงานของรัฐมีหน้าที่ในการให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือหน่วยงานต่างๆ ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐในโครงการต่างๆ เช่น โครงการพันธมิตร โครงการยกย่องความสำเร็จด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (Safety and Health Achievement Recognition Program; SHARP) โครงการคู่คิด (Strategic Partnership Program) โครงการปกป้องโดยสมัครใจ (Voluntary Protection Programs; VPP)

4) สำนักอำนวยการฝึกอบรม (Directorate of Training and Education) ก่อนหน้านั้นเรียกว่า The Office of Training and Education มีหน้าที่ในการกำกับ ดูแลการฝึกอบรมในระดับชาติ

สำนักอำนวยการฝึกอบรมมี 3 สำนักงาน 1 สถาบัน คือ สำนักงานโปรแกรมการฝึกอบรม (Office of Training and Educational Programs) สำนักงานพัฒนาการฝึกอบรม (Office of Training and Educational Developments) สำนักงานบริหารข่าวสารข้อมูลการฝึกอบรม (Office of Administration and Training Information) และสถาบันฝึกอบรม OSHA (OSHA Training Institute)

5) สำนักอำนวยการแผนการบังคับใช้กฎหมาย (Directorate of Enforcement Programs) ก่อนหน้านั้นเรียกว่า Directorate of Compliance Programs

สำนักอำนวยการแผนการบังคับใช้กฎหมายมี 5 สำนักงานคือ สำนักงานแผนของรัฐบาลกลาง (Office of Federal Agency Programs) สำนักงานบังคับใช้กฎหมายสำหรับอุตสาหกรรมทั่วไป (Office of General Industry Enforcement) สำนักงานบังคับใช้กฎหมายด้านสุขภาพ (Office of Health Enforcement) และสำนักงานช่วยเหลือการสอบสวน (Office of Investigative Assistance) สำนักงานบังคับใช้กฎหมายทางทะเล (Office of Maritime Enforcement)

สำนักอำนวยการแผนการบังคับใช้กฎหมายมีหน้าที่ในการให้คำปรึกษากับหน่วยงานทั้งภาคเอกชนและภาครัฐในการดำเนินงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในกฎหมาย โดยให้หน่วยงานเหล่านั้นเข้าใจว่า เจ้าหน้าที่มีหน้าที่ให้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายที่มีความคาดหวังให้นายจ้างดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมาย

6) สำนักอำนวยการประเมินผลและวิเคราะห์ (Directorate for Evaluation and Analysis) ก่อนหน้านี้เรียกว่า Directorate for Policy มี 4 สำนักงานคือ สำนักงานประเมินและวิเคราะห์การตรวจประเมิน (Office of Evaluations and Audit Analysis) สำนักงานทบทวนแผนงาน (Office of Program Review) สำนักงานวิเคราะห์กฎหมาย (Office of Regulatory Analysis) และสำนักงานวิเคราะห์สถิติ (Office of Statistical Analysis)

7) สำนักอำนวยการเทคโนโลยีสื่อสาร (Directorate of Information Technology) มี 1 สำนักงานคือ สำนักงานระบบการจัดการข้อมูล (Office of Management Data Systems)

8) สำนักอำนวยการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการแพทย์ (Directorate of Science, Technology and Medicine) ก่อนหน้านี้เรียก Directorate of Technical Support มี 5 สำนักงาน 3 ศูนย์ คือ ศูนย์เทคนิคที่ซินซินเนติ (Cincinnati Technical Center) สำนักงานสนับสนุนการยศาสตร์ (Office of Ergonomic Support) สำนักงานพยาบาลอาชีวอนามัย (Office of Occupational Health Nursing) สำนักงานอาชีวเวชศาสตร์ (Office of Occupational Medicine) สำนักงานการประเมินวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Office of Science and Technology Assessment) สำนักงานโปรแกรมเทคนิคและกิจกรรมประสานงาน (Office of Technical Programs and Coordination Activities) สำนักงานศูนย์ที่ซอลเลค (Salt Lake Technical Center) และศูนย์ข้อมูลเทคนิค (Technical Data Center - Docket Office)

สำนักอำนวยการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการแพทย์ มีพันธกิจคือ การให้การสนับสนุนในการให้คำปรึกษาด้านวิชาการกับเจ้าหน้าที่ขององค์การการบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย สำนักอำนวยการนี้ได้สร้างผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาไว้เพื่อให้เป็นที่ปรึกษาในด้านต่างๆ ได้ เช่น สาขาสหศาสตร์อุตสาหกรรม การยศาสตร์ พยาบาล และแพทย์อาชีวอนามัย วิศวกรรมความปลอดภัย รวมถึงการเก็บตัวอย่างและการสอบเทียบมาตรฐาน เป็นต้น

9) สำนักอำนวยการมาตรฐานและการแนะแนว (Directorate of Standards and Guidance) ก่อนหน้านี้เรียกว่า Directorate of Health Standards Programs and Directorate of Safety Standards Programs มี 6 สำนักงานคือ สำนักงานสิ่งอันตรายทางชีวภาพ (Office of Biological Hazards) สำนักงานสิ่งอันตรายทางเคมี (โลหะ) (Office of Chemical Hazards, Metal) สำนักงานสิ่งอันตรายทางเคมี (อโลหะ) (Office of Chemical Hazards, Non-Metal) สำนักงานวิศวกรรมความปลอดภัยสำนักงานด้านกายภาพ (Office of Engineering Safety Office of Physical Hazards) สำนักงานทางทะเล (Office of Maritime) และสำนักงานระบบความปลอดภัย (Office of Safety Systems)

สำนักอำนวยการมาตรฐานและการแนะแนวมีหน้าที่ในการจัดทำมาตรฐานด้านต่างๆ และให้คำแนะนำกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำมาตรฐานนี้ไปปฏิบัติ

นอกจากมีสำนักอำนวยการ 9 สำนักแล้วยังมีหน่วยงานระดับภาคทั่วประเทศอีก 10 ภาคที่ตั้งอยู่ในเมืองต่างๆ ดังนี้

- 1) เขต 1 (Region I) บอสตัน
- 2) เขต 2 (Region II) นิวยอร์ก
- 3) เขต 3 (Region III) ฟิลาเดลเฟีย
- 4) เขต 4 (Region IV) แอตแลนต้า
- 5) เขต 5 (Region V) ชิคาโก
- 6) เขต 6 (Region VI) ดัลลาส
- 7) เขต 7 (Region VII) แคนซัสซิตี
- 8) เขต 8 (Region VIII) เดนเวอร์
- 9) เขต 9 (Region IX) ซานฟรานซิสโก
- 10) เขต 10 (Region X) ซีแอตเติล

ในที่นี้เพื่อให้สามารถเห็นภาพรวมของโครงสร้างองค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยได้แสดงไว้ในภาพที่ 15.1

นอกจากนี้ มีหน่วยงานหนึ่งที่ตั้งขึ้นจากกฎหมายความปลอดภัยและอาชีวอนามัยคือสถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติที่มีหน้าที่เป็นหน่วยงานวิชาการ ทำการวิจัยด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเพื่อสนับสนุนงานด้านนี้ แต่องค์กรนี้สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

บทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา

1. วิสัยทัศน์และบทบาทขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

วิสัยทัศน์ขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยคือ มีความปรารถนาที่จะให้คนงานทุกคนกลับบ้านอย่างมีสุขภาพอนามัยแข็งแรง ตั้งแต่องค์การนี้ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2514 สามารถลดการเสียชีวิตจากการทำงานได้ร้อยละ 62 และลดการบาดเจ็บกับการเจ็บป่วยจากการทำงานลงได้ร้อยละ 40 ในขณะที่การจ้างงานเพิ่มจาก 56 ล้านคนจากสถานประกอบการจำนวน 3.5 ล้านแห่ง เป็น 115 ล้านคนจากสถานประกอบการเกือบ 7 ล้านแห่ง

วิสัยทัศน์ส่วนหนึ่งขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยคือการให้ความช่วยเหลือนายจ้างในการลดอันตรายจากที่ทำงานลง โดยที่องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยมีแหล่งข้อมูลที่สามารถใช้ในการฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในที่ทำงาน

บทบาทขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยคือ การให้ความมั่นใจว่า คนงานชาวอเมริกันมีความปลอดภัยและสุขภาพที่ดี โดยการกำหนดมาตรฐานและบังคับใช้มาตรฐาน มีการให้ความรู้ การฝึกอบรม มีการกระตุ้นให้เกิดการปรับปรุงที่ทำงานให้มีความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง โดยนายจ้างเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดให้มีที่ทำงานที่ปลอดภัยสำหรับลูกจ้าง

องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการทำงานของกรมแรงงานโดยการออกแบบแผนงานให้ช่วยชีวิตคนงาน ป้องกันการบาดเจ็บ และเจ็บป่วยที่เกิดจากงาน ดังนั้นองค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยจึงกำหนดให้มีมาตรฐานของการป้องกันและบังคับใช้กับนายจ้างและลูกจ้าง องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยนี้มีผู้ตรวจประมาณ 2,400 คน และมีที่ปรึกษาของแต่ละรัฐประมาณ 550 คน รวมถึงผู้ตรวจด้านสิทธิความเสมอภาค วิศวกร แพทย์ ผู้ให้การศึกษ ผู้กำหนดมาตรฐาน และผู้ให้การช่วยเหลือด้านเทคนิค กระจายตัวอยู่ในหน่วยงานมากกว่า 130 แห่ง

ก่อนที่จะกำหนดเป้าหมายได้ต้องมีการวิเคราะห์สถานะในปัจจุบันทั้งภายในและภายนอกองค์กร ที่รวมถึงแผนงานที่ได้ดำเนินการไปแล้วว่า ยังคงมีความเหมาะสมในการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาในปัจจุบันหรือไม่ ผลที่ได้สามารถนำมาใช้ในการประเมินผลของกลยุทธ์ โดยสรุปเป็นกลยุทธ์ที่ยังมีความท้าทายดังต่อไปนี้

ความท้าทายข้อที่ 1 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยต้องดูแลประชากรขนาดใหญ่ที่มีความหลากหลายมากทั้งของนายจ้างและลูกจ้าง โดยมีจำนวนสถานประกอบการและจำนวนลูกจ้างเพิ่มมากขึ้นมาก สิ่งอันตรายในแต่ละกิจกรรมจึงมีความแตกต่างกัน ตั้งแต่อันตรายหลายๆ จนถึงอันตรายบางอย่างที่มักจะถูกมองข้ามไป คือ ด้านการยศาสตร์

ความท้าทายข้อที่ 2 โครงสร้างประชากร รวมถึงวัยแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงมาก ในด้านอายุ เพศ และเชื้อชาติ งานในปัจจุบันเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการมากกว่าเกี่ยวกับสินค้า ซึ่งในขณะนี้มีคนงานเป็นจำนวนน้อยที่งานประจำในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีคนงานเป็นจำนวนมากทำงานในอุตสาหกรรมขนาดเล็ก มีการจ้างคนงานจากภายนอกหน่วยงาน หรือจากผู้รับเหมาช่วง ที่ยังมีแนวโน้มที่ยังคงมีต่อไป

วัยแรงงานในช่วงอายุ 16 - 24 ปีจะเข้ามาแทนที่แรงงานวัย 25 - 54 ปีที่คาดว่าจะลดจำนวนลง สำหรับแรงงานที่มีอายุมากกว่า 55 ปี จะเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมาก ดังนั้นจะต้องมีแผนงานรองรับเรื่องแรงงานในกลุ่มอายุน้อย ซึ่งจากการศึกษาพบว่า มีอุบัติเหตุสูงกว่ากลุ่มอื่น คนงานอีกกลุ่มหนึ่งที่สำคัญคือ คนงานจากคนอพยพที่ไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ ไม่เข้าใจกฎระเบียบ และจะมีการย้ายงานไปทำงานในที่ใหม่อยู่บ่อยๆ สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นปัญหาที่ต้องเผชิญ ในการบังคับใช้กฎหมาย การฝึกอบรม และการจัดการให้เป็นระบบ

ความท้าทายข้อที่ 3 การเสียชีวิต การบาดเจ็บ และเจ็บป่วยจากการทำงาน มีการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มคนงานก่อสร้าง การคมนาคม และความรุนแรงในที่ทำงาน งานก่อสร้างมีอัตราการเสียชีวิตมากกว่ากิจการอื่นถึง 3 เท่า มีการเสียชีวิตเพิ่มมากขึ้นจากคมนาคมและความรุนแรงในงาน ปัญหาต่างๆ นี้ต้องมีความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

ความท้าทายข้อที่ 4 การปรากฏในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงการเตรียมพร้อมในภาวะฉุกเฉิน ซึ่งต้องมีการเตรียมการไว้ในอนาคต เช่น โรคหอบหืดจากการทำงานที่มีความสัมพันธ์กับการสัมผัสสารเคมีอื่นๆ ร่วมกับหรือหุเล่ิมจากการใช้เครื่องมือสื่อสาร อันตรายจากการใช้เครื่องมือสื่อสารไร้สาย การเตรียมพร้อมตอบโต้ภาวะฉุกเฉินที่ต้องมีการคำนึงถึงความปลอดภัยให้กับผู้ทำงานนั้น ซึ่งต้องเข้าไปทำงานในบริเวณนั้นทั้งขณะเกิดเหตุตลอดจนการทำความสะอาดในที่เกิดเหตุ เป็นต้น

ความท้าทายข้อที่ 5 องค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยไม่มีระบบในการรวบรวมวิเคราะห์ข้อมูลของแนวโน้มในอนาคต การเกิดปรากฏการณ์ใหม่ และแผนกลยุทธ์ การประเมินสถานะภายในขององค์การบริหาร

อาชีพอนามัยและความปลอดภัย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถขององค์กร ซึ่งต้องมีการประเมินความสัมฤทธิ์ผลของโครงการต่างๆ รวมถึงความพร้อมในการรับมือกับปรากฏการณ์ใหม่ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ถ้าจะทำให้สำเร็จจะต้องมีการวิเคราะห์โครงสร้าง ซึ่งต้องใช้เวลา การมีข้อมูลที่ถูกต้อง การใช้เครื่องมือวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้อง

จากที่ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคของงานด้านนี้ องค์การบริหารอาชีพอนามัยและความปลอดภัยมีกลยุทธ์อยู่ 3 อย่างที่ดำเนินการภายใต้กฎหมายอาชีพอนามัยและความปลอดภัยเพื่อช่วยเหลือนายจ้างและลูกจ้างให้ปราศจากการบาดเจ็บ เจ็บป่วยและเสียชีวิตในขณะทำงาน ดังนี้

- 1) มีความเข้มแข็ง ยุติธรรม และการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ
- 2) ออกให้ความช่วยเหลือ การให้การศึกษา และการช่วยเหลือให้ดำเนินการตามกฎหมาย
- 3) มีพันธมิตรให้ความร่วมมือและมีโครงการสมัครใจ

จากยุทธวิธีทั้ง 3 นี้ องค์การบริหารอาชีพอนามัยและความปลอดภัยได้ดำเนินแผนการและกิจกรรมหลายๆ อย่างในการส่งเสริมความปลอดภัยโดยมีแผนงานใน พ.ศ. 2546 - 2551 ที่มีแผนตามเป้าหมาย ดังนี้

- 1) ลดสิ่งอันตรายลงโดยการเข้าดำเนินงานในการตรวจสอบสถานประกอบการทันที
- 2) ส่งเสริมวัฒนธรรมความปลอดภัยโดยผ่านทางการให้ความร่วมมือและผู้นำที่เข้มแข็ง
- 3) ขยายผลสูงสุดด้านประสิทธิภาพ และประสิทธิผลโดยทำให้มีความเข้มแข็งด้านสมรรถนะและโครงสร้าง

พื้นฐาน

จากแผนงานขององค์การบริหารอาชีพอนามัยและความปลอดภัยทั้ง 3 ข้อจะเห็นได้ว่าเป็นการมุ่งลดสิ่งอันตรายลงด้วยการเข้าตรวจสอบสถานประกอบการ รวมถึงการใช้กลไกทางวัฒนธรรมความปลอดภัยที่ต้องมีการขยายผลที่ได้ให้มากขึ้นภายใต้การทำงานที่มีการรวบรวมข้อมูลที่มีประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง

การที่จะทำได้ตามเป้าหมายข้อที่ 1 จะต้องดำเนินการเข้าตรวจสอบสถานประกอบการโดยที่นายจ้างและลูกจ้างมีส่วนร่วม การให้ความรู้ การฝึกอบรมที่พนักงานต้องเข้าดำเนินการทันที และต้องจัดให้เป็นการดำเนินการในระยะยาว โดยพิจารณาข้อมูลสถิติของกลุ่มที่มีปัญหาต่างๆ ทำการจัดลำดับความสำคัญ การตรวจสอบสถานประกอบการต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง มีการวิเคราะห์ผลการตรวจและผลที่กระทำได้สำเร็จ

วิธีการที่ดำเนินการเพื่อให้เป้าหมายในข้อ 2 บรรลุผลทำได้โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านวัฒนธรรมความปลอดภัย รวบรวมข้อมูลสำหรับปัญหา การเสียชีวิตในกลุ่มแรงงานวัยรุ่น แรงงานอพยพ การขนส่ง ธุรกิจขนาดเล็ก และข้อมูลที่สำคัญคือ ความปลอดภัยตั้งแต่เริ่มออกแบบให้ปลอดภัย และให้มีการเพิ่มความสามารถของเจ้าหน้าที่ให้มีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ สร้างความสัมพันธ์ในการให้ความร่วมมือ ให้มีการเพิ่มค่านิยมในเรื่องความปลอดภัย มีการวิเคราะห์ผลสำเร็จที่มีการประเมินจากนายจ้าง

สำหรับวิธีการที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายในข้อ 3 ต้องมีการปรับปรุงเพิ่มขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ให้มีความแม่นยำในด้านข้อมูล ในการติดตาม ในการวิเคราะห์ประสิทธิผล การคัดเลือกเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถสูง มีการพัฒนามาตรฐานให้มีความทันสมัย ปรับปรุงเทคโนโลยี รวมถึงการใช้งบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับในภาพรวมที่องค์การบริหารอาชีพอนามัยและความปลอดภัย จะต้องดำเนินการนั้นประกอบไปด้วยประเด็นต่างๆ ดังนี้

- พัฒนาแนวทางและมาตรฐานด้านอาชีพอนามัยและความปลอดภัย
- กระตุ้นนายจ้างและลูกจ้างให้มีการลดอันตรายจากที่ทำงาน และมีการดำเนินการระบบการจัดการความปลอดภัยและอาชีพอนามัย หรือปรับปรุงระบบการจัดการที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น

- ตรวจสอบสถานประกอบการโดยร่วมมือกับนายจ้างและลูกจ้าง
 - พัฒนามาตรฐานงานความปลอดภัยและสุขภาพ และมีการบังคับใช้ มีการตรวจสอบ การออกคำสั่งแก้ไข และการลงโทษ
 - ส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยสิ่งแวดล้อมการทำงานผ่านโครงการความร่วมมือ โครงการสมัครใจ โครงการกลยุทธ์ การมีส่วนร่วมและพันธมิตรขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
 - สร้างความรับผิดชอบและสิทธิสำหรับนายจ้างและลูกจ้างเพื่อให้ได้ความปลอดภัยและสภาวะสุขภาพที่ดีขึ้น
 - สร้างความต้องการให้นายจ้างใช้การบันทึกการบาดเจ็บและเจ็บป่วยจากงานเพื่อให้นายจ้างใช้ในการเฝ้าระวังการเจ็บป่วยจากการทำงาน
 - สร้างโครงการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความสามารถให้กับบุคลากรในด้านความปลอดภัยและสุขภาพ
 - จัดให้มีการช่วยเหลือด้านเทคนิคและการดำเนินการตามกฎหมาย การให้ความร่วมมือด้านต่างๆ กับ นายจ้างและลูกจ้างในการฝึกอบรม การให้ความรู้เพื่อช่วยนายจ้างลดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บของแรงงาน
 - บริการให้คำปรึกษากับธุรกิจขนาดเล็ก
 - ให้ทุนร่วมกับหน่วยงานที่ต้องการปรับปรุงการบริหารงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย สนับสนุน ความสัมพันธ์องค์กรอื่นๆ ในประเด็นที่เกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
 - ทำงานร่วมกับรัฐที่มีการดำเนินการอาชีวอนามัยของแต่ละรัฐเอง
- สนับสนุนโครงการให้คำปรึกษาที่ดำเนินโครงการรัฐ 50 รัฐ มณฑลโคลัมเบีย เปอร์โตริโก หมู่เกาะเวอร์จิน เกาะกวม และเกาะมาเรียนาทางเหนือ

2. ผลงานขององค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

ตั้งแต่มีการสร้างองค์การบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยขึ้นมา ทำให้งานด้านนี้มีความก้าวหน้าในการทำงานเป็นลำดับ ดังนี้

- ในปี 2545 ถึง 2547 อัตราการเสียชีวิตจากการทำงานลดลงอย่างมาก
- ปี 2546 ถึง 2547 อัตราการบาดเจ็บและการเจ็บป่วยลดลงร้อยละ 4 และอัตราการสูญเสียวันทำงาน ลดลงร้อยละ 5.8
- กำจัดโรคปอดจากฝุ่นฝ้ายในอุตสาหกรรมทอผ้าได้หมด
- ปี 2548 มีการตรวจสอบสถานประกอบการเกือบ 39,000 แห่งและมีการออกคำสั่งให้กับสถานประกอบการที่ ละเมิดกฎหมายมากกว่า 85,000 เรื่อง
- ปี 2547 มีการเยี่ยมผู้ประกอบการมากกว่า 31,000 แห่งจากโครงการให้คำปรึกษา

3. สิ่งที่ต้องจัดการบริหารอาชีวอนามัยและความปลอดภัยต้องทำต่อไป

สภาพอันตรายยังคงมีอยู่ในที่ทำงานทุกแห่งดังที่ได้ปรากฏว่าในทุกๆ ปีมีคนงานเสียชีวิตจากการทำงานมากกว่า 5,200 ราย มีความเป็นไปได้ที่อาจมีการเสียชีวิตของคนงานราว 50,000 ราย นอกจากนี้ประชาชนราว 4.3 ล้านคนมีการเจ็บป่วยและบาดเจ็บที่เกี่ยวข้องกับการทำงานที่ได้รับสิ่งอันตรายต่างๆ จากการทำงาน รวมถึงค่าใช้จ่ายสำหรับการบาดเจ็บและเจ็บป่วยจากงานมีมูลค่ากว่า 156 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

พระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2513

เจตนารมณ์ นิยาม และขอบเขตบังคับใช้พระราชบัญญัติอาชีวอนามัย และความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2513

1. เจตนารมณ์

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกา (Occupational Safety and Health Act; OSHA Act) เพื่อเป็นการคุ้มครองลูกจ้างที่ทำงานให้นายจ้าง ได้รับการดูแลจากนายจ้าง โดยนายจ้างต้องจัดให้มีสภาพสิ่งแวดล้อมในการทำงานให้มีความเสี่ยงให้น้อยที่สุดที่จะป้องกันไม่ให้ลูกจ้างได้รับอันตราย จนถึงขั้นเสียชีวิต การบาดเจ็บ และการเจ็บป่วยจากการทำงาน ทั้งนี้มาตรการต่างๆ ที่นายจ้างใช้ในการลดความเสี่ยงนั้น จะต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่ระบุไว้ในกฎหมาย หรือเป็นมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานทางวิชาการที่เป็นที่ยอมรับ

2. นิยาม

- 1) คำว่า รัฐมนตรี (Secretary) หมายถึง รัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน (Secretary of Labor)
- 2) คำว่า คณะกรรมการ (Commission) หมายถึง คณะกรรมการพิจารณาความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (The Occupational Safety and Health Review Commission)
- 3) คำว่า นายจ้าง (Employer) หมายถึง บุคคลที่มีลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ส่งผลกระทบการค้า แต่ไม่นับรวมถึงบุคคลที่ทำงานให้กับหน่วยงานของรัฐ (ยกเว้นการบริการไปรษณีย์ของรัฐ)
- 4) คำว่า ลูกจ้าง (Employee) หมายถึง ลูกจ้างที่ถูกจ้างทำงานที่มีผลทางการค้าให้นายจ้าง
- 5) คำว่า ประเทศ (State) หมายถึง สหรัฐมลฑลโคลัมเบีย เปอร์โตริโก เกาะเวอร์จิน เกาะอเมริกันซามัว เกาะกวม เกาะมาเรียนาตอนเหนือ เกาะเวก เกาะจอห์นสตัน และดินแดนภายนอกทวีปตามทีระบุไว้ในกฎหมาย ดินแดนนอกทวีป
- 6) คำว่า มาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (Occupational Safety and Health Standard) หมายถึง มาตรฐานที่มีสภาพเงื่อนไข หรือการปฏิบัติ หรือวิธีการ หรือกระบวนการ ที่มีความเหมาะสมในการให้ความปลอดภัย และอนามัยในที่ทำงานและสภาพการทำงาน
- 7) คำว่า คณะกรรมการ (Committee) หมายถึง คณะกรรมการที่ปรึกษาความปลอดภัยและอาชีวอนามัย แห่งชาติ (National Advisory Committee on Occupational Safety and Health)
- 8) คำว่า สถาบัน (Institute) หมายถึง สถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ (National Institute for Occupational Safety and Health; NIOSH)

3. ขอบเขตบังคับใช้

ขอบเขตบังคับใช้พระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกานับนี้กับสถานที่ที่มีการจ้างงานในประเทศ (State) (มาตรา 4 (a)) และอาณาเขตที่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลกลาง รวมถึงมลฑลโคลัมเบีย เปอร์โตริโก เกาะเวอร์จิน อเมริกันซามัว กวม เกาะมาเรียนาตอนเหนือ เกาะเวก เกาะจอห์นสตัน และดินแดน ภายนอกทวีปตามทีระบุไว้ในกฎหมายดินแดนนอกทวีป พระราชบัญญัตินี้ไม่ครอบคลุมบังคับใช้กับ

- การจ้างงานตนเอง
- สมาชิกของครอบครัวนายจ้างที่ทำงานในฟาร์มที่ไม่มีการจ้างคนงานจากภายนอก
- คนงานที่ถูกจ้างงานจากหน่วยงานของรัฐที่มีการดูแลเรื่องความปลอดภัยและอนามัยของหน่วยงานรัฐบาลกลาง

- ลูกจ้างของมลรัฐ รัฐบาลท้องถิ่น และบางรัฐที่มีแผนความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของรัฐที่คุ้มครองคนงาน แต่อย่างไรก็ตาม ในมาตรา 2 (11) ระบุว่า ให้เป็นความรับผิดชอบสูงสุดของประเทศ ในการบริหารจัดการ และบังคับใช้กฎหมายอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่ต้องมีการจัดสรรทุนช่วยเหลือในด้านต่างๆ คือ (1) ให้มีการระบุความต้องการและความรับผิดชอบในงานด้านนี้ (2) การพัฒนาแผนงานให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ (3) การปรับปรุงการบริหารและการบังคับใช้กฎหมายความปลอดภัยของประเทศ และ (4) การทดลองหรือสถิติที่เกี่ยวข้องกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ดังนั้น จากรายละเอียดในมาตรา 2 (11) เป็นส่วนที่รัฐต่างๆ สามารถจัดทำแผนอาชีวอนามัยและความปลอดภัยให้กับลูกจ้างของรัฐแต่ละแห่งได้ แต่ทั้งนี้ต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลก่อน

มาตราที่สำคัญอีกมาตราหนึ่งที่สามารถใช้ในการดำเนินแผนงานอาชีวอนามัยและความปลอดภัยให้กับลูกจ้างของรัฐคือ มาตรา 19 โปรแกรมความปลอดภัยและความรับผิดชอบของรัฐบาลกลาง ให้หัวหน้าหน่วยงานของแต่ละแห่งในรัฐบาลกลางให้จัดโปรแกรมความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพตามมาตรฐานที่ระบุไว้ในมาตรา 6 ให้กับลูกจ้างของรัฐที่ต้องมีการดำเนินการและมีการเก็บข้อมูล อีกทั้งต้องทำรายงานการดำเนินการให้รัฐมนตรีทราบ

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ของประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2513

จากการที่รัฐสภาของสหรัฐได้พบสภาพปัญหาของการบาดเจ็บ และการเจ็บป่วยจากการทำงาน รัฐสภาจึงประกาศนโยบายและจุดมุ่งหมายในการกำหนดให้มีสวัสดิการให้กับคนงาน ให้คนงานทำงานในสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะ โดยได้ระบุไว้ด้วยว่า ให้รัฐสภาทำอะไรบ้าง เช่น สนับสนุนให้นายจ้างและลูกจ้างลดสิ่งอันตรายในที่ทำงาน ให้ทุกคนมีสิทธิและหน้าที่ในเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน สนับสนุนงานวิจัย กำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการทำงานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และสุขภาพอนามัย และการฝึกอบรม เป็นต้น

พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับกับสถานที่ที่มีการจ้างงาน โดยไม่รวมถึงหน่วยงานของรัฐ (มาตรา 4) โดยในมาตรา 5 ระบุให้นายจ้างเป็นผู้มีหน้าที่ในการดูแลความปลอดภัยในการทำงานให้กับคนงาน โดยต้องดำเนินให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในมาตรา 6 นอกจากนี้ ในมาตรา 5 ยังระบุถึงหน้าที่ของลูกจ้างที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย รวมถึงกฎระเบียบต่างๆ ที่ออกโดยกฎหมายฉบับนี้

เมื่อกฎหมายได้มอบหน้าที่ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนดแล้ว ตามหลักการจะต้องมีการตรวจสอบตามมาตรา 8 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจในการเข้าตรวจสอบสถานประกอบการที่มีการจ้างลูกจ้างทำงานที่กฎหมายได้ระบุแนวทางในการตรวจสอบสถานประกอบการ อีกทั้งได้ระบุแนวทางดำเนินงานในกรณีพบว่า มีการกระทำผิดให้มีการออกหนังสือกล่าวหาการกระทำผิด (มาตรา 9) เพื่อให้มีการแก้ไข หากฝ่าฝืนจะมีบทลงโทษตามมาตรา 17

จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัตินี้ ได้ใช้หลักการในการออกกฎหมายบังคับใช้สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่ต้องระบุไว้ว่า บังคับผู้ใด ให้กระทำอะไร ห้ามกระทำอะไร ใครเป็นผู้ตรวจสอบการกระทำ มีการแจ้งการกระทำผิด และมีบทลงโทษ

พระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกาศไว้เมื่อ พ.ศ. 2513 มีทั้งหมด 34 มาตรา ตามลำดับ ดังนี้

มาตรา 1 บทนำ

มาตรา 2 สิ่งที่มีรัฐสภาพและวัตถุประสงค์ของรัฐสภา

มาตรา 3 นิยาม

มาตรา 4 การใช้กฎหมาย

มาตรา 5 หน้าที่

มาตรา 6 มาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

มาตรา 7 คณะกรรมการที่ปรึกษา การบริหารงาน

มาตรา 8 การตรวจสอบ การสืบสวน และการเก็บบันทึก

มาตรา 9 การออกหนังสือกล่าวหา

มาตรา 10 การปฏิบัติบังคับใช้กฎหมาย

มาตรา 11 การทบทวนคำสั่งศาล

มาตรา 12 คณะกรรมการพิจารณาความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

มาตรา 13 การปฏิบัติตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน

มาตรา 14 ผู้แทนในการดำเนินคดี

มาตรา 15 ความลับทางการค้า

มาตรา 16 ความผ้นผวน การผ่นผ่น และการยกเว้น

มาตรา 17 การลงโทษ

มาตรา 18 เขตอำนาจศาลของมลรัฐและแผนของมลรัฐ

มาตรา 19 โปรแกรมความปลอดภัยและความรับผิดชอบของรัฐบาลกลาง

มาตรา 20 การวิจัยและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 21 การฝึกอบรมและการให้ความรู้กับคนงาน

มาตรา 22 สถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ

มาตรา 23 การให้ทุนกับมลรัฐ

มาตรา 24 สถิติ

มาตรา 25 การตรวจประเมิน

มาตรา 26 รายงานประจำปี

มาตรา 27 คณะกรรมการแห่งชาติ เรื่อง กฎหมายคำขดเซยสำหรับคนงานของมลรัฐ (ยกเลิก)

มาตรา 28 การช่วยเหลือทางเศรษฐกิจต่อธุรกิจขนาดเล็ก (ยกเลิก)

มาตรา 29 การเพิ่มผู้ช่วยรัฐมนตรีแรงงาน (ยกเลิก)

มาตรา 30 การเพิ่มตำแหน่ง (ยกเลิก)

มาตรา 31 การติดตั้งสัญญาณฉุกเฉิน (ยกเลิก)

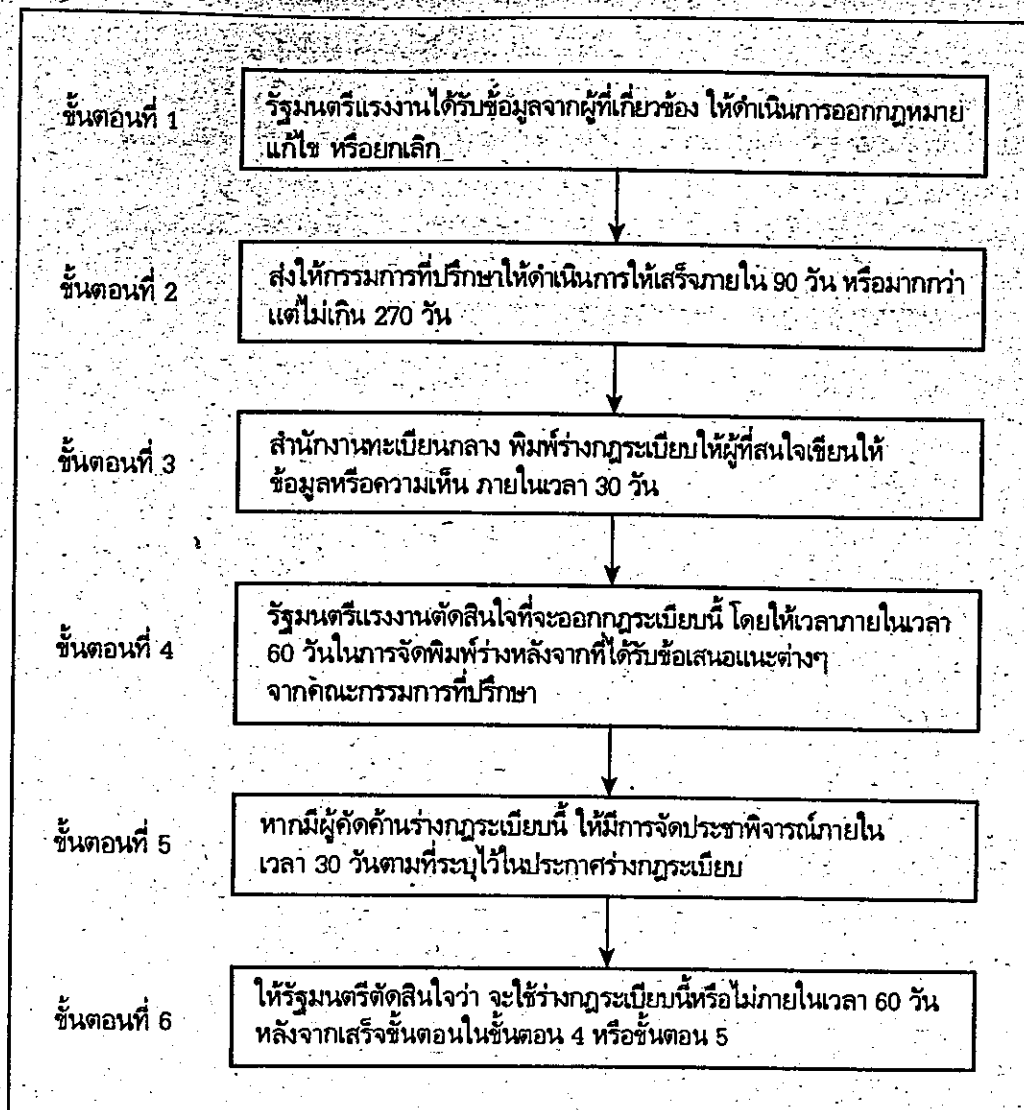
มาตรา 32 การใช้กฎหมายอย่างไม่ถูกต้อง

มาตรา 33 การยกยอดเงินงบประมาณ

มาตรา 34 วันที่มีผลบังคับใช้

1. การกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

ขั้นตอนในการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย อยู่ในมาตรา 6 ที่สรุปเป็นขั้นตอน ดังแสดงในภาพที่ 15.2

ภาพที่ 15.2 ขั้นตอนการออกกฎระเบียบ

เริ่มจากรัฐมนตรีแรงงานได้รับข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานความปลอดภัย และอาชีวอนามัยที่ต้องการจะประกาศหรือแก้ไข หรือยกเลิกมาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย จากนั้น รัฐมนตรีจะมอบร่างกฎระเบียบและหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้กับคณะกรรมการที่ปรึกษาให้พิจารณาให้เสร็จภายใน เวลา 90 วันหรือมากกว่าตามที่รัฐมนตรีระบุ แต่ต้องไม่เกิน 270 วัน

เมื่อมีการตีพิมพ์ร่างกฎระเบียบในสำนักงานทะเบียน (Federal Register) แล้ว ให้กำหนดผู้ที่สนใจใน ระเบียบนี้เป็นผู้ให้ข้อมูลหรือคำวิจารณ์เป็นลายลักษณ์อักษร ภายในเวลา 30 วัน เมื่อรัฐมนตรีตัดสินใจว่า จะประกาศ ใช้กฎระเบียบนี้ หลังจากที่ได้รับข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการที่ปรึกษาแล้ว จะต้องจัดพิมพ์ร่างกฎระเบียบนี้ภายใน เวลา 60 วัน หรือตามที่รัฐมนตรีกำหนด

ถ้ามีผู้ยื่นเอกสารคัดค้านและขอให้ทำประชาพิจารณ์ภายในเวลา 30 วันหลังจากที่ประกาศกำหนดระยะเวลา คัดค้านสิ้นสุดลง รัฐมนตรีต้องพิมพ์เป็นหมายเหตุในสำนักงานทะเบียน ถึงเรื่องที่มีการคัดค้านครั้งนี้ รวมถึงต้องระบุ เวลาและสถานที่สำหรับประชาพิจารณ์ เมื่อผ่านขั้นตอนการให้ความเห็นและประชาพิจารณ์แล้ว ให้เวลารัฐมนตรี ตัดสินใจภายในเวลา 60 วันว่า จะออกกฎระเบียบนี้หรือไม่

ในกรณีที่นายจ้างไม่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบนี้ ให้นายจ้างร้องขอต่อรัฐมนตรี ในการไม่ปฏิบัติตาม กฎระเบียบนี้เป็นการชั่วคราว โดยนายจ้างต้องมีเหตุผลที่สมควรคือ

- 1) ปฏิบัติไม่ได้เนื่องจากขาดผู้เชี่ยวชาญ หรือโครงสร้างอาคารไม่เหมาะสม หรือขาดเครื่องมือ
- 2) นายจ้างได้ดำเนินมาตรการต่างๆ ที่เหมาะสมทุกอย่างที่ปกป้องคุ้มครองคนงาน
- 3) นายจ้างมีแผนงานที่มีประสิทธิภาพ ที่จะดำเนินการให้ได้ตามมาตรฐานที่กำหนดภายในเวลา 1 ปี โดย ต้องได้รับความเห็นจากคนงานก่อน ซึ่งสามารถขอขยายเวลาได้ไม่เกิน 2 ครั้ง โดยที่ต้องขอขยายเวลาภายใน 90 วัน ก่อนที่จะถึงกำหนด และขอได้ไม่เกิน 180 วัน

ในการร้องขอยกเว้นคำสั่งชั่วคราวนั้นจะต้องมีรายละเอียดนำเสนอด้วยว่า มาตรฐานอะไรที่ปฏิบัติไม่ได้ รวมถึง รายละเอียดของแผนที่จะแก้ไขป้องกันอันตรายให้กับคนงาน และต้องมีหนังสือของนายจ้างเป็นหลักฐานว่า ได้แจ้ง เรื่องนี้ให้คนงานทราบแล้ว

2. คณะกรรมการ คณะกรรมาธิการ และหน่วยงานที่ตั้งขึ้นจากราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติอาชีวอนามัยและความปลอดภัยให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการ คณะกรรมาธิการ และหน่วยงานที่สำคัญ ดังนี้

2.1 คณะกรรมการที่ปรึกษาความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ (National Advisory Committee on Occupational Safety and Health) (มาตรา 7)

2.2 คณะกรรมาธิการพิจารณาความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (Occupational Safety and Health Review Commission) (มาตรา 12)

2.3 สถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ (National Institute for Occupational Safety and Health) (มาตรา 22)

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีแรงงานแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติได้จำนวน 12 คน (ได้รับคำตอบแทน) ในจำนวนนี้ 4 คนแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีสาธารณสุข (Secretary of Health and Human Services) อีกส่วนหนึ่งมาจากผู้แทนที่มีประสบการณ์ และมีความสามารถในด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยจากระดับการจัดการ ระดับคนงาน นักวิชาการความปลอดภัย และผู้แทนจากสาธารณะที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง ผู้แทนที่มาจากสาธารณะเป็นประธาน คณะกรรมการแห่งชาตินี้มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและต้องประชุมไม่น้อยกว่าปีละ 2 ครั้ง ซึ่งเปิดให้ประชาชนสามารถเข้าร่วมประชุมได้ รวมทั้งต้องมีเอกสารที่เกี่ยวข้องไว้เพื่อการตรวจสอบ

หน้าที่ที่สำคัญของคณะกรรมการชุดนี้คือ การให้คำปรึกษาแนะนำกับรัฐมนตรีแรงงานและรัฐมนตรีสาธารณสุขในด้านการบริหารตามพระราชบัญญัติ

นอกจากนี้รัฐมนตรีแรงงานยังสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษา (Advisory Committee) เรื่องการกำหนดมาตรฐาน จำนวนคณะกรรมการแต่ละชุดมีได้ไม่เกินคณะละ 15 คน ในจำนวนนี้รัฐมนตรีสาธารณสุขแต่งตั้งได้ 1 คนหรือมากกว่า คณะกรรมการชุดนี้ต้องมาจากผู้แทนที่มีความรู้หรือมีประสบการณ์จาก 2 ฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างเท่าๆ กัน โดยมีนักวิชาการด้านนี้ 1 คนหรือมากกว่าที่มาจากรัฐบาล เมื่อนับรวมแล้วจะต้องไม่เกิน 15 คน

การแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาความปลอดภัยและอาชีวอนามัยตามมาตรา 12 คณะกรรมการชุดนี้เป็นองค์กรอิสระประกอบด้วยสมาชิก 3 คนที่แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ซึ่งได้รับคำแนะนำและยินยอมจากสภาในการคัดเลือกคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการทำหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ ประธานาธิบดีแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นประธาน กรรมการชุดนี้มีวาระ 6 ปี แต่มีข้อยกเว้นที่ระบุไว้คือ กรรมการแต่ละคนจะมีวาระไม่เท่ากันคือคนหนึ่งมีวาระ 2 ปี อีกคนหนึ่งมีวาระ 4 ปี และอีกคนหนึ่งมีวาระ 6 ปี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประธานาธิบดีเป็นผู้เลือก หน้าที่ของประธานกรรมการคือ ความรับผิดชอบในการบริหาร ในการรับฟังความเห็นในกรณีที่มีข้อโต้แย้งจากนายจ้าง ผู้ที่ถูกกล่าวหาจากกรมแรงงาน หรือกรณีที่คนงานได้รับผลกระทบ ที่อาจนำเรื่องส่งศาลปกครอง (Administrative Law Judges; ALJs) เพื่อให้มีการทบทวนคำสั่ง หรือการแจ้งข้อกล่าวหาของกรมแรงงาน

การจัดตั้งสถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติให้อยู่ภายใต้กรมการบริการสาธารณสุขที่รัฐมนตรีสาธารณสุขเป็นผู้แต่งตั้งผู้อำนวยการสถาบันให้อยู่ในตำแหน่ง 6 ปีหรือตามระยะเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด สถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติมีหน้าที่ในการวิจัยทดลองเพื่อพัฒนามาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเมื่อพบมาตรฐานใหม่แล้วให้แจ้งไปยังรัฐมนตรีแรงงานและรัฐมนตรีสาธารณสุข

8. การตรวจสอบ การสอบสวน และการเก็บบันทึกข้อมูล

การเข้าตรวจสอบสถานประกอบการนี้จะต้องมีตัวแทนของนายจ้างและลูกจ้างร่วมตรวจด้วยดังระบุไว้ในมาตรา 8 ระบุว่า ให้รัฐมนตรีแรงงานมีอำนาจในการเข้าตรวจสอบในสถานประกอบการได้ โดยมีตัวแทนนายจ้างและลูกจ้างร่วมในการตรวจสอบของรัฐมนตรีด้วย หรือหากมีการสอบสวนที่รัฐมนตรีสามารถเชิญบุคคลมาเป็นพยาน หากฝ่าฝืนอาจถูกลงโทษ เมื่อพบว่า มีการละเมิดกฎหมายตามมาตรา 5 และ 6 ให้ออกหนังสือแจ้งการฝ่าฝืนกฎหมาย (มาตรา 9) พร้อมมอบสำเนาให้กับลูกจ้างหรือตัวแทนลูกจ้าง และเปิดเผยการกล่าวหาในบริเวณที่มีการละเมิดกฎหมาย หรือบริเวณใกล้เคียง อย่างไรก็ตาม การออกหนังสือแจ้งการฝ่าฝืนจะทำได้ ถ้าเกินกำหนด 6 เดือนนับแต่วันที่พบว่า มีการฝ่าฝืนกฎหมาย

มาตรา 8 ระบุให้รัฐมนตรีแรงงานโดยความร่วมมือของรัฐมนตรีสาธารณสุข แจ้งแก่นายจ้าง เรื่องระเบียบในการเก็บข้อมูลการเจ็บป่วย การบาดเจ็บจากการทำงาน ยกเว้นการบาดเจ็บที่ต้องการเพียงการปฐมพยาบาล การหมดสติ การเคลื่อนไหวที่จำกัด หรือการสลับไปทำงานอื่น ต้องมีการเก็บรักษาข้อมูลเอาไว้ สำหรับการตรวจสอบ

4. วิธีการปฏิบัติในการใช้บังคับและการลงโทษ

ถ้าพบว่า นายจ้างมีความผิดให้ส่งหนังสือแจ้งการฝ่าฝืน (มาตรา 10) หรือเชื่อว่า นายจ้างไม่ได้แก้ไขตามที่ได้กล่าวหา ให้แจ้งนายจ้างโดยจดหมายลงทะเบียน โดยใช้เวลา 15 วันในการแจ้งกลับว่า ยอมรับหรือคัดค้าน หากนายจ้างมีการโต้แย้งกับหนังสือแจ้งการฝ่าฝืนโดยแจ้งกำหนดเวลาที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาสิ่งอันตราย แต่ถ้านายจ้างหรือตัวแทนคนงานไม่เห็นด้วยกับระยะเวลาดังกล่าวให้ส่งหนังสือโต้แย้งไปยังรัฐมนตรีแรงงาน (มาตรา 10 (c)) ให้รัฐมนตรีรับแจ้งคณะกรรมการในการดำเนินการสอบสวนรับฟัง ไม่ว่า ผลที่ได้จะให้ไปเป็นไปตามหนังสือแจ้งการฝ่าฝืนหรือยกเลิกหนังสือ หรือมีผลอย่างใด ก็ตามให้คณะกรรมการออกคำสั่งให้ดำเนินการภายใน 30 วัน

สำหรับคำสั่งของรัฐมนตรีแรงงาน ซึ่งหากนายจ้างไม่ดำเนินการแก้ไขใดๆ จะมีโทษตามมาตรา 17 คือ ปรับไม่เกิน 7,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือถ้ามีผู้เสียชีวิตเนื่องจากการละเมิดกฎหมายโดยเจตนา จะถูกปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้ากระทำความผิดซ้ำ จะถูกปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 11 ผู้ใดที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งของคณะกรรมการในมาตรา 10 (c) สามารถยื่นคำร้องต่อศาลอุทธรณ์ ภายใน 60 วัน ห้ามนายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะเป็นผู้ร้องเรียนให้มีการดำเนินงานตามกฎหมาย ถ้าลูกจ้างถูกให้ออกจากมูลเหตุนี้ ให้ลูกจ้างยื่นคำร้องไปยังรัฐมนตรีแรงงาน ภายใน 30 วัน ถ้าพิสูจน์แล้วพบว่า เป็นจริง ต้องรับลูกจ้างเข้าทำงานใหม่ และได้รับเงินเดือนย้อนหลัง

มาตรา 13 ในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉิน รัฐมนตรีแรงงานร้องขอต่อศาลชั้นต้นให้ควบคุมภาวะฉุกเฉินในสถานที่ที่มีการจ้างงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตราย เมื่อผู้ตรวจสอบดำเนินการตรวจสอบแล้วให้แจ้งผลไปยังลูกจ้างและนายจ้าง พร้อมทั้งเสนอแนะวิธีแก้ไขให้กับรัฐมนตรี หากรัฐมนตรีไม่ดำเนินการแก้ไข ลูกจ้างหรือตัวแทนลูกจ้างสามารถดำเนินการฟ้องร้องรัฐมนตรีได้

5. อำนาจตัดสินใจของมลรัฐ และแผนงานของมลรัฐ

มาตรา 18 หากมลรัฐใดต้องการออกกฎระเบียบอำนาจการตัดสินใจของศาลและด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเป็นของแต่ละรัฐได้โดยที่ไม่กระทบต่อมาตรฐานของรัฐบาลกลางได้ (ให้เข้มงวดกว่าของรัฐบาลกลางได้) มลรัฐที่ต้องการพัฒนามาตรฐานหรือแผนงานด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยให้ยื่นเสนอแผนต่อรัฐมนตรีแรงงานเพื่ออนุมัติ หากการดำเนินงานของมลรัฐไม่สอดคล้องกับแผนที่วางไว้ รัฐมนตรีมีสิทธิที่จะระงับแผนดำเนินงานได้ หากมลรัฐไม่เห็นด้วยในการระงับแผนงานนี้ ให้ยื่นยันแผนต่อศาลอุทธรณ์ได้ ภายใน 30 วัน

6. การศึกษาวิจัย และมาตรฐาน

มาตรา 20 ให้รัฐมนตรีแรงงานร่วมกับรัฐมนตรีสาธารณสุขสนับสนุนการวิจัย ศึกษาและตีพิมพ์เรื่องสารเคมีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 22 ให้จัดตั้งสถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติภายใต้กรมการบริการสาธารณสุข โดยมีรัฐมนตรีสาธารณสุขเป็นผู้แต่งตั้งผู้อำนวยการสถาบันให้อยู่ในตำแหน่ง 6 ปีหรือตามที่รัฐมนตรีกำหนด มีหน้าที่ในการพัฒนามาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

สำหรับมาตราที่เหลือจะเกี่ยวข้องกับการเงิน การงบประมาณ การทำรายงานประจำปี สถิติ การตรวจประเมิน การฝึกอบรมคนงาน และวันที่ได้รับการอนุมัติคือ วันที่ 29 ธันวาคม 1970 โดยให้มีผลบังคับใช้หลังจากนี้ 120 วัน

สรุป กฎหมายอาชีวอนามัยและความปลอดภัยใช้บังคับนายจ้างและลูกจ้างใน 50 รัฐและอาณาเขตที่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลกลาง รวมถึงมลฑลโคลัมเบีย เปอร์โตริโก เกาะเวอร์จิน เกาะอเมริกันซามัว เกาะกวม เกาะมาเรียนาตอนเหนือ เกาะเวก เกาะจอห์นสตัน และดินแดนภายนอกทวีปตามที่ระบุไว้ในกฎหมายดินแดนนอกทวีป กฎหมายนี้ไม่ครอบคลุม

- การจ้างงานตนเอง
- สมาชิกของครอบครัวนายจ้างที่ทำงานในฟาร์มที่ไม่มีการจ้างคนงานจากภายนอก
- คนงานที่ถูกจ้างงานจากหน่วยงานของรัฐที่มีการดูแลเรื่องความปลอดภัยและอนามัยของหน่วยงานรัฐบาลกลาง
- ลูกจ้างของมลรัฐ รัฐบาลท้องถิ่น และบางมลรัฐที่มีแผนความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของรัฐที่คุ้มครอง

คนงาน

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษ

ประวัติความเป็นมาขององค์กรและกฎหมายของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษ

1. ประวัติความเป็นมา

ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยได้รับการแต่งตั้งเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2518 และคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยได้รับการแต่งตั้งเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2517 ทั้ง 2 องค์กรนี้เป็นองค์กรที่แต่งตั้งมาจากพระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัย พ.ศ. 2517 ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยนั้น พระราชบัญญัติกำหนดให้รัฐมนตรีขนส่งแต่งตั้งประธานกรรมการ 1 คน และให้รัฐมนตรีขนส่งปรึกษากับหน่วยงานท้องถิ่น และหน่วยงานจากภูมิภาคแต่งตั้งคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Commission) จำนวน 9 คน ต่อจากนั้นคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยแต่งตั้งฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยจำนวน 3 คน (มี 1 คนเป็นผู้อำนวยการ) โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีขนส่ง หน่วยงานท้องถิ่น และหน่วยงานจากภูมิภาค

จากสถิติย้อนหลังไป 20 กว่าปีคือ พ.ศ. 2524 ที่มีผู้เสียชีวิตจากการทำงาน มีคดีประมาณเกือบ 500 ราย คิดเป็นอัตราการเสียชีวิตจากการทำงานต่อลูกจ้างหนึ่งแสนคนเท่ากับ 2.1 ในปี 2550 มีการเสียชีวิตจากการทำงานประมาณ 240 ราย และอัตราการเสียชีวิตต่อลูกจ้างหนึ่งแสนคนเท่ากับ 0.8 จะเห็นได้ว่า แนวโน้มมีค่าลดลง เนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ของทุกฝ่าย

ทุกๆ ปีฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย และหน่วยงานท้องถิ่นมีการดำเนินคดีกับนายจ้างประมาณ 2,500 ราย มีการออกหนังสือแจ้ง (ตามกฎหมายมีหนังสือแจ้ง 2 แบบคือ แจ้งให้ปรับปรุง กับแจ้งให้หยุดกิจกรรมที่อาจเป็นอันตราย) ประมาณ 17,400 ราย ใน พ.ศ. 2542/2543 โดยคณะกรรมการสิทธิการสุขภาพและความปลอดภัย มีนโยบายให้พิจารณาให้เหมาะสมตามความเสี่ยงที่มุ่งไปยังความเสี่ยงสูงๆ ที่อย่างน้อยต้องมีการควบคุมที่ดี มีความสม่ำเสมอ และต้องมีความโปร่งใสในการทำงาน ดังนั้นการตรวจสอบสถานประกอบการจะใช้เจ้าหน้าที่ที่หลังจากจบการศึกษาแล้ว เข้ารับการฝึกอบรมอีก 2 ปี โดยเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์ที่มีความสามารถสูง ส่งผลให้เจ้าหน้าที่คนใหม่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตั้งแต่ พ.ศ. 2517 โครงสร้างทางอุตสาหกรรมของอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดเจนนมาก งานที่เคยเป็นงานในภาคอุตสาหกรรมมากกว่า 3 ล้านงานได้ถดถอยไปหมด งานในภาคการบริการได้เติบโตจากที่มีคนงานในส่วนนี้้น้อยกว่า 2 ใน 3 ของคนงานทั้งหมด เปลี่ยนเป็นมากกว่า 3 ใน 4 ของคนงานทั้งหมด ธุรกิจขนาดเล็กมีจำนวนมากขึ้นกว่า 4 ล้านแห่ง ซึ่งกว่าร้อยละ 99 มีคนงานน้อยกว่า 50 คน และมีเพียงร้อยละ 0.2 มีคนงานมากกว่า 250 คน ในภาพรวมแล้ว ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางมีคนงานรวมกันได้ประมาณร้อยละ 60 ของจำนวนคนงานทั้งหมด และร้อยละ 71 ของภาคธุรกิจไม่มีการจ้างลูกจ้าง

องค์ประกอบของภาคแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดที่มีคนงานทำงานไม่เต็มเวลา (Part-Time) เพิ่มขึ้นจาก 1 ใน 6 (ช่วงปี 1970) เป็น 1 ใน 4 และในขณะนี้มีผู้หญิงอยู่จำนวนครึ่งหนึ่งในกลุ่มแรงงานที่เพิ่มขึ้นจากในอดีตที่มีเพียง 2 ใน 5 และสมาชิกภาพแรงงานลดลงจากร้อยละ 50 เป็นร้อยละ 30 ดังนั้นฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยจะต้องมีการปรับการบริหารงานให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของภาคแรงงาน ซึ่งจะเป็นการจ้างงานชั่วคราวเพิ่มขึ้น มีการจ้างงานแบบรับเหมาช่วง มีแรงงานอพยพจากทั้งในและนอกยุโรปมากขึ้น

ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการใช้กฎหมายความปลอดภัยที่ต้องแบ่งงานกับเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มีมากกว่า 400 แห่ง ซึ่งในอดีตนั้นมีการทำงานที่ทับซ้อนกันอยู่ ในปัจจุบันนี้ได้มีการแบ่งงานกันอย่างชัดเจนคือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรับผิดชอบในการดูแลกิจการที่ไม่ใช่งานอุตสาหกรรม เช่น งานสำนักงาน ร้านค้า ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง โรงแรม ทำอาหาร การดูแลทรัพย์สิน บิมน้ำมัน เป็นต้น และงานอุตสาหกรรมที่ทำเป็นครั้งคราวที่คณะกรรมการสิทธิการสุขภาพและความปลอดภัยมีนโยบายให้เจ้าพนักงานใช้ดุลพินิจในการตรวจสอบประกอบการที่ต้องให้มีความสมดุลกันระหว่างการบังคับใช้กฎหมายกับการให้คำแนะนำ ซึ่งคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยได้เน้นย้ำนโยบายในการบังคับใช้กฎหมายคือ ต้องให้มีความเหมาะสมกับความเสี่ยง มุ่งเป้าที่กิจกรรมที่มีความเสี่ยงสูงและมีมาตรการป้องกันที่น้อยเกินไป มีการดำเนินการอย่างคงเส้นคงวาและโปร่งใส

ในปี 2533 มีการเปลี่ยนแปลงจากการบังคับให้มีการดำเนินกิจกรรมความปลอดภัยเป็นเรื่องของการมุ่งเน้นการจัดองค์การและการจัดการมากขึ้น ทำให้ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยมีการเปลี่ยนแปลงกลุ่มเป้าหมายไปเน้นที่กิจการที่มีความเสี่ยงสูง เช่น กิจการภาคการเกษตรและการก่อสร้างที่มีการออกไปแจ้งให้แก้ไขเป็นจำนวนมาก เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในยุคนี้ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยได้มีการใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถให้ข้อมูลด้านนี้ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องได้มากขึ้น มีการปรับปรุงการให้คำปรึกษาที่เกี่ยวข้องกับด้านกฎหมายทางโทรศัพท์ในภาษาต่างๆ มากกว่า 100 ภาษา และมุ่งให้เจ้าพนักงานให้คำแนะนำกับนายจ้างและลูกจ้างในด้านวิชาการมากขึ้น

2. ลำดับเหตุการณ์ที่สำคัญและการขยายหน่วยงาน

เหตุการณ์สำคัญในอดีตที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษในอดีตมีตามลำดับดังนี้

ใน พ.ศ. 2517 มีเหตุการณ์การระเบิดของสารเคมีที่ฟลิคซ์โบโรห์ (Flixborough) ทำให้มีผู้เสียชีวิต 28 ราย และในปีนี้มีการประกาศใช้กฎหมายสุขภาพและความปลอดภัย มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิการใน พ.ศ. 2518 และเป็นครั้งแรกในปีที่มีการตรวจสอบสถานที่แลปพอร์ตอินดัสตรี (Laport Industries)

พ.ศ. 2519 มีรายงานประจำปีฉบับแรก ซึ่งในครั้งนั้นมีนโยบายเกี่ยวกับระเบียบปฏิบัติงานกับไวนิลคลอไรด์ ระเบียบปฏิบัติงานกับตะกั่ว ฝุ่น แอสเบสตอส การระวังอัคคีภัย การทำเครื่องหมายที่เรือบรรทุกน้ำมัน การติดการติดกับเครื่องจักร รายงานอุบัติเหตุที่ฟลิคซ์โบโรห์ การเกิดสิ่งอันตรายร้ายแรง

พ.ศ. 2520 ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยก่อตั้งกลุ่มอุตสาหกรรมแห่งชาติ (National Industry Groups; NIGs)

พ.ศ. 2521 ก่อตั้งสำนักการกำกับสิ่งอันตราย (Hazardous Installation Groups)

พ.ศ. 2522 มีการตีพิมพ์รายงานฉบับสมบูรณ์ของคณะกรรมการที่ปรึกษา เรือง แอสเบสตอส มีการปรึกษาหารือในเรื่องกฎหมายการเกิดโรคในที่ทำงาน เกิดการระเบิดที่โกลบอร์นคอลลีเรีย (Golborne Colliery) ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 10 ราย

พ.ศ. 2523 ออกกฎหมายควบคุมตะกั่วในที่ทำงาน ประกาศกฎหมายเรื่องการเกิดอุบัติเหตุและสิ่งอันตราย

พ.ศ. 2524 มีการทบทวนความเป็นพิษของสารเคมี

พ.ศ. 2525 ออกกฎหมายการปฐมพยาบาลเบื้องต้น

พ.ศ. 2526 ออกกฎหมายแอสเบสตอส (ใบอนุญาต)

พ.ศ. 2527 เกิดการระเบิดที่สถานีนีมน้ำแอบีสตีต (Abbeystead) มีผู้เสียชีวิต 16 ราย ออกกฎหมาย

พ.ศ. 2528 ออกกฎหมายการรายงานการบาดเจ็บ การเกิดโรคและการเกิดสิ่งอันตราย (Reporting of Injuries, Diseases and Dangerous Occurrences Regulations, RIDDOR) ตีพิมพ์รายงานการระเบิดที่แอบีสตีตและมีก๊าซระเบิดที่พูตเนีย (Putney) มีผู้เสียชีวิต 8 ราย

พ.ศ. 2529 ออกกฎหมายเรื่องรังสีแตกตัว

พ.ศ. 2530 ออกกฎหมายควบคุมแอสเบสตอสในที่ทำงาน เกิดเหตุไฟไหม้ที่สถานีรถไฟใต้ดินคิงครอส (King Cross) มีผู้เสียชีวิต 31 ราย

พ.ศ. 2531 ออกกฎหมายควบคุมสารเคมีอันตรายต่อสุขภาพ (Control of Substances Hazardous to Health Regulations; COSHH) เกิดการระเบิดที่ไพเพอร์แอลฟาอิลริก (Piper Alpha Oil rig) มีผู้เสียชีวิต 167 ราย เกิดอุบัติเหตุรถไฟที่คลาแฟม (Clapham) มีผู้เสียชีวิต 35 ราย

พ.ศ. 2532 ออกกฎหมายเรื่องเสียงในที่ทำงาน และกฎหมายไฟฟ้าในที่ทำงาน

พ.ศ. 2532 ความรับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของการรถไฟ

พ.ศ. 2534 เพิ่มความรับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของงานนอกฝั่งทะเล

พ.ศ. 2535 มีกฎหมาย Six Pack

พ.ศ. 2536 มีการฟ้องร้องบริษัททรานส์ลิงค์จอยท์เวนเจอร์ (Translink Joint Venture) ตามมาด้วยการเสียชีวิตของคอนนอร์ในอุโมงค์ลอดคลอง

พ.ศ. 2537 มีการทบทวนกฎหมายโดยคณะกรรมการสิทธิการสุขภาพและความปลอดภัยเสร็จเรียบร้อยในปี

พ.ศ. 2538 ก่อตั้งห้องปฏิบัติการสุขภาพและความปลอดภัยในหน่วยงานของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ในปีนี้มีการรณรงค์ สุขภาพดีคือธุรกิจดี (Good Health is Good Business)

พ.ศ. 2539 เริ่มยุทธการกับธุรกิจขนาดเล็ก

พ.ศ. 2540 มีอุบัติเหตุรถไฟที่ซุทซอลล์ (Southall) มีการพิมพ์เอกสารแผ่นพับ เรื่องการแนะนำสุขภาพและความปลอดภัย

พ.ศ. 2541 มีการดำเนินการเรื่องความเครียดที่สัมพันธ์กับการทำงาน

พ.ศ. 2542 เกิดอุบัติเหตุทางรถไฟที่แลคโบรกโกรฟ (Ladbroke Grove) มีผู้เสียชีวิต 31 ราย

พ.ศ. 2543 มีการกระตุ้นยุทธศาสตร์ด้านสุขภาพและความปลอดภัย

พ.ศ. 2544 มีระบบรายงาน RIDDOR

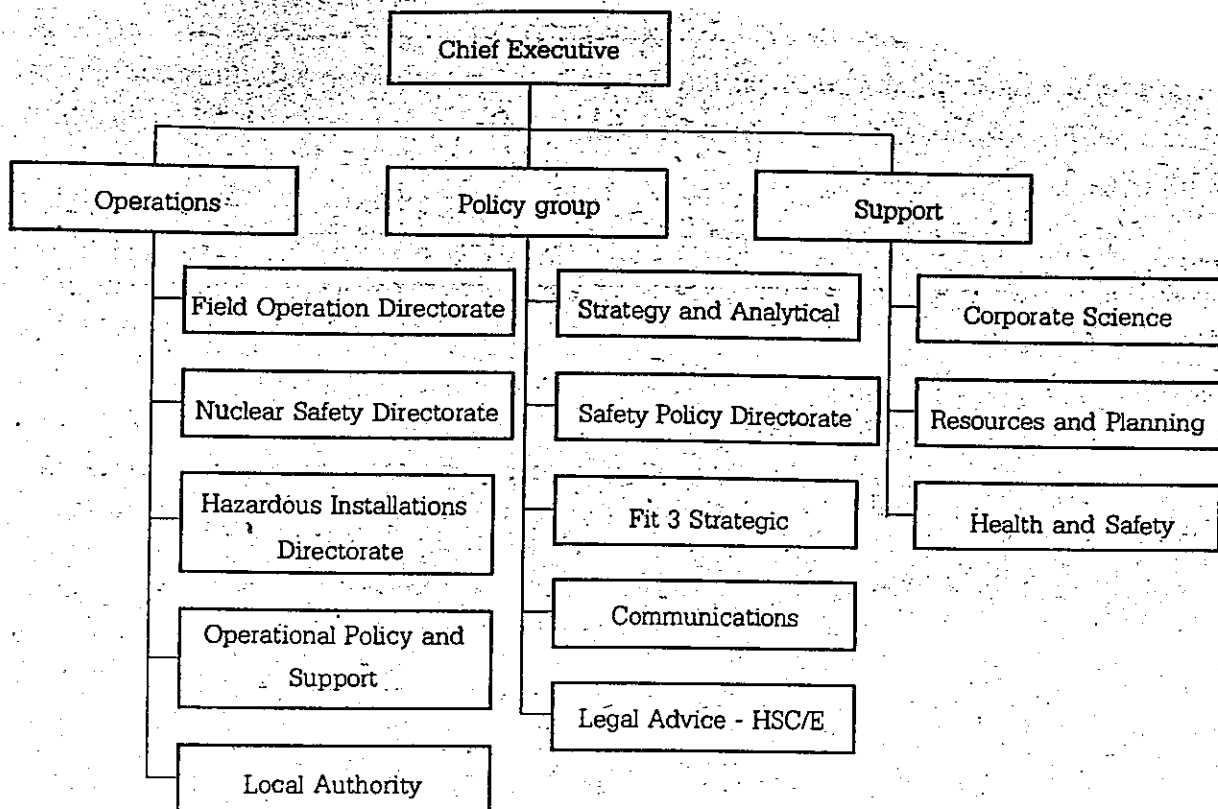
พ.ศ. 2545 เริ่มมีเว็บไซต์ COSHH เผยแพร่วิดีโอเรื่อง Worksmart

พ.ศ. 2546 เกิดความเครียดในที่ทำงานมากขึ้นจนมากเท่ากับปัญหาการเจ็บป่วยจากกล้ามเนื้อและกระดูกที่เป็นปัญหาหลักของการเจ็บป่วยจากการทำงาน

พ.ศ. 2547 มีคนงานเจ็บป่วยเสียชีวิต 21 คนที่อ่าวมอร์แคมเบ (Morecambe) และปีนี้คณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย เรื่องสุขภาพและความปลอดภัยในที่ทำงานได้เริ่มยุทธศาสตร์จนถึงปี 2553 และดำเนินการต่อเนื่องต่อไป

โครงสร้างของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษ

โครงสร้างองค์กรฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยประกอบด้วย 3 หน่วยงานดังภาพที่ 15.3

ภาพที่ 15.3 ผังโครงสร้างองค์กรของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย

1. สายการปฏิบัติการ (Operations) ประกอบด้วย

- **สำนักปฏิบัติการภาคสาม (Field Operation Directorate)** เป็นหน่วยงานที่ทำงานหลักในการตรวจสอบสถานประกอบการ การสอบสวนอุบัติเหตุ การร้องเรียนของคณาณ หน่วยงานนี้บังคับใช้กฎหมายกับสถานประกอบการหลายประเภท เช่น ก่อสร้าง การเกษตร การประกอบ บรรจุ อาหาร เครื่องดื่ม บ้านเพิง การศึกษา เป็นต้น ซึ่งทำงานร่วมกับหน่วยงานระดับภูมิภาค รวมถึงงานที่ให้การแนะนำการบริการทางด้านสุขภาพกับการจ้างงาน และการเก็บรวบรวมสถิติ

- **สำนักความปลอดภัยนิวเคลียร์ (Nuclear Safety Directorate; NSD)** รับผิดชอบในการออกกฎระเบียบของความปลอดภัยนิวเคลียร์ที่เหมาะสมกับความเสี่ยงของโรงงานนิวเคลียร์นั้นๆ ภายใต้พระราชบัญญัติของโรงงานนิวเคลียร์ระบุไว้ว่า โรงงานนิวเคลียร์จะไม่สามารถดำเนินการได้ ถ้าไม่มีใบอนุญาตดำเนินการที่ออกโดยฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย และในปี 2542 มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับรังสีแตกตัว (Ionising Radiations Regulations 1999; IRR) เพื่อปกป้องคุ้มครองคณาณที่ทำงานที่มีรังสีแตกตัว

- **สำนักกำกับสิ่งอันตราย (Hazardous Installations Directorat; HHD)** เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการออกกฎข้อบังคับการตรวจสอบ การสอบสวนอุบัติเหตุ การให้คำแนะนำในการชี้ระบุความเสี่ยง รวมถึงการส่งเสริมปรับปรุงความปลอดภัยและสุขภาพที่มุ่งในสถานประกอบการที่มีความเสี่ยงสูงคือ การผลิตและการเก็บสารเคมี การเก็บและขนส่งก๊าซรวมถึงสารเคมีอันตราย กิจการเหมืองแร่ การวางท่อ วัตถุระเบิด นอกจากนั้นหน่วยงานนี้ยังให้คำแนะนำกับหน่วยงานท้องถิ่นในการกำกับสิ่งอันตรายด้วย

- **นโยบายการดำเนินงานและการสนับสนุน (Operational Policy and Support)**

- **สำนักพันธมิตรท้องถิ่น (Local Authority Partnership Director)**

2. **กลุ่มนโยบาย (Policy Group)** มีหน้าที่ในการสร้างนโยบายพื้นฐานและยุทธวิธีด้านสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงการดำเนินการตอบสนองอย่างเร่งด่วนต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนี้ที่ส่วนกลางสามารถทำได้ นอกจากนี้ยังให้ความสัมพันธ์กับยุโรปในการดำเนินงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับด้านสิ่งแวดล้อม กลุ่มนโยบายประกอบด้วย

- **สำนักส่งเสริมและวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ (Strategy and Analytical Support Directorate; SASD)**

- **สำนักนโยบายความปลอดภัย (Safety Policy Directorat; SPD)**

- **ยุทธศาสตร์โครงการสุขภาพที่ดี (Fit 3 Strategic Programme: Fit for work, Fit for life, Fit for tomorrow)**

- **การสื่อสาร (Communications)**

- **ที่ปรึกษาตามกฎหมายสำหรับคณะกรรมการ และฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย (Legal Advice - HSC/E)**

3. สายสนับสนุน (Support) ประกอบด้วย

- **การบริการให้ความร่วมมือและการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ (Corporate Science and Analytical Services)**

- **กองทรัพยากรและแผนงาน (Resources and Planning)**

- **ห้องปฏิบัติการสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Laboratory)**

บทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ของประเทศอังกฤษ

วิสัยทัศน์ในงานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของประเทศอังกฤษที่ต้องการเห็นความปลอดภัยเป็นรากฐานของสังคมอารยะที่ทำให้สถิติความปลอดภัยและสุขภาพอยู่ในแนวหน้าของโลก ประเทศอังกฤษได้รับผลเป็นที่น่าพอใจจากการทำงานที่มีประสิทธิภาพมากกว่า 30 ปี ด้วยบทบาทที่สำคัญของคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Commission) และฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Executive) และหน่วยงานท้องถิ่นที่มีการดำเนินงานส่งผลให้อัตราการเสียชีวิตจากการทำงานลดลงเป็นอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับในอดีต

ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยมีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย มีบุคลากรประมาณ 4,000 คนจากหลายสาขาอาชีพ เช่น เจ้าพนักงานผู้ตรวจ ที่ปรึกษา นโยบาย นักวิชาการ นักวิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ เป็นต้น

คณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยมีหน้าที่ในการเสนอกฎหมายและมาตรฐานด้านสุขภาพและความปลอดภัยต่อรัฐมนตรี คณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยยังมีหน้าที่ในการทำการศึกษวิจัย การให้ข้อมูล การควบคุมสารอันตราย ข้อมูลต่างๆ ที่ใช้ในการอ้างอิงเพื่อจัดทำกฎหมายและมาตรฐานนี้ ได้รับการแนะนำจากฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย สำหรับกิจกรรมบางอย่างที่มีความเสี่ยงอันตรายแต่ได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายอื่นนั้น จะไม่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการคือ ผู้บริโภค ความปลอดภัยอาหาร ความปลอดภัยทางทะเล ทางการบิน และมลภาวะ

หน่วยงานท้องถิ่นมีหน้าที่รับผิดชอบการบังคับใช้กฎหมายด้านสุขภาพและความปลอดภัยในเขตพื้นที่ของท้องถิ่นนั้นๆ หน่วยงานท้องถิ่นในประเทศอังกฤษมีมากกว่า 400 แห่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการบังคับใช้กฎหมายกับที่ทำงานมากกว่า 1 ล้านแห่งในท้องถิ่นที่หน่วยงานนั้นรับผิดชอบ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้จัดจำหน่าย ผู้ค้าปลีก ผู้ค้าอาหาร โรงแรม สำนักงาน รวมถึงความบันเทิงที่มีคนงานประมาณ 11 ล้านคนทำงานในส่วนนี้

ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยติดต่อประสานกับเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการบังคับใช้กฎหมายร่วมกันของทั้ง 2 องค์การโดยเป็นคณะกรรมการที่เรียกว่า คณะกรรมการร่วมมือของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยกับหน่วยงานท้องถิ่น (Health and Safety Executive/Local Authorities Enforcement Liaison Committee; HELA) เจ้าพนักงานที่อยู่ในเครือข่ายของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยในระดับภูมิภาคยังมีการให้คำปรึกษาและสนับสนุนเจ้าพนักงานท้องถิ่น

คณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัยได้ดำเนินงาน “ยุทธศาสตร์อนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานของอังกฤษปี 2553 และต่อไป” (The Strategy for Workplace Health and Safety in Great Britain to 2010 and beyond) งานนี้เริ่มเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2547 ซึ่งเป็นพันธกิจที่ต้องการให้เห็นว่า งานด้านสุขภาพและความปลอดภัยเป็นรากฐานของสังคมอารยะ ซึ่งในปีเดียวกันนี้รัฐบาลได้มีโครงการข้อตกลงการบริการสาธารณะ (Public Service Agreement, PSA) ที่ได้ประสบผลสำเร็จจากการร่วมมือกันของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยกับระดับท้องถิ่น

จากผลสำเร็จที่เกิดขึ้นและเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ได้สรุปกรอบบทบาทขององค์กรไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. ผลลัพธ์ของสุขภาพและความปลอดภัย (Delivering Health and Safety Outcomes) การที่จะทำให้มีความสำเร็จได้ต้องมีความร่วมมือจากหลายๆ หน่วยงาน ซึ่งต้องมีการติดตามแผนงานเป็นรายเดือนและทุก 3 เดือน โดยที่กรอบงานแต่ละอย่างมีวิธีการเพื่อที่จะดำเนินการให้บรรลุผล ดังนี้

ผลลัพธ์ของสุขภาพและความปลอดภัยมีวัตถุประสงค์ที่จะปรับปรุงสุขภาพ ความปลอดภัย และสวัสดิการที่เกี่ยวกับการทำงานที่จะทำให้สำเร็จได้โดยมีโปรแกรมคือ (1) ปกป้องประชาชนจากความเสี่ยงต่อสุขภาพและอันตราย (2) ให้มีอิทธิพลต่อการจัดองค์กรและประชาชน (3) มั่นใจในการจัดการเรื่องความปลอดภัย และการป้องกันการเกิดภัยพิบัติจากอุตสาหกรรม มีการตั้งกลุ่มเป้าหมายที่จะดำเนินการในกลุ่มที่เป็นปัญหา คือ กลุ่มในโครงการข้อตกลงการบริการสาธารณะ (Delivering Occupational Health and Safety PSA Targets) ที่มีเป้าหมายในเรื่องของการบาดเจ็บที่กระดูกและกล้ามเนื้อ การขนส่งสินค้า การจัดการความเครียดในภาคธุรกิจการเงิน การปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบในงานก่อสร้าง มีการตรวจสอบสถานประกอบการในส่วนที่อยู่ในกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการลดอุบัติเหตุ และสร้างความสัมพันธ์กับหน่วยงานท้องถิ่นในการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

การวัดผลสำเร็จจะพิจารณาจากสถิติรายงานประจำปี การวัดความสำเร็จจากโครงการข้อตกลงการบริการสาธารณะ ข้อมูลการรายงานทุก 3 เดือนที่ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยมีการประเมินจากการสำรวจจากนายจ้างและลูกจ้าง โครงการต่างๆ มีผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในองค์กรหรือไม่ นอกจากนี้ยังประเมินประสิทธิภาพการเริ่มต้นและการปฏิบัติการด้วยโดยดูแนวโน้มการลดลงของการบาดเจ็บ

กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการลดการเสียชีวิตร้ายแรง (Delivering Major Hazards Outcomes) คือ กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง เช่น การใช้พลังงานนิวเคลียร์ น้ำมัน ก๊าซ เหมืองแร่ การขนย้าย และการเก็บวัตถุที่ระเบิดได้ เป็นต้น ซึ่งมีการตั้งเป้าหมายปี 2550/2551 ให้มีการเกิดเหตุการณ์ในกลุ่มนิวเคลียร์ลดลงร้อยละ 7.5 การรั่วของไฮโดรคาร์บอนลดลงร้อยละ 4.5 และอุบัติเหตุจากงานก๊าซและน้ำมันในทะเลลดลงร้อยละ 15

สำหรับกลุ่มอื่นนอกโครงการข้อตกลงการบริการสาธารณะที่มีการดำเนินการคือเรื่องของการใช้สารเคมีกลุ่มไบโอไซด์ (Biocides) ที่ประเทศในกลุ่มยุโรปมีการทบทวนกฎหมายสารผสมที่ใช้ นอกจากนี้ยังมีเรื่องของความปลอดภัยของก๊าซและความปลอดภัยสาธารณะที่อยู่ในความรับผิดชอบด้วย

2. มีความยุติธรรม (Enabling Justice) ในการดำเนินงานที่มีวัตถุประสงค์ในการสนับสนุนความยุติธรรมในสังคมโดยผ่านกระบวนการทางกฎหมายที่มีมาตรฐานในการปฏิบัติงานอย่างเป็นธรรม และยังเป็นการให้ความเท่าเทียมกันในทุกภาคธุรกิจที่มีการดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย ซึ่งสามารถประเมินได้จากมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายที่มีความยุติธรรมและมีความสม่ำเสมอ รวมถึงประเมินจากรายงานและการร้องเรียนต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

3. การสนับสนุนรัฐบาล (Providing Support to Government) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้คำแนะนำเฉพาะด้านกับรัฐบาลที่มีผลกระทบต่อนโยบายด้านสังคมและเศรษฐกิจ ช่วยเหลือในการโต้แย้งในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงการให้คำปรึกษากับรัฐมนตรี

4. การแสดงความรับผิดชอบต่อสาธารณะ (Demonstrating Public Accountability) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สังคมเห็นมาตรฐานที่มีระดับสูง มีความถูกต้อง เปิดเผยในการให้ข้อมูลต่อรัฐบาล ต่อรัฐสภา และต่อสาธารณชน ภายใต้การดำเนินงานของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่อยู่บนพื้นฐานความรู้ที่เป็นวิทยาศาสตร์

สรุป จะเห็นได้ว่า บทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยนั้นมีความสำคัญในการดำเนินงานให้ลดการเกิดอุบัติเหตุลง ซึ่งต้องนำข้อมูลหลายๆ ด้านมาวิเคราะห์ เพื่อที่จะแสดงบทบาทในการลดอุบัติเหตุได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเกิดอุบัติเหตุจากอดีต เช่น ข้อมูลอุบัติเหตุ ข้อมูลจำนวนของสถานประกอบการ ชนิดของสถานประกอบการ แรงงานอพยพ การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตการทำงาน ลักษณะการจ้างงานที่มีการเปลี่ยนแปลงอิทธิพลทางการค้าของประเทศอื่นๆ เป็นต้น โดยฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ได้นำสิ่งเหล่านี้มาใช้ในการวางแผน นอกจากนี้ยังมีการวางแผนประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่นที่จะทำงานให้เป็นไปตามเป้าหมายเดียวกัน

พระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษ พ.ศ. 2517

เจตนารมณ์และขอบเขตบังคับใช้พระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษ พ.ศ. 2517

1. เจตนารมณ์

พระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยของอังกฤษ พ.ศ. 2517 (The Health and Safety at Work Act 1974) มีเจตนารมณ์เพื่อออกเป็นข้อกำหนดต่อไปในอนาคตในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย และสวัสดิการในที่ทำงานให้กับคนทำงาน เพื่อเป็นการป้องกันคนอื่นที่อาจได้รับความเสี่ยงต่อสุขภาพและอันตรายที่เกิดจากการกระทำของคนงาน เพื่อเป็นการควบคุมการกระทำที่ผิดกฎหมาย การครอบครองและใช้สารเคมีอันตราย และเพื่อควบคุมการปล่อยอากาศเสียออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอก เพื่อนำไปจัดทำข้อกำหนดในการบริการตรวจสอบสุขภาพในขณะทำงาน และเพื่อนำไปใช้ร่วมกับกฎหมายอาญาและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. ขอบเขตบังคับใช้

พระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยนี้ครอบคลุมนายจ้าง ผู้นำเข้า ผู้ประกอบการ (Manufacturer) ซัพพลายเออร์ (Supplier) กำหนดให้เป็นหน้าที่ของบุคคลใดๆ ที่ไม่ใช่ลูกจ้าง ทำงานในสถานที่ที่ไม่ใช่ที่สาธารณะในการทำงานให้มีความปลอดภัย รวมถึงทางเข้าไปยังสถานที่นั้นๆ ด้วย

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษ พ.ศ. 2517

ในการดำเนินการด้านกฎหมายเมื่อมีพระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยเป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงซึ่งโดยปกติแล้วข้อมูลรายละเอียดต่างๆ จะเป็นการนำเสนอของคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย ส่วนระเบียบปฏิบัติให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการที่สามารถออกระเบียบปฏิบัติได้ (Approved Codes of Practice; ACOPs) โดยไม่ต้องผ่านสภา พระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยของประเทศอังกฤษประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. 2517 มีทั้งหมด 3 ส่วน 85 มาตรา

ส่วนที่ 1

เรื่องสุขภาพ ความปลอดภัยและสวัสดิการที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการทำงาน การควบคุมสิ่งอันตราย และการปล่อยมลสารสู่สิ่งแวดล้อม ซึ่งระบุไว้ในเบื้องต้นว่า พระราชบัญญัตินี้ปกป้องผู้ที่ทำงานกับสารเคมี รวมถึงผู้ที่มีกิจกรรมที่ต่อเนื่องกับผู้ทำงานกับสารเคมี หรือผู้อื่นที่ต้องมีการควบคุมโดยการกำหนดกฎระเบียบด้านความปลอดภัย ซึ่งในมาตรา 2 ได้ระบุให้เป็นหน้าที่โดยรวมของนายจ้างที่ต้องดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย และสวัสดิการให้ลูกจ้างในการจัดทำงานให้มีการคงสภาพเพื่อให้ปราศจากความเสี่ยงต่อสุขภาพ

ในมาตรา 2 วงเล็บ 3 ระบุให้เป็นหน้าที่ของนายจ้างที่ต้องมีนโยบายเป็นลายลักษณ์อักษร รวมถึงการทบทวนนโยบายตามความเหมาะสม และในวงเล็บ 6 กล่าวถึงหน้าที่ของนายจ้างที่ต้องปรึกษากับตัวแทนลูกจ้าง ให้ร่วมมือในการสร้างมาตรการต่างๆ เรื่องสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงการจัดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัยที่เป็นหน้าที่ของนายจ้างที่ต้องดำเนินการเมื่อมีการร้องขอจากลูกจ้าง (วงเล็บ 7)

มาตรา 3 ให้เป็นหน้าที่ของนายจ้างและการจ้างบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ลูกจ้าง ซึ่งต้องมีการให้ข้อมูลและดำเนินการไม่ให้บุคคลเหล่านี้ได้รับความเสี่ยงต่อสุขภาพ และที่สำคัญในมาตรา 4 กำหนดให้เป็นหน้าที่ของบุคคลใดๆ ที่ไม่ใช่ลูกจ้างทำงานในสถานที่ซึ่งไม่ใช่ที่สาธารณะในการทำงานให้มีความปลอดภัยตลอดจนทางเข้าไปยังสถานที่นั้นๆ กฎหมายนี้ครอบคลุมผู้นำเข้า ผู้ประกอบการ ชัฟฟลายเออร์ที่ต้องจัดให้มีข้อมูลสิ่งอันตรายในการทำงานทั้งหมด

มาตรา 6 ระบุถึงหน้าที่ของผู้ประกอบการเกี่ยวกับสิ่งของหรือสารที่ใช้ในการทำงาน โดยกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ออกแบบ ผู้ประกอบการการนำเข้า หรือชัฟฟลายเออร์ ซึ่งสิ่งของนั้นต้องปลอดภัยในการติดตั้ง การใช้งาน การทำความสะอาด การบำรุงรักษา ต้องมีการทดสอบ (ถ้าจำเป็น) สิ่งของนั้นๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วต้องให้ข้อมูลที่มีการทดสอบ วิธีการใช้งาน การขนย้าย และสภาวะต่างๆ ให้กับผู้ใช้งาน

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับกฎหมายของประเทศอังกฤษคือ ในมาตรา 7 ระบุไว้ให้เป็นหน้าที่ของของลูกจ้างในขณะที่ทำงานต้องรับผิดชอบต่อความปลอดภัยและสุขภาพของตนเองและผู้อื่นที่อาจได้รับผลกระทบจากการทำงานของลูกจ้าง และต้องปฏิบัติตามระเบียบของนายจ้างที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ และต้องร่วมมือกับนายจ้างเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย

มาตรา 8 เป็นหน้าที่ที่ห้ามผู้ใดขัดขวางหรือจงใจใช้สิ่งที่ไม่ถูกต้องกับสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ ความปลอดภัย และสวัสดิการของลูกจ้าง รวมถึงเป็นหน้าที่ของนายจ้างห้ามนายจ้างจัดการ (กล่าวหา ลงโทษ) กับลูกจ้างที่ปฏิบัติตามกฎหมาย

หมวดคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Commission; HSC) และฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Executive; HSE)

ในมาตรา 10 ระบุกลุ่มบุคคลไว้ 2 กลุ่มคือ คณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย และฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย โดยรัฐมนตรีแต่งตั้งประธานคณะกรรมการ และแต่งตั้งคณะกรรมการที่ประกอบด้วยกรรมการไม่น้อยกว่า 6 คนและไม่มากกว่า 9 คน ก่อนแต่งตั้งคณะกรรมการ (ยกเว้นประธาน) ให้ปรึกษากับองค์กรตัวแทนนายจ้างในการแต่งตั้งกรรมการ 3 คน และปรึกษากับองค์กรตัวแทนลูกจ้างคัดเลือกกรรมการ 3 คน และในส่วนที่เหลืออาจแต่งตั้งหรือปรึกษาองค์กรท้องถิ่น หรือองค์กรวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งกรรมการ 1 คนเป็นรองประธานคณะกรรมการ

การแต่งตั้งฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety Executive) ประกอบด้วยสมาชิก 3 คน โดยคณะกรรมการแต่งตั้ง 1 ใน 3 คนเป็นผู้อำนวยการ โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี ส่วนที่เหลืออีก 2 คนแต่งตั้งจากกรรมการที่ได้ปรึกษากับผู้อำนวยการแล้ว องค์กรทั้ง 2 นี้มีหน้าที่ในการเสนอกฎหมายให้กับรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ

การที่จะได้มาซึ่งร่างกฎหมายต่างๆ จะต้องมีเหตุผลสนับสนุนที่ดีพอ พระราชบัญญัตินี้มอบอำนาจให้คณะกรรมการดำเนินการต่างๆ ได้ เช่น จัดให้มีข้อตกลงกับหน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำงานให้กับคณะกรรมการ หรือให้อำนาจในการจ่ายเงินเพื่อการวิจัย เป็นต้น คณะกรรมการมีอำนาจให้ฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ดำเนินการในการตรวจสอบ สอบสวน หรือทำงานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนี้ หรือมีอำนาจกระทำการใดๆ ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

หมวดกฎระเบียบเรื่องสุขภาพและความปลอดภัย และระเบียบข้อปฏิบัติ

ในหมวดนี้ให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎระเบียบได้ โดยที่ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า อาจกระทำอย่างไรได้บ้าง เช่น อาจยกเว้นหรือไม่ยกเว้นบังคับใช้กับกิจการบางอย่าง การมอบอำนาจหน้าที่ให้กับบุคคลตามรัฐธรรมนูญ การกำหนดขั้นตอนในการกล่าวหาการให้สัญญาเกี่ยวกับการดำเนินการของบุคคลที่มีทรัพย์สินหรือมีธุรกิจอยู่นอกสหราชอาณาจักร รวมถึงการกำหนดขอบเขตการลงโทษ เป็นต้น

คณะกรรมการการเป็นผู้อนุมัติระเบียบปฏิบัติงาน (Code of Practice) โดยต้องมีเหตุผลที่สมควรและต้องได้รับการเห็นชอบจากรัฐมนตรีหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อน เมื่อกฎระเบียบผ่านการเห็นชอบแล้ว คณะกรรมการต้องระบุวันที่มีผลบังคับใช้ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการมีหน้าที่ในการทบทวนกฎระเบียบ หรือยกเลิกกฎระเบียบได้ ตามมาตรา 16

หมวดการบังคับใช้

มาตรา 18 ให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยในการจัดการให้มีการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ โดยที่รัฐมนตรีอาจมอบอำนาจให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งต้องดำเนินการในพื้นที่ที่ได้รับผิดชอบ เจ้าพนักงานตามกฎหมายอาจแต่งตั้งผู้ตรวจสอบที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม (มาตรา 19) ที่มอบหมายหน้าที่ให้ชัดเจนถึงขอบเขตอำนาจที่ใช้ได้

มาตรา 20 อำนาจของเจ้าพนักงานตรวจสอบ มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบ ณ เวลาที่เหมาะสม และนำตัวตรวจสอบมาด้วยเมื่อมีความจำเป็น อีกทั้งสามารถนำเจ้าพนักงาน บุคคลอื่น หรือเครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อใช้ในการทำงาน โดยสามารถเก็บตัวอย่างสารหรือวัตถุที่สงสัย นอกจากนี้เจ้าพนักงานยังสามารถอายัดสิ่งของหรือสารนั้นไว้เป็นหลักฐาน หรือนำสิ่งของที่ต้องสงสัยนี้มาทำการทดสอบ รวมถึงเจ้าพนักงานสามารถขอสำเนาเอกสารต่างๆ ได้

เมื่อเจ้าพนักงานผู้ตรวจพบว่า ต้องมีการปรับปรุงให้ออกหนังสือแจ้งเพื่อการปรับปรุง (มาตรา 21) และสามารถออกหนังสือให้หยุดการกระทำหรือกิจการที่อาจเป็นอันตรายต่อบุคคล (มาตรา 22) ซึ่งในหนังสือต้องระบุเรื่องที่ให้หยุดการกระทำ อย่างไรก็ดี หนังสือนี้ถูกยกเลิกได้ หรือขยายเวลาออกไปได้ และมีสิทธิอุทธรณ์หนังสือทั้ง 2 แบบนี้ได้ ตามมาตรา 24

มาตรา 25 เจ้าพนักงานผู้ตรวจสามารถยึดสิ่งของหรือสารที่คาดว่า อาจเป็นอันตรายฉุกเฉิน โดยต้องทำเอกสารแจ้งผู้รับผิดชอบหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินทราบ หากมีการดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายที่เกิดจากการกระทำของเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ให้หน่วยงานของผู้ตรวจเป็นผู้ชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากการปฏิบัติของเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ตามมาตรา 26

หมวดการได้รับข้อมูลและการปกปิดข้อมูล

มาตรา 27 ได้กล่าวถึงการได้มาของข้อมูลของคณะกรรมการและฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย หรือผู้มีอำนาจตามกฎหมาย ให้คณะกรรมการที่ได้รับการยินยอมจากรัฐมนตรีสามารถให้บุคคลผู้ได้รับหนังสือแจ้ง (Notice) ให้ข้อมูลเพิ่มเติม หรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถสอบถามถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ และข้อมูลนี้สามารถเปิดเผยกับหน่วยงานด้านภาษี (สรรพากร สรรพสามิต สุลกากร) ได้ (มาตรา 27A) แต่ห้ามเปิดเผยข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่ระบุถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง ยกเว้นได้รับอนุญาตจากเจ้าของข้อมูล หรือข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนการสอบสวน (มาตรา 28) แต่มีข้อยกเว้นไว้กับคณะกรรมการและฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย หรือผู้มีอำนาจตามกฎหมาย

หมวดระบุงการกระทำผิด

มาตรา 33 ระบุเหตุที่เป็นความผิดไว้หลายประการตั้งแต่การไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กฎหมายระบุไว้ในมาตรา 2 ถึง 7 การฝ่าฝืนมาตรา 8 หรือ 9 หรือการฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้ตรวจ การจงใจปิดบังข้อมูล การจงใจให้ข้อมูลเท็จ ไม่ว่าจะเป็นการจงใจหรือเป็นความสะเพร่าในการใช้เอกสารปลอม การปลอมเป็นเจ้าหน้าที่พนักงานผู้ตรวจ การกีดกันขัดขวางบุคคลที่ผู้ตรวจต้องการพบหรือต้องการคำตอบจากบุคคลนั้น การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ความผิดต่างๆ เหล่านี้มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 ปอนด์ หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวดการเงิน

เป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีที่ต้องจ่ายเงินให้กับคณะกรรมการสิทธิการ และเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิการที่ต้องจ่ายเงินให้กับฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายระบุ (มาตรา 34)

หมวดเบ็ดเตล็ด

ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจากการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือได้รับการปฏิเสธจากเจ้าหน้าที่ในการออกใบอนุญาตให้ หรือให้ใบอนุญาตที่มีเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้ใช้ใบอนุญาตสามารถอุทธรณ์กับรัฐมนตรี ให้มีการดำเนินการเรื่องที่อุทธรณ์ (มาตรา 44)

มาตรา 45 คณะกรรมการรายงานการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อรัฐมนตรี ถ้าพบว่า มีความผิดให้ออกคำสั่งประกาศการกระทำผิด ส่วนมาตราอื่นๆ ในหมวดนี้กล่าวถึงเรื่องการส่งหนังสือคำสั่งให้หน่วยงานที่ถูกเจ้าหน้าที่เข้าตรวจ อาจส่งทางไปรษณีย์ หรืออาจมอบให้เลขานุการ หรือเสมียนของหน่วยงานนั้น

ส่วนที่ 2 การจ้างการให้คำปรึกษาทางการแพทย์

ให้มีการจ้างการบริการให้คำปรึกษาทางการแพทย์เพื่อดูแล อบรมเกี่ยวกับสุขภาพ การฟื้นฟูทางกายภาพ โดยที่บุคลากรนี้ต้องลงทะเบียนกับผู้ปฏิบัติทางการแพทย์ รัฐมนตรีเป็นผู้ออกระเบียบกำหนดค่าใช้จ่ายทางการแพทย์ และเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่ต้องคงสภาพการบริการนี้ไว้ในการเก็บรักษาข้อมูล เตรียมบัญชีการเงินประจำปี มีการกำหนดให้ส่งรายการบัญชีการเงินให้รัฐมนตรีและผู้ควบคุมตรวจสอบทั่วไปก่อนสิ้นเดือนพฤศจิกายน ต่อจากนั้นผู้ตรวจสอบผู้ควบคุมดำเนินการตรวจสอบรับรองและรายงานให้สภา (มาตรา 55 - 59)

ส่วนที่ 3 ยกเลิก

ส่วนที่ 4 เบ็ดเตล็ดทั่วไป

ในส่วนนี้กล่าวถึงการยกเลิก การปรับปรุงกฎหมายที่สามารถกระทำได้ด้วยอำนาจของรัฐมนตรี แต่ทั้งนี้ต้องปรึกษากับองค์กรที่เกี่ยวข้องที่ระบุในกฎหมายนี้

พระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้เมื่อมีคำสั่งจากรัฐมนตรี

สรุป

ความสำเร็จที่ทำให้อัตราการเสียชีวิตจากการทำงานลดลงได้เนื่องจากการจัดการที่ประสบผลสำเร็จ อันเนื่องมาจากคณะกรรมการสิทธิการและฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัยมีวิสัยทัศน์และนโยบาย รวมถึงยุทธศาสตร์ที่ดีในการควบคุมกิจการที่มีความเสี่ยงสูง โครงสร้างขององค์กรส่วนกลางและท้องถิ่นที่ควบคุมดูแลกิจการได้ทุกประเภท จะสังเกตได้ว่า พระราชบัญญัติสุขภาพและความปลอดภัยได้ระบุถึงองค์กรที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความปลอดภัย 2 องค์กรคือ คณะกรรมการสิทธิการและฝ่ายบริหารด้านสุขภาพและความปลอดภัย ซึ่งพระราชบัญญัติกล่าวถึงการแต่งตั้งองค์กรทั้ง 2 แห่ง และมอบหมายภาระหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติในการควบคุมผู้ประกอบการที่พระราชบัญญัติระบุไว้ว่า มีบุคคลใดที่อยู่ในข่ายที่ต้องควบคุม รวมถึงสิ่งที่สำคัญคือ การระบุถึงโทษที่จะได้รับหากไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

ภาคผนวก

- : ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)
- : รายงานของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎร (ฉบับปรับปรุง)
- : ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
(สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)

ร่างพระราชบัญญัติ
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

(๑)
(สำเนา)

เลขรับ ๒๕/๒๕๕๒ วันที่ ๑๓ ส.ค. ๒๕๕๒

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ที่ นร ๐๕๐๓/๑๔๐๒๔

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. รวม ๒ ฉบับ

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ รวม ๒ ฉบับ

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาหารือให้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. รวม ๒ ฉบับ ต่อสภาผู้แทนราษฎรเป็นเรื่องด่วน

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว รวม ๒ ฉบับ พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)

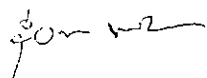
นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๔๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๗

โทรสาร ๐ ๒๒๔๐ ๙๐๕๘

สำเนาถูกต้อง

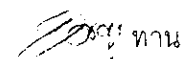

(นางสาวรุ่งนภา ชันธิโชติ)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานระเบียบวาระ

สำนักงานการประชุม

ทรงพระภา พิมพ์

 ทาน

๕ ตรวจ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ควบคุมกันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอื่นเนื่องจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่
(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น
(๒) กิจกรรมอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และ
ให้หมายความรวมถึง ผู้ประกอบกิจการซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาทำงานหรือทำผลประโยชน์
ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการ ไม่ว่าการทำงานหรือการทำผลประโยชน์นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใด
หรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการนั้นหรือไม่ก็ตาม

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับความยินยอมให้ทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการของนายจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“ผู้บริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการในหน่วยงานขึ้นไป

“หัวหน้างาน” หมายความว่า ผู้มีหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา หรือสั่งให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้างที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในหน่วยงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“พนักงานตรวจความปลอดภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยกับออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และยกเว้นค่าธรรมเนียม

การแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยจะกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่และเงื่อนไขในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

(๕)

หมวด ๑
บททั่วไป

มาตรา ๖ ให้นายจ้างมีหน้าที่จัดและดูแลสถานประกอบกิจการและลูกจ้างให้มีสภาพการทำงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของลูกจ้างมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับนายจ้างในการดำเนินการและส่งเสริมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ

มาตรา ๗ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้นายจ้างต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อการนั้น

หมวด ๒
การบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๘ ให้นายจ้างบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง การกำหนดมาตรฐานตามวรรคหนึ่ง จะให้นายจ้างจัดทำเอกสารหรือรายงานใดโดยมีการตรวจสอบหรือรับรองโดยบุคคลใดด้วยก็ได้

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๙ บุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ จะต้องขึ้นทะเบียนต่อสถาบันความปลอดภัยในการทำงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน คุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียน การขึ้นทะเบียน การออกใบแทนการขึ้นทะเบียน การเพิกถอนทะเบียน การกำหนดค่าบริการ และวิธีการให้บริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่สถาบันความปลอดภัยในการทำงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานไม่รับขึ้นทะเบียนหรือเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๙ ผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ถูกเพิกถอนทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียนหรือการเพิกถอนทะเบียน

คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๑ นิติบุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบรับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ จะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต การขออนุญาต การอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต การกำหนดค่าบริการ และวิธีการให้บริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่อธิบดีไม่ออกใบอนุญาต ไม่ต่ออายุใบอนุญาต ไม่ออกใบแทนใบอนุญาต หรือพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้แก่นิติบุคคลตามมาตรา ๑๑ นิติบุคคลนั้นมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือของอธิบดีแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตหรือการไม่ต่ออายุใบอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๓ ให้นายจ้างจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน บุคลากรหน่วยงาน หรือคณะบุคคลเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานและบุคลากรตามวรรคหนึ่งจะต้องขึ้นทะเบียนต่อกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ วรรคสอง และมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับการขึ้นทะเบียนเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือสภาพแวดล้อมในการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงาน และแจกคู่มือปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคนก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนสถานที่ทำงาน

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่นายจ้างได้รับคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยของอธิบดี คำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายจ้างแจ้งหรือปิดประกาศคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยดังกล่าว ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

มาตรา ๑๖ ให้นายจ้างจัดให้ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคนได้รับการฝึกอบรมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้บริหารจัดการและดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่างปลอดภัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๗ ให้นายจ้างติดประกาศสัญลักษณ์เตือนอันตรายและเครื่องหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งข้อความแสดงสิทธิและหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่อธิบดีประกาศกำหนดในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่สถานที่ใดมีสถานประกอบกิจการหลายแห่ง ให้นายจ้างทุกรายของสถานประกอบกิจการในสถานที่นั้น มีหน้าที่ร่วมกันดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ลูกจ้างซึ่งทำงานในสถานประกอบกิจการตามวรรคหนึ่ง รวมทั้งลูกจ้างซึ่งทำงานในสถานประกอบกิจการอื่นที่ไม่ใช่ของนายจ้าง ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งใช้ในสถานประกอบกิจการนั้นด้วย

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่นายจ้างเช่าอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่นำมาใช้ในสถานประกอบกิจการ ให้นายจ้างมีอำนาจดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดที่เช่านั้นตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ใดที่จะเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าทดแทนใด ๆ

มาตรา ๒๐ ให้ผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีหน้าที่สนับสนุนและร่วมมือกับนายจ้างและบุคลากรอื่นเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒

มาตรา ๒๑ ลูกจ้างมีหน้าที่ดูแลสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย โดยคำนึงถึงสภาพของงานและพื้นที่ที่รับผิดชอบ

ในกรณีที่ลูกจ้างทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหาย และไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร และให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร แจ้งเป็นหนังสือต่อนายจ้างโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่หัวหน้างานทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหายซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ต้องดำเนินการป้องกันอันตรายนั้นภายในขอบเขตที่รับผิดชอบหรือที่ได้รับมอบหมายทันทีที่ทราบ กรณีไม่อาจดำเนินการได้ ให้แจ้งผู้บริหารหรือนายจ้างดำเนินการแก้ไขโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๒ ให้นายจ้างจัดและดูแลให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ลูกจ้างมีหน้าที่สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและดูแลรักษาอุปกรณ์ตามวรรคหนึ่งให้สามารถใช้งานได้ตามสภาพและลักษณะของงานตลอดระยะเวลาทำงาน

ในกรณีที่ลูกจ้างไม่สวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว ให้นายจ้างสั่งให้ลูกจ้างหยุดการทำงานนั้นจนกว่าลูกจ้างจะสวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว

มาตรา ๒๓ ให้ผู้รับเหมาชั้นต้นและผู้รับเหมาช่วงมีหน้าที่ดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้างเช่นเดียวกับนายจ้าง

ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง และมีผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไป ให้ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาชั้นต้นที่มีลูกจ้างทำงานในสถานประกอบกิจการเดียวกัน มีหน้าที่ร่วมกันในการจัดสถานที่ทำงานให้มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัย และมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ถูกสุขลักษณะเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างทุกคน

หมวด ๓

คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละเจ็ดคน และผู้ทรงคุณวุฒิอีกห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ

ให้ข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ

การได้มาและการพ้นจากตำแหน่งของผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีผลงานหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๔) วินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๓๓ วรรคสาม และมาตรา ๔๐ วรรคสอง

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับแต่งตั้งจะเข้ารับหน้าที่

มาตรา ๒๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก เมื่อขาดประชุมสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๗) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๒๘ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยมีกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างอย่างน้อยฝ่ายละหนึ่งคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมเพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คราวใด ถ้าไม่ได้องค์ประชุมตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้จัดให้มีการประชุมอีกครั้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่นัดประชุมครั้งแรก การประชุมครั้งหลังแม้ไม่มีกรรมการซึ่งมาจากฝ่ายนายจ้างหรือฝ่ายลูกจ้างมาร่วมประชุม ถ้ามีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ก็ให้ถือเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคราวใด ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมสำหรับการประชุมคราวนั้น

มติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๙ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้คณะกรรมการกำหนดองค์ประชุมและวิธีดำเนินงานของคณะอนุกรรมการได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการ และอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุม และประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๓๑ ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงานรับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ และมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) สรรหา รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อการจัดทำนโยบาย แผนงาน โครงการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) จัดทำแนวทางการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอต่อคณะกรรมการ

(๓) ประสานแผนและการดำเนินการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- (๔) ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตามมติของคณะกรรมการ
- (๕) รับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ
- (๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการมอบหมาย

หมวด ๔

การควบคุม กำกับ ดูแล

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการควบคุม กำกับ ดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

- (๑) จัดให้มีการประเมินอันตราย
- (๒) ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง
- (๓) จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ
- (๔) ส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ประเภทกิจการ ขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการ และระยะเวลาที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง นายจ้างจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำและได้รับการรับรองผลจากผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๓๓ ผู้ใดจะทำการเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานจะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีตามพระราชบัญญัตินี้

การขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ชำนาญการ การควบคุม การปฏิบัติงานของผู้ได้รับใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การสั่งพักใช้ และการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับการอนุญาตเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการใดเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้างประสบอันตรายจากการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ลูกจ้างเสียชีวิต ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย ในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใดที่มีรายละเอียดพอสมควร และให้แจ้ง รายละเอียดและสาเหตุเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างเสียชีวิต

(๒) กรณีที่สถานประกอบกิจการได้รับความเสียหายหรือต้องหยุดการผลิต หรือมีบุคคลในสถานประกอบกิจการประสบอันตรายหรือได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากเพลิงไหม้ การระเบิด สารเคมีรั่วไหล หรืออุบัติเหตุร้ายแรงอื่น ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงาน ตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใด และให้แจ้งเป็น หนังสือโดยระบุสาเหตุอันตรายที่เกิดขึ้น ความเสียหาย การแก้ไขและวิธีการป้องกันการเกิดซ้ำอีก ภายในเจ็ดวันนับแต่วันเกิดเหตุ

(๓) กรณีที่มีลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เมื่อนายจ้างแจ้งการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อสำนักงานประกันสังคมตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว ให้นายจ้างส่งสำเนาหนังสือแจ้งนั้นต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในเจ็ดวันด้วย

การแจ้งเป็นหนังสือตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด และเมื่อพนักงานตรวจความปลอดภัยได้รับแจ้งแล้ว ให้ดำเนินการตรวจสอบและหามาตรการ ป้องกันอันตรายโดยไม่ชักช้า

หมวด ๕

พนักงานตรวจความปลอดภัย

มาตรา ๓๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานตรวจความปลอดภัย มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานประกอบกิจการ หรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการ หรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ

(๒) ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ ในสถานประกอบกิจการ

(๔) เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับ ความปลอดภัย

(๕) สอบถามข้อเท็จจริง หรือสอบสวนเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียก บุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๓๖ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยพบว่า นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม ภายในระยะเวลาสามสิบวัน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ พนักงานตรวจความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ในกรณีจำเป็นเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้หยุดการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ อาคารสถานที่ หรือผูกมัดประตับริบ์ที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อลูกจ้างดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยได้ เมื่อนายจ้างได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามวรรคหนึ่งแล้วให้นายจ้างแจ้งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย เพื่อพิจารณาสั่งให้ทำงานต่อไปได้

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานสมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งให้พนักงานตรวจความปลอดภัยหรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้ ในกรณีเช่นนี้ นายจ้างต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริง

ก่อนที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะดำเนินการตามวรรคหนึ่ง จะต้องมีการคำเตือนเป็นหนังสือให้นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่กำหนด คำเตือนดังกล่าวจะกำหนดไปพร้อมกับคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยก็ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานขอรับเงินช่วยเหลือจากกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการได้ และเมื่อได้รับเงินจากนายจ้างแล้วให้ชดใช้เงินช่วยเหลือที่ได้รับมาคืนแก่กองทุน

มาตรา ๓๘ ให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของนายจ้างซึ่งไม่จ่ายค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขตามจำนวนที่จ่ายจริง

การมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งจะกระทำได้อีกเมื่อได้แจ้งเป็นหนังสือให้นายจ้างนำเงินค่าใช้จ่ายมาจ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่นายจ้างได้รับหนังสือนั้นและนายจ้างไม่จ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยืม อายัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด ทั้งนี้ ให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้หักไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการยืม อายัด และขายทอดตลาด และชำระค่าใช้จ่ายที่นายจ้างต้องเป็นผู้จ่ายตามมาตรา ๓๗ ถ้ามีเงินเหลือให้คืนแก่นายจ้างโดยเร็ว โดยให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีหนังสือแจ้งให้ทราบเพื่อขอรับเงินที่เหลือคืนโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ถ้านายจ้างไม่มาขอรับคืนภายในห้าปีนับแต่วันได้รับแจ้ง ให้เงินดังกล่าวตกเป็นของกองทุน

มาตรา ๓๙ ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖ ให้นายจ้างจ่ายเงินเท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างได้รับอยู่ตลอดระยะเวลาที่หยุดงาน เว้นแต่การหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากการกระทำของลูกจ้าง

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง หากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้อธิบดีวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง หากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์ ย่อมไม่เป็นการทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย เว้นแต่อธิบดีหรือคณะกรรมการ แล้วแต่กรณี จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๔๑ ในการปฏิบัติตามหน้าที่ พนักงานตรวจความปลอดภัยต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวพนักงานตรวจความปลอดภัย ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๒ ห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง หรือโยกย้ายหน้าที่การงานของลูกจ้าง เพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้องหรือเป็นพยานหรือให้หลักฐานหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือต่อศาล

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ภายในระยะเวลาที่กำหนด การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้เป็นอันระงับไป

หมวด ๖

กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๔๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรียกว่า “กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๕ กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้

(๒) เงินรายปีที่ได้รับการจัดสรรจากกองทุนเงินทดแทนตามกฎหมายว่าด้วย

เงินทดแทน

(๓) เงินค่าปรับที่ได้จากการลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

(๕) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้

(๖) ผลประโยชน์ที่ได้จากเงินของกองทุน

(๗) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตและใบสำคัญการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๙

มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๓๓

(๘) ดอกผลที่เกิดจากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๙) รายได้อื่น ๆ

มาตรา ๔๖ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

(๑) การรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และการพัฒนา แกไขและบริหารงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) ช่วยเหลือและอุดหนุนหน่วยงานของรัฐ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชนหรือบุคคลที่เสนอโครงการหรือแผนงานในการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนการศึกษาวิจัยและการพัฒนางานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนและตามมาตรา ๓๐

(๔) ให้นายจ้างกักขังเพื่อแก้ไขสภาพความไม่ปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน

(๕) เงินทดรองจ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗

การดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานกำหนด และให้นำเงินดอกผลของกองทุนมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตาม (๑) (๒) และ (๓) ได้ไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบห้าของดอกผลของกองทุนต่อปี

มาตรา ๔๗ เงินและทรัพย์สินที่กองทุนได้รับตามมาตรา ๔๕ ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๔๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และผู้แทนสำนักงบประมาณ เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละห้าคน และข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ การได้มาซึ่งผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๙ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การประชุมของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับกับการแต่งตั้งคณะกรรมการของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๕๐ ให้คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำกับกับการจัดการและบริหารกองทุน

(๒) พิจารณาจัดสรรเงินกองทุนเพื่อการช่วยเหลือและการอุดหนุน การให้กู้ยืม การทดรองจ่าย และการสนับสนุนเงินในการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงินกองทุน และการจัดหาผลประโยชน์ของเงินกองทุน โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

(๔) วางระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้เงินช่วยเหลือ และเงินอุดหนุน การขอเงินช่วยเหลือและเงินอุดหนุน การอนุมัติเงินทตรงจ่าย การขอเงินทตรงจ่าย การให้กู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนแก่กองทุน

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็น อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๕๑ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี ให้คณะกรรมการบริหาร กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนองบดุลและรายงาน การรับจ่ายเงินกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้วต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเพื่อตรวจสอบรับรอง และเสนอต่อคณะกรรมการ

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้คณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรี และให้รัฐมนตรีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบและจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา ๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๓ ผู้ใดมีหน้าที่ในการรับรอง หรือตรวจสอบเอกสารหลักฐาน หรือรายงานตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ วรรคสอง กรอกรข้อความอันเป็นเท็จในการ รับรองหรือตรวจสอบเอกสารหลักฐานหรือรายงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ผู้ใดให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง จัดฝึกอบรม หรือให้คำปรึกษาโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๙ หรือไม่ได้รับอนุญาตตาม มาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๕ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๗ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๘ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๐ ผู้ใดขัดขวางการดำเนินการของนายจ้างตามมาตรา ๑๙ หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๒ ผู้ใดกระทำการเป็นผู้ขานุญาตด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๓ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง

มาตรา ๖๕ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๖๖ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๗ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือเกิดจากการไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๖๘ ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งผู้นั้นได้หรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาเนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน การแรงงานสัมพันธ์ หรือการสอบสวนหรือพิจารณาคดี

มาตรา ๖๙ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท ถ้าเจ้าพนักงานดังต่อไปนี้ เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบดังนี้

(๑) อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร

(๒) ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น

ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดที่เจ้าพนักงานมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามวรรคหนึ่งและบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่บุคคลนั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป

มาตรา ๗๐ การกระทำความผิดตามมาตรา ๖๔ ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งประกอบด้วยอธิบดี ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือผู้แทน และอัยการสูงสุดหรือผู้แทน เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และให้นำมาตรา ๖๔ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๑ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๗๒ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นากฎกระทรวงที่ออกตามความในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตผู้ชำนาญการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ	๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบสำคัญการขึ้นทะเบียนบุคลากรตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๓	ฉบับละ	๕,๐๐๐ บาท
(๔) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ	๕๐๐ บาท
(๕) ใบแทนใบสำคัญการขึ้นทะเบียน	ฉบับละ	๕๐๐ บาท
(๖) การต่ออายุใบอนุญาตหรือใบสำคัญ การขึ้นทะเบียน	ครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียมสำหรับ ใบอนุญาตหรือใบสำคัญนั้น	

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับ

๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ ที่ทันสมัย สารเคมีและสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ โดยไม่ได้พัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป อันส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ชีวิต ร่างกายถึงขั้นบาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน ซึ่งมีแนวโน้ม และทวีความรุนแรงมากขึ้น แต่กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้แรงงานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากหลักการส่วนใหญ่ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีลักษณะเป็นการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด สมควรมีกฎหมายเป็นการเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการในการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสมสำหรับป้องกันและสงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัตินี้

๑.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เมื่อมีการตรากฎหมายเพื่อควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้เป็นการเฉพาะแล้ว เพื่อให้การบริหารจัดการตามกฎหมายดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรยกเลิกบทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ในส่วนที่ซ้ำซ้อนกัน คือ หมวด ๘ ว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (มาตรา ๑๐๐-๑๐๗) และแก้ไข

เพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ โดยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๑ วรรคสอง และยกเลิกมาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๕

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ... และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) กำหนดมาตรการในการบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอความเห็นในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งวินิจฉัยอุทธรณ์ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๓) กำหนดมาตรการในการควบคุม กำกับ และดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยให้นายจ้างจัดให้มีการประเมินอันตราย ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ รวมทั้งส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมดังกล่าวให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

(๔) กำหนดให้มีผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

(๕) กำหนดให้มีพนักงานตรวจความปลอดภัย ทำหน้าที่ในการดำเนินการให้เป็นไปตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด โดยให้มีอำนาจเข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย และสอบถามข้อเท็จจริงหรือสอบสวนเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๖) กำหนดให้มีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานขึ้น เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๗) กำหนดบทลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด เพื่อให้การบังคับการตามร่างพระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพ

๒.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) ยกเลิกหมวด ๘ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ยกเลิกมาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๐๗)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๑ วรรคสอง และยกเลิกมาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๕)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๕๐

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎร
(ฉบับปรับปรุง)

รายงาน

ของ

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎร
(ฉบับปรับปรุง)

สำนักกรรมการ ๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ด่วนที่สุด

ที่ ๕๐๖๓/๒๕๕๓

(๒๖)

(สำเนา)

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๑๕ กันยายน ๒๕๕๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการกฤษฎีกาจำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมได้พิจารณาและลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายสุชาติ ลาภน้ำเงิน เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายเจริญ จรรย์โกมล เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายสถาพร มณีรัตน์ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายนิติวัฒน์ จันทร์สว่าง เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นางวรศุลี สุวรรณปริสุทธิ เป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายการุณ โสกุล	๒. นายจรยุทธ จันทร์สุรินทร์
๓. นายชลน่าน ศรีแก้ว	๔. นายชัยยุทธ ชาลิณีธิกุล
๕. นายไชยวัฒน์ ดิณรัตน์	๖. นายฐานิสร์ เทียนทอง
๗. นายณัฐ วัลลิโกดม	๘. นายทศพร เทพบุตร
๙. นายนคร มาฉิม	๑๐. นายนิคม เชาวักิตติโสภณ
๑๑. นายนิติวัฒน์ จันทร์สว่าง	๑๒. นายนิยม วิวรรณดิษฐกุล
๑๓. นางสาวนุจรี บุญทวี	๑๔. นายบรรพต ดันธีรวงศ์
๑๕. นายบัญญัติ เจตนจันทร์	๑๖. นางประนอม จันทร์ภักดี
๑๗. ว่าที่ร้อยตรี พงศ์พันธ์ สุนทรชัย	๑๘. นางไพจิตร จารุวัชรวรรณ
๑๙. นายมนัส โกศล	๒๐. นางมลิวัดย์ ธัญญสกุลกิจ
๒๑. นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท	๒๒. รองศาสตราจารย์วรัญญู เจริญเลิศ
๒๓. นายวรารักษ์ พันธุ์ศิลา	๒๔. นายวัชร เพชรทอง

๒๕. นายวันชัย กาววิมล

๒๖. นายสมนึก เสงวนิชย์

๒๗. นายสุชาติ ถายน้เงิน

๒๘. นายสุวรรณ สุขประเสริฐ

๒๙. นายอรรถวิทย์ สุวรรณภักดี

๓๐. นายอติ มะหะมัดยังกี

๓๑. นายสถาพร มณีรัตน์

๓๒. นางสมบุญ สีคำดอกแค

๓๓. นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์

๓๔. นายอภิมุข สุขประสิทธิ์

๓๕. นายอลงกต มณีกาส

๓๖. นายอาทิตย์ อิศโม

ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการวิสามัญฯ พิจารณาเสร็จแล้ว โดยพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราจนจบร่าง โดยให้รอการพิจารณาในหมวด ๖/๑ สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้ และที่ประชุมได้ลงมติยินยอมให้ถอนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อนำมาพิจารณาบทบทใหม่ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๕๓

บัดนี้ คณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้แล้วเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

นคร มาฉิม

(นายนคร มาฉิม)

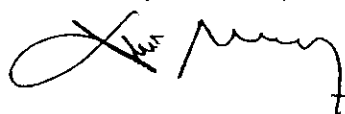
ประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ

สำนักกรรมการ ๓

โทร. ๐-๒๒๔๔-๒๕๕๖

โทรสาร ๐-๒๒๔๔-๒๖๐๑

สำเนาถูกต้อง

(นายธงชัย ชุลยสุข)

ผู้อำนวยการสำนักกรรมการ ๓

ฉันทา/ร่าง

อมรรค์/พิมพ์

สาธิต/ตรวจ

ตรวจทาน

ครั้งที่ ๑ ฉันทา

ครั้งที่ ๒ สาธิต

ครั้งที่ ๓ ธงชัย

รายงานของคณะกรรมการวิสามัญ

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมได้พิจารณาและลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายสุชาติ ลายน้ำเงิน กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายเจริญ จรรย์โกมล กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายสถาพร มณีรัตน์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายนิคิวัฒน์ จันทรสว่าง กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นางวรศุฉิ สุวรรณปริสุทธิ กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อพิจารณากำหนดการแปรญัตติกภายใน ๗ วัน ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันพุธที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญฯ พิจารณาเสร็จแล้ว โดยเรียงตามลำดับมาตรวจจบร่าง

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญได้พิจารณาบททวนร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเสร็จแล้ว
ปรากฏผล ดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญได้มีมติเลือกตั้ง

(๑) นายนคร มาฉิม	เป็นประธานคณะกรรมการวิสามัญ
(๒) นายทศพร เทพบุตร	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
(๓) นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สอง
(๔) นายสถาพร มณีรัตน์	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สาม

(๕) นายบรรพต คั่นธีรวงศ์	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญคนที่สี่
(๖) นายมนัส โกศล	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญคนที่ห้า
(๗) นายนิติวัฒน์ จันทร์สว่าง	เป็นเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ
(๘) ว่าที่ร้อยตรี พงศ์พันธ์ สุนทรชัย	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญคนที่หนึ่ง
(๙) นางประนอม จันทร์ภักดี	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญคนที่สอง
(๑๐) นายอาทิตย์ อีสโม	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญคนที่สาม
(๑๑) นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
(๑๒) นายสุชาติ ลาชนำเงิน	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
(๑๓) นายวัชร เพชรทอง	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
(๑๔) นายนิคม เชาวักคิตโสภณ	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญ

๒. คณะกรรมการได้มีมติแต่งตั้งบุคคลเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการ ประกอบด้วย

- (๑) นายเฉลิมชัย ชัยกิตติยาภรณ์
- (๒) นายสมเกียรติ ศิริรัตนพฤษ
- (๓) นายบัณญัติ ธนชัยเศรษฐวุฒิ
- (๔) นายจะเด็จ เชาวน์วิไล
- (๕) นายทวีป กาญจนวงศ์
- (๖) นายบารมี ชัยรัตน์
- (๗) นางสาววิไลวรรณ แซ่เตีย
- (๘) นายเอกพร รักความสุข
- (๙) นางสาวสิริวัน ร่มฉัตรทอง
- (๑๐) นางสาวศุภาณจน์ตา สุขไผ่ตา
- (๑๑) นายรัช สุรินทร์คำ
- (๑๒) นายบวร ศรีเปาระยะ
- (๑๓) นางวิจิตรา วิเชียรชม
- (๑๔) นายสัมพันธ์ แป้นพัฒน์

- (๑๕) นายวาทีน หนูเกื้อ
- (๑๖) นายเสกสรรค์ ะโนสวรค์
- (๑๗) นายนิคม สองคร
- (๑๘) นายประกาย วิเศษวิสัย
- (๑๙) นายภาคภูมิ สุกใส
- (๒๐) นายบรรจง บุญรัตน์
- (๒๑) นายอมรฤทธิ์ แสงชะรัมย์
- (๒๒) นายธำรง กุโณปการ
- (๒๓) นายสมพงษ์ นครศรี
- (๒๔) นายสุวิทย์ ะวิวงศ์
- (๒๕) นางสุรางค์ เอกโชติ
- (๒๖) นายหรรณ ชูเพ็ญ
- (๒๗) นายสมบูรณ์ ธนาภรณ์
- (๒๘) นายธรรมยุทธ สุทธิวิชา
- (๒๙) นายพงศ์ศักดิ์ เปล่งแสง
- (๓๐) นายสามารถ หวานหนู
- (๓๑) นายเอกชัย เอกหาญกมล
- (๓๒) นายสมชาย เอื้ออารีรักษ์
- (๓๓) นายพีระพงศ์ มหาคุณาจิระกุล
- (๓๔) นายกฤตพัฒน์ นิธิจรสรัญ

๓. คณะกรรมการได้มีมติตั้ง นางสาวณิชา บุณสิงห์ วิทยากร ๑ ว. กลุ่มงาน คณะกรรมการการสวัสดิการสังคม สำนักกรรมการ ๓ เป็นผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับการประชุม สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๒๒

๔. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้มาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

กระทรวงแรงงาน

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

นายวินัย ลัทธิกาวินูลย์

ผู้ตรวจราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

๕. ผู้ซึ่งคณะกรรมการบริหารเชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

๕.๑ กระทรวงแรงงาน

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

(๑) นายพีรพัฒน์ พรศิริเลิศกิจ	รองอธิบดีกรมสวัสดิการ และคุ้มครองแรงงาน
(๒) นางสาวกาญจนา กานต์วีโรจน์	ผู้อำนวยการสำนักความ ปลอดภัยแรงงาน
(๓) นายปฐม เพชรมณี	ผู้อำนวยการกองนิติการ
(๔) นางนิตยา อัยราชส์	นิติกรชำนาญการพิเศษ
(๕) นางสาวรุ่งระวี เสรีดวลย์	นักวิชาการแรงงาน ชำนาญการพิเศษ
(๖) นายรังสรรค์ อัมสมโภชน์	นักวิชาการแรงงาน ชำนาญการพิเศษ
(๗) นายพัทธพงษ์ อ่างทอง	นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
(๘) นายวิชาญ สมบัติภิญโญ	นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
(๙) นายครรชิต มโนวางกูร	นิติกรชำนาญการ
(๑๐) นายจเร พูลช่วย	นิติกรชำนาญการ
(๑๑) นางสาวจุติวดี กองตุก	นิติกรชำนาญการ
(๑๒) นายอุกฤษฏ์ มุสิกพันธุ์	นิติกรชำนาญการ
(๑๓) นายอนุสิทธิ์ อุ่นทิม	นิติกรชำนาญการ
(๑๔) นายสิริชัย รุ่งสาคร	นิติกรปฏิบัติการ
(๑๕) นางสาวสุรัสวดี เจียมสุวรรณ	นิติกรปฏิบัติการ

สำนักงานประกันสังคม

(๑) นางสาวพรรณิ ศรียุทธศักดิ์	รองเลขาธิการสำนักงานประกันสังคม
(๒) นางสาวสุวิณี จันทรัตน์	ผู้เชี่ยวชาญด้านประกันสังคม
(๓) นางอบทิพย์ พุกกะวรณ์ะ	ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุน เงินทดแทน
(๔) นายโกวิท สัจจวิเศษ	ผู้อำนวยการกองนิติการ
(๕) นางชลอลักษณ์ แก้วพวง	นักวิชาการแรงงานชำนาญการพิเศษ
(๖) นางสาวจิราพร ศิริมูจลินท์	นิติกรชำนาญการพิเศษ
(๗) นางสาวจงกล เหมือนโพธิ์	นักวิชาการแรงงานชำนาญการ

(๘) นางสาวนัสกา แก้วประจำ	นักวิชาการแรงงาน ชำนาญการ
(๙) นางกรณัญญ์ ศิริคำรณ	นักวิชาการแรงงาน ชำนาญการ
(๑๐) นายพรเทพ ศิริไพบูลย์	นิติกร ชำนาญการ
(๑๑) นางสาวจิรนุช คงมณี	นิติกร ชำนาญการ
(๑๒) นางสาววราวรรณ์ ไกขุนทด	นิติกร ปฏิบัติการ

๕.๒ กระทรวงสาธารณสุข

กรมควบคุมโรค

สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม

(๑) นายสมเกียรติ ศิริรัตนพฤกษ์	ผู้อำนวยการสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม
(๒) นายณรงค์ เนตรสาริกา	นักวิชาการสาธารณสุขเชี่ยวชาญ
(๓) นางมาลี พงษ์โสภณ	นักวิชาการสาธารณสุข ชำนาญการพิเศษ
(๔) นายสมพาน พันคลอง	นิติกร

กรมอนามัย

(๑) นายสุวัช เขียวศิริวัฒนา	รองอธิบดีกรมอนามัย
(๒) นายสมชาย คูแก้ว	ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมาย สาธารณสุข
(๓) นายกรณ์ สีนารักษ์ ณ จำปาศักดิ์	นิติกร
(๔) นายเจนวิทย์ วิทยเดช	นิติกร
(๕) นางมะลิลา ตันคิยทุธ	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
(๖) นางสาวพิมพ์พร พุฒิสกุลวงศ์	ผู้ช่วยประสานงานโครงการ

๕.๓ สำนักนายกรัฐมนตรี

สำนักงบประมาณ

(๑) นายเฉลิมพล เพ็ญสูตร	นักวิเคราะห์งบประมาณ ชำนาญการพิเศษ
(๒) นายสมคิด ชัยกะเสวี	นักวิเคราะห์งบประมาณ ชำนาญการพิเศษ
(๓) นางสาวสิริกุล พันธุ์วิชาติกุล	นักวิเคราะห์งบประมาณ ชำนาญการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

- (๑) นายพลธวัช วงษ์พิริยชัย นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการ
(๒) นางสาวจรรยา พงสาดสีกุล นักกฎหมายกฤษฎีกาปฏิบัติการ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

(๑) นางชุดินาฏ วงศ์อุบรรณ	ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนงาน
(๒) นายธานินทร์ สะเอม	ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนงาน
(๓) นายจิระพันธ์ กัลลประวิทย์	ผู้อำนวยการสำนักยุทธศาสตร์ และการวางแผนพัฒนาทางสังคม
(๔) นางสาวพงษ์ อรรถโรจน์ภิญโญ	ผู้อำนวยการสำนักยุทธศาสตร์ และการวางแผนพัฒนาพื้นที่
(๕) นางสาวกุลธิดา เลิศพงศ์วัฒนา	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน ชำนาญการพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

- นายสมศักดิ์ นีรวาสี นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ**

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ

(๑) นางสาวสุนทรี สุภาสงวน	ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนา ระบบราชการ
(๒) นายสุนทร อนันตวิรุฬห์	นักพัฒนาระบบราชการ ชำนาญการพิเศษ

๕.๔ กระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

- (๑) นายเกื้อกูล ตันวัฒนะ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านกฎหมาย
(๒) นางสาวนันท์ชญาณ์ พรพลประชาสิทธิ์ นักวิชาการคลังชำนาญการ

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ

- (๑) นางสาวสุธารวณ ศักดิ์โกศล นักวิเคราะห์รัฐวิสาหกิจ
 ชำนาญการพิเศษ
- (๒) นายปัญญาสุธา รวย นักวิเคราะห์รัฐวิสาหกิจ ชำนาญการ

๕.๕ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

(๑) นายวิเชษฐ์ ทวีสุข	นิติกรชำนาญการพิเศษ
(๒) นายจรัญ อัครวงษ์	นักสังคมสงเคราะห์ชำนาญการ
(๓) นางสาวสุทธาศินี สีดาว	นิติกรชำนาญการ

๕.๖ สภาเครือข่ายกลุ่มผู้ไวยจากการทำงาน

- (๑) นายธฤต มาคกุล
(๒) นายลิขิต ศรีลาพล

๕.๗ ศูนย์พิทักษ์สิทธิสตรี

นางสาวสุเพ็ญศรี พึ่งโคกสูง หัวหน้าศูนย์พิทักษ์สิทธิสตรี ฯ

๖. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้เสนอคำแปรญัตติ

๗. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓ มีการแก้ไข

มีการพิจารณาขอสงวนความเห็น คือ

นายอลงกต มณีลาส นายสุชาติ ลาชนำเงิน นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท

และนายสถาพร มณีรัตน์ ขอสงวนความเห็นโดยขอให้ตัดความในมาตรา ๓ ออก เป็นดังนี้

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแต่

(๑) ราชตำรวจส่วนตม ราชตำรวจส่วนภูมิตก และราชตำรวจส่วนท้องถิ่น

(๒) ทหารอื่นทั้งทางบกหรือทางน้ำส่วนตมที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔	มีการแก้ไข
มาตรา ๕	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๑ บททั่วไป	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๒ การบริหาร การจัดการ และการ ดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อม ในการทำงาน	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๙ วิธีการพิจารณาขอสงวนความเห็น คือ <u>นายชลน่าน ศรีแก้ว</u> ขอสงวนความเห็นให้คงไว้ตามร่างเดิม	มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐ วิธีการพิจารณาขอสงวนความเห็น คือ <u>นายชลน่าน ศรีแก้ว</u> ขอสงวนความเห็นให้คงไว้ตามร่างเดิม	มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓	ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๖	มีการแก้ไข
มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น คือ <u>นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท</u> ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ไขความในมาตรา ๑๖ เป็นดังนี้ “มาตรา ๑๖ ให้นายจ้างจัดให้ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคนได้รับการฝึกอบรม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้บริหารจัดการและดำเนินการด้าน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่างปลอดภัย ทั้งนี้ ครอบคลุมทั้ง ผู้บริหาร และลูกจ้างที่บริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบ <u>ในกรณีที่นายจ้างรับผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคนเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนสถานที่ทำงาน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ ซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อ ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกอบรมลูกจ้างทุกคนก่อนการเริ่มทำงาน</u> <u>การฝึกอบรมตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด”</u>	
มาตรา ๑๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๙	มีการแก้ไข
มาตรา ๒๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๓	มีการแก้ไข

หมวด ๓ คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๔

มีการแก้ไข

มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น คือ

นายบัญญัติ เจตนจันทร์ นายอาทิตย์ อธิโม ขอสงวนความเห็นให้คงไว้ตาม

ร่างเดิม

นายชลน่าน ศรีแก้ว ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ความในมาตรา ๒๔ บรรคสอง

เป็นดังนี้

“ให้ใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และกฏกระทรวงว่าด้วยผู้อำนวยความสะดวก

อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ”

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ความในมาตรา ๒๔

วรรคสามและวรรคสี่ เป็นดังนี้

“การได้มาและการพ้นจากตำแหน่งของผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างตาม

วรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยให้มีทั้งหญิง

และชาย

ผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีผลงานหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง
กับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยให้มีทั้งหญิงและชาย”

นายบรรพต คັນธีรวงศ์ ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ความในมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง

เป็นดังนี้

“มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน และผู้อำนวยการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละเจ็ดคน และผู้ทรงคุณวุฒิอีกห้าคนที่รัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ”

มาตรา ๒๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๔ การควบคุม กำกับ ดูแล	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๔	มีการแก้ไข
หมวด ๕ พนักงานตรวจความปลอดภัย	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๖	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๗	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๙	มีการแก้ไข

มีกรรมการขอสงวนความเห็น คือ

นางสาวสมบุญ สีคำคอกเก ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ความในมาตรา ๓๘
เป็นดังนี้

“มาตรา ๓๘ ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖
ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือการหยุดกระบวนการผลิตนั้น
เท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างต้องได้รับอยู่ตลอดเวลาที่หยุดทำงาน เว้นแต่กรณีที่
หยุดทำงานที่ฝ่ายหรือหยุดกระบวนการผลิตนั้นเกิดขึ้นเนื่องมาจากสาเหตุที่ฝ่ายของลูกจ้าง”

มาตรา ๔๐ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๒ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๓ ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๖ กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๔ ไม่มีการแก้ไข

มีกรรมการขอสงวนความเห็น คือ

นายชลน่าน ศรีแก้ว ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ความในมาตรา ๔๔ เป็นดังนี้

“มาตรา ๔๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เรียกว่า “กองทุน
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการ
ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๔๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๖ มีการแก้ไข

มาตรา ๔๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๐

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕๑

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๖/๑ สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๕๑/๑

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

มีกรรมการขอสงวนความเห็น คือ

นายบรรพต คันธีรวงศ์ ขอสงวนความเห็นโดยขอให้แก้ความในมาตรา ๕๑/๑

เป็นดังนี้

“มาตรา ๕๑/๑ ให้มีสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงานเป็นองค์การมหาชนที่จัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วย
องค์การมหาชนเพื่อทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมและแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

(๒) พัฒนาและสนับสนุนการจัดทำมาตรฐานเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ส่งเสริม สนับสนุน และร่วมดำเนินงานกับหน่วยงานด้านความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของภาครัฐและเอกชน

(๔) จัดให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งในด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านวิชาการ

(๕) จัดบริการอาชีวอนามัย ความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๕/๖) อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชน”

ก่อนพิจารณามาตรา ๕๒

มีกรรมการ ๒ คน ขอสงวนความเห็นเพิ่มมาตราขึ้นมาใหม่ คือ

๑. นายบรรพต คัมภีร์วงศ์ ขอเพิ่มความเป็นมาตรา ๕๑/๒ และมาตรา ๕๑/๓
ดังนี้

“มาตรา ๕๑/๒ ให้มีสำนักงานสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานทำหน้าที่ช่วยงานธุรการและจัดการคณะกรรมการบริหารสถาบัน โดยเป็นหน่วยงานอิสระอยู่ภายใต้กำกับของรัฐมนตรี และให้ผู้อำนวยการสถาบันทำหน้าที่เป็นหัวหน้าผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานนี้

มาตรา ๕๑/๓ เจ้าหน้าที่ของสถาบันมีสถานะเป็นพนักงานของรัฐได้มาจากการสมัครและคัดเลือก ตามหลักเกณฑ์ วิธีการที่คณะกรรมการบริหารสถาบันประกาศกำหนด”

๒. นายชลน่าน ศรีแก้ว ขอเพิ่มความในหมวด ๖/๑ มาตรา ๕๑/๑ - มาตรา ๕๑/๔ หมวด ๖/๒ มาตรา ๕๑/๕ - มาตรา ๕๑/๕ หมวด ๖/๓ มาตรา ๕๑/๑๐ - มาตรา ๕๑/๒๖ หมวด ๖/๔ มาตรา ๕๑/๒๗ หมวด ๖/๕ มาตรา ๕๑/๒๘ - มาตรา ๕๑/๓๑ หมวด ๖/๖ มาตรา ๕๑/๓๒ - มาตรา ๕๑/๓๕ หมวด ๖/๗ มาตรา ๕๑/๓๖ ดังนี้

“หมวด ๖/๑

การจัดตั้ง วัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่

มาตรา ๕๑/๑ ให้จัดตั้งสถาบัน “ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” เป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

ให้สถาบันมีฐานะเป็นนิติบุคคลและอยู่ในกำกับของรัฐมนตรี

กิจการของสถาบันไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

แต่พนักงานและลูกจ้างของสถาบันต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าวโดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมและแก้ไขปัญาเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) พัฒนาและสนับสนุนการจัดทำมาตรฐานเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) จัดการทางการแพทย์เกี่ยวกับการรักษา วินิจฉัยโรค พิจารณาการจ่ายเงินทดแทน และการฟื้นฟูสมรรถภาพของลูกจ้างที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน เพื่อให้สามารถกลับเข้าทำงาน ประกอบอาชีพได้ตามความเหมาะสมหรือดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติสุข

(๔) ส่งเสริม สนับสนุน และร่วมดำเนินงานกับหน่วยงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของภาครัฐและเอกชน

มาตรา ๕๑/๒ ให้สถาบันกระทำการภายในวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕๑/๑ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) สำรวจ ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และพัฒนา เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการวางแผนงาน นโยบาย และจัดทำแผนงาน โครงการ และมาตรการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) ดูแล และตรวจวิเคราะห์สถานประกอบกิจการเพื่อให้คำแนะนำด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) เป็นศูนย์ข้อมูลและฝึกอบรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

(๔) ส่งเสริมและประสานบริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

(๕) ส่งเสริมให้สถานประกอบกิจการ ได้มีการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๖) รับรองการปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน

(๗) กระทำการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของสถาบัน

มาตรา ๕๑/๓ ภายใต้วัตถุประสงค์ของสถาบันตามมาตรา ๕๑/๑ ให้สถาบันมีอำนาจกระทำการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) ซื้อ สร้าง จัดหา โอน รับเงิน เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ให้เช่าซื้อ แลกเปลี่ยน ถือกรรมสิทธิ์

มีสิทธิครอบครอง หรือมีทรัพย์สินต่าง ๆ ในทรัพย์สิน และจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือ
อสังหาริมทรัพย์ทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร ตลอดจนรับเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุดหนุนหรือ
อุทิศให้โดยไม่มีเงื่อนไข

การจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนอสังหาริมทรัพย์ของสถาบัน ให้กระทำได้เฉพาะ
อสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาจากการให้หรือซื้อด้วยเงินรายได้ของสถาบันหรือแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สิน
ของสถาบันให้เป็นกรรมสิทธิ์ของสถาบัน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้จำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนได้

(๒) รับค่าธรรมเนียม ค่าตอบแทน ค่าบริการและเงินอื่นๆ ภายใต้อำนาจและหน้าที่
ของสถาบันรวมทั้งทำความตกลงและกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับค่าตอบแทนและบริการนั้น

(๓) ร่วมมือกับหน่วยงานอื่นไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือของเอกชนในกิจการที่เกี่ยวกับ
การส่งเสริมการวิจัย การให้บริการและการตรวจสอบเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๔) กู้ยืมเงิน ให้กู้ยืมเงิน โดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สิน หรือลงทุน
ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์

(๕) ร่วมมือกับองค์การหรือหน่วยงานต่างประเทศหรือระหว่างประเทศในกิจการ
ที่เกี่ยวกับการส่งเสริม การวิจัย การให้บริการและการตรวจสอบเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๖) จัดให้มีการศึกษาหรือทุนการวิจัยในสาขาต่าง ๆ

มาตรา ๕๑/๔ ในการรับรองการปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรา ๕๑/๒(๖) สถาบันจะเรียกเก็บค่าบริการเกินกว่าอัตรา
ที่กำหนดในกฎกระทรวงมิได้

สถาบันอาจกำหนดให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือนิติบุคคลเป็นผู้รับรองการปฏิบัติตาม
มาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
ที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๖/๒

ทุน รายได้ และทรัพย์สิน

มาตรา ๕๑/๕ ทุนและทรัพย์สินในการดำเนินการของสถาบัน ประกอบด้วย

(๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสม

(๒) เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่น รวมทั้ง

จากต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ และเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้ทูลให้

(๓) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ สิทธิประโยชน์ หรือรายได้จากการดำเนินกิจการ

(๔) ดอกผลหรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากทรัพย์สินของสถาบัน

(๕) การรับเงินหรือทรัพย์สินตาม (๒) จะต้องไม่กระทำในลักษณะที่ทำให้สถาบันขาดความเป็นอิสระหรือความเป็นกลาง

มาตรา ๕๑/๖ ในกรณีที่สถาบันจัดให้มีบริการใดอันอยู่ในวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสถาบัน ให้สถาบันมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการจากกิจการนั้นได้ตามอัตราที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๕๑/๗ บรรดารายได้ของสถาบันไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง และกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

ในกรณีที่มิได้เหตุจำเป็นหรือสมควร สถาบันโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารอาจนำรายได้ของสถาบันในจำนวนที่เห็นสมควรส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๕๑/๘ ให้ข้อห้ามทรัพย์สินซึ่งสถาบันได้มาจากการให้หรือซื้อด้วยเงินรายได้ของสถาบันเป็นกรรมสิทธิ์ของสถาบัน

ให้สถาบันมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ จำหน่ายและจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินของสถาบัน

มาตรา ๕๑/๙ การใช้จ่ายเงินของสถาบัน ให้ใช้จ่ายไปเพื่อกิจการของสถาบันโดยเฉพาะ

การเก็บรักษาและเบิกจ่ายเงินของสถาบัน ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

หมวด ๖/๓

การบริหารและการดำเนินกิจการ

มาตรา ๕๑/๑๐ ให้มีคณะกรรมการบริหารคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการบริหารสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย

(๑) ประธานกรรมการ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงทางด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนห้าคน ได้แก่อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมควบคุมโรค ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรมและเลขาธิการสำนักงานประกันสังคม

(๓) กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และกรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละสามคน

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินสามคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ประจักษ์ในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ส่วนละเงิน โดยในจำนวนนี้จะต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำร่วมอยู่ด้วย

หลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้างและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ให้ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยตำแหน่งและให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ตามความจำเป็น

มาตรา ๕๑/๑๑ ประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้างและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์ และไม่เกินเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๕) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

(๖) ไม่เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้าง หรือที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีสัญญาจ้างกับสถาบัน

(๗) ไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับสถาบัน หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการของสถาบันหรือขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของสถาบัน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม

ความใน (๑) มิให้ใช้บังคับแก่กรรมการชาวต่างประเทศซึ่งสถาบันจำเป็นต้องแต่งตั้ง
ตามข้อผูกพันหรือตามลักษณะกิจการของสถาบัน หรือมีคุณสมบัติดีเด่นเหมาะสมกับงานของ
สถาบัน

มาตรา ๕๑/๑๒ ประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทน
ฝ่ายลูกจ้าง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

ในกรณีที่ประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง
หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ หรือในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการ
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้างและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่าง
ที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างหรือเป็น
กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้างและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอยู่
ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการ
ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว เว้นแต่วาระที่เหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวัน
จะไม่แต่งตั้งประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนก็ได้

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังไม่มีแต่งตั้งประธานกรรมการ
กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่
ให้ประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าประธาน
กรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจ
ได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๕๑/๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ประธานกรรมการ กรรมการ
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีมีมติให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย
หรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๕๑/๑๑

มาตรา ๕๑/๑๔ ในกรณีที่ประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้คณะกรรมการประกอบด้วยการกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งประธานกรรมการ กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕๑/๑๒ วรรคสอง และในกรณีที่ประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้กรรมการที่เหลือเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว

มาตรา ๕๑/๑๕ คณะกรรมการบริหารมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลสถาบันให้ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานของสถาบัน

(๒) อนุมัติแผนการลงทุน แผนการเงิน โครงการ และงบประมาณประจำปีของสถาบัน

(๓) ดูแลฐานะและความมั่นคงทางการเงิน ให้ความเห็นชอบรายงานการเงินพิจารณา รายงานของผู้ตรวจสอบการเงิน และวางระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือข้อห้ามทางการเงิน

(๔) ให้คำแนะนำหรือเสนอแนะการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคอันเกิดจากการบริหารจัดการตลอดจนเสนอต่อคณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการในกรณีมีปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการประสานงานในการดำเนินการควบคุมวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสถาบัน

(๕) ให้ความเห็นชอบการกำหนดค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการดำเนินงานของสถาบัน

(๖) ประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้อำนวยการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

(๗) ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการบริหารงานทั่วไป ตลอดจนออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับสถาบันในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไปของสถาบัน การจัดแบ่งส่วนงานของสถาบัน ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของส่วนงานของสถาบัน

(ข) การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้างของผู้ปฏิบัติงานของสถาบัน

(ค) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์การลงโทษของเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(ง) การบริหารและการจัดการการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของสถาบัน รวมทั้งการบัญชีและการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ

(จ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นแก่ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้าง

(ฉ) ขอบเขตอำนาจหน้าที่และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน

(ช) การสรรหา การแต่งตั้ง และการถอดถอนผู้อำนวยการ การปฏิบัติงานของผู้อำนวยการและการมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติงานแทน

(๘) ให้ความเห็นชอบรายงานประจำปีและเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกา

(ก) กระทำการอื่นใดที่จำเป็นหรือต่อเนื่องเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสถาบันและอำนาจหน้าที่ของสถาบันหรือที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ระเบียบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญตาม (๙) (ง) ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๕๑/๑๖ การประชุมคณะกรรมการบริหารต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการบริหาร ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการปฏิบัติหน้าที่ ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียโดยตรงหรือโดยอ้อมในเรื่องที่คณะกรรมการบริหารพิจารณา ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการนั้นแจ้งให้ที่ประชุมทราบและให้ที่ประชุมพิจารณาว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นสมควรจะอยู่ในที่ประชุมหรือจะมีมติในการประชุมเรื่องนั้นได้หรือไม่ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๕๑/๑๗ คณะกรรมการบริหารมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความเชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการบริหาร และมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และที่ปรึกษาคณะทำงาน เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการบริหารมอบหมายได้

ที่ปรึกษาคณะกรรมการบริหาร คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และที่ปรึกษา
คณะทำงานจะต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับสถาบัน หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขัน
กับกิจการของสถาบันหรือขัดหรือแย้งต่อวัตถุประสงค์ของสถาบันไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม
การประชุมคณะอนุกรรมการและคณะทำงาน ให้ตามมาตรา ๕๑/๑๖ มาใช้บังคับโดย
อนุโลม

มาตรา ๕๑/๑๔ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ ประธาน
อนุกรรมการและอนุกรรมการ ได้รับเชิญประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์
ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

ให้คณะทำงานและที่ปรึกษาคณะทำงาน ได้รับเชิญประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่น
ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๕๑/๑๕ ให้สถาบันมีผู้อำนวยการคนหนึ่ง
คณะกรรมการบริหารเป็นผู้มีอำนาจสรรหา แต่งตั้ง และถอดถอนผู้อำนวยการ
ในกรณีที่ไม่มีผู้อำนวยการหรือผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้
รองผู้อำนวยการที่มีอาวุโสตามลำดับปฏิบัติหน้าที่แทน ถ้าไม่มีรองผู้อำนวยการให้คณะกรรมการ
บริหารแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทน

มาตรา ๕๑/๑๖ ผู้อำนวยการต้องเป็นผู้สามารถทำงานให้แก่สถาบันได้เต็มเวลาและ
ต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เหมาะสมกับ
กิจการของสถาบันตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๕๑/๑
- (๔) ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๑/๑๑ (๓) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗)

มาตรา ๕๑/๑๗ ผู้อำนวยการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้ง
อีกได้แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๕๑/๑๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก

(๓) ออกตามกรณีที่กำหนดไว้ในข้อตกลงระหว่างคณะกรรมการบริหารกับ
ผู้อำนวยการ

(๔) คณะกรรมการบริหารให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อม
เสียหรือหย่อนความสามารถ

(๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๕๑/๒๐

มติของคณะกรรมการบริหารให้ผู้อำนวยการออกจากตำแหน่งตาม (๔) ต้อง
ประกอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการที่มีอยู่โดยไม่นับรวมตำแหน่ง
ผู้อำนวยการ

มาตรา ๕๑/๒๓ ผู้อำนวยการมีหน้าที่บริหารกิจการของสถาบันให้เป็นไป
ตามกฎหมายวัตถุประสงค์ของสถาบัน ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ และประกาศของ
คณะกรรมการบริหาร และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างทุกตำแหน่ง เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้
ตรวจสอบภายในตามมาตรา ๕๑/๓๒ วรรคสอง รวมทั้งให้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอเป้าหมาย แผนงาน และโครงการต่อคณะกรรมการบริหาร เพื่อให้การ
ดำเนินงานของสถาบันบรรลุวัตถุประสงค์

(๒) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของสถาบัน รวมทั้ง
รายงานการเงินและการบัญชี ตลอดจนเสนอแผนการเงินและงบประมาณของปีต่อไปต่อคณะ
กรรมการบริหารเพื่อพิจารณา

(๓) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงกิจการและการดำเนินงานของสถาบันให้มี
ประสิทธิภาพและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ต่อคณะกรรมการบริหาร

ผู้อำนวยการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการบริหารในการบริหารกิจการของ
สถาบัน

มาตรา ๕๑/๒๔ ผู้อำนวยการมีอำนาจ

(๑) แต่งตั้งรองผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยผู้อำนวยการโดยความเห็นชอบของ
คณะกรรมการบริหารเพื่อเป็นผู้ช่วยปฏิบัติงานของผู้อำนวยการตามที่ผู้อำนวยการมอบหมาย

(๒) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด คัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัยเจ้าหน้าที่และ
ลูกจ้าง ตลอดจนให้เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างออกจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามระเบียบหรือข้อบังคับ
ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

(๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถาบันโดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย
มติของคณะรัฐมนตรี และระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ หรือประกาศที่คณะ
กรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๕๑/๒๕ ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนของสถาบันและเพื่อการนี้ ผู้อำนวยการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

นิติกรรมใดที่ผู้อำนวยการหรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้อำนวยการกระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกำหนดย่อมไม่ผูกพันสถาบัน เว้นแต่คณะกรรมการบริหารให้สัตยาบัน

มาตรา ๕๑/๒๖ ให้คณะกรรมการบริหารเป็นผู้กำหนดอัตราเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นของผู้อำนวยการ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๖/๔

การประสานการปฏิบัติการ

มาตรา ๕๑/๒๗ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาและส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้คณะกรรมการบริหารมีอำนาจหน้าที่ประสานการปฏิบัติการกับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนอื่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อให้หน่วยงานดังกล่าวใช้ทรัพยากรบุคคล งบประมาณ และอำนาจหน้าที่ของตนให้เกิดผลสำเร็จตามแผนปฏิบัติการของสถาบัน

การประสานการปฏิบัติการตามวรรคหนึ่ง สถาบันโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารมีอำนาจจัดทำบันทึกข้อตกลงฉบับหนึ่งหรือหลายฉบับระหว่างสถาบันกับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนอื่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อกำหนดวิธีการ เงื่อนไข การใช้อำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบของหน่วยงานนั้นได้ตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการมอบอำนาจของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนอื่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้สถาบันดำเนินการใด ๆ แทนด้วย ทั้งนี้ ภายใต้กฎหมายว่าด้วยการนั้นและตามความเหมาะสม

ในกรณีที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนอื่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามวรรคหนึ่งไม่ยินยอมทำบันทึกข้อตกลงหรือไม่ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้คณะกรรมการบริหารรายงานต่อรัฐมนตรีหรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาหรือกำกับดูแลหน่วยงานนั้น เพื่อพิจารณาสั่งการ หรือเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อวินิจฉัยชี้ขาดและให้มีการดำเนินการตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒

หมวด ๖/๕
ผู้ปฏิบัติงานของสถาบัน

มาตรา ๕๑/๒๔ ผู้ปฏิบัติงานของสถาบันมีสามประเภท คือ

(๑) เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้าง ได้แก่ ผู้ซึ่งปฏิบัติงานโดยรับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากงบประมาณของสถาบัน

(๒) ที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ผู้ซึ่งสถาบันจ้างให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญโดยมีสัญญาจ้าง

(๓) เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมาปฏิบัติงานของสถาบันเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๕๑/๓๑

มาตรา ๕๑/๒๕ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์

(๓) สามารถทำงานให้แก่สถาบันได้เต็มเวลา

(๔) มีคุณวุฒิหรือประสบการณ์เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสถาบัน

(๕) ไม่เป็นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(๖) ไม่เป็นที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีสัญญาจ้างกับสถาบัน

(๗) ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๑/๑๑ (๓) (๔) (๕) หรือ (๗)

ความใน (๑) มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างชาวต่างประเทศซึ่งสถาบันจำเป็นต้องจ้างหรือแต่งตั้งตามข้อผูกพันหรือตามลักษณะของกิจการของสถาบัน

มาตรา ๕๑/๓๐ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๕๑/๒๕

(๔) ถูกให้ออก เพราะไม่ผ่านการประเมินผลงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการบริหารกำหนดไว้ในระเบียบหรือข้อบังคับ

(๕) ถูกให้ออกหรือปลดออก เพราะผิดวินัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
ที่คณะกรรมการบริหารกำหนดไว้ในระเบียบหรือข้อบังคับ

มาตรา ๕๑/๓๑ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานของสถาบัน รัฐมนตรีอาจขอให้
ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในกระทรวง กรม องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนอื่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ มาปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของ
สถาบันเป็นการชั่วคราวได้ ทั้งนี้ เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของผู้นั้น และมี
ข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของ
สถาบันเป็นการชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการได้รับอนุญาตให้ออกจากราชการหรือออกจาก
งานไปปฏิบัติงานใด ๆ และให้นับระยะเวลาระหว่างที่มาปฏิบัติงานในสถาบันสำหรับการคำนวณ
บำเหน็จบำนาญหรือประโยชน์ตอบแทนอื่นทำนองเดียวกันเสมือนอยู่ปฏิบัติราชการหรือปฏิบัติงาน
เต็มเวลาดังกล่าว แล้วแต่กรณี

เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานในสถาบัน ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ
ตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนในส่วนราชการหรือ
หน่วยงานเดิมในระดับตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าตำแหน่งและเงินเดือนเดิมตามข้อตกลงที่ทำไว้ในการ
อนุมัติ

หมวด ๖/๖

การบัญชี การตรวจสอบ และการประเมินผลงานของสถาบัน

มาตรา ๕๑/๓๒ การบัญชีของสถาบัน ให้จัดทำตามหลักสากล ตามแบบและ
หลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด และต้องจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน
การบัญชี และการพัสดุของสถาบัน ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการบริหารทราบ
อย่างน้อยปีละครั้ง

ในการตรวจสอบภายใน ให้มีผู้ปฏิบัติงานของสถาบันทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบ
ภายในโดยเฉพาะและให้รับผิดชอบขึ้นตรงต่อคณะกรรมการบริหาร ตามระเบียบหรือข้อบังคับ
ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๕๑/๓๓ ให้สถาบันจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชี
ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีทุกปี

ในทุกรอบปี ให้สถาบันการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะ

กรรมการบริหารแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสถาบันการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินของสถาบัน โดยให้แสดงความคิดเห็นเป็นข้อวิเคราะห์ว่าการใช้จ่ายดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำบันทึก รายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการบริหาร

เพื่อการนี้ ให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของสถาบัน สอบถามผู้อำนวยการ ผู้ตรวจสอบภายใน เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง หรือบุคคลอื่น และเรียกให้ส่งสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของสถาบันเป็นการเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น

มาตรา ๕๑/๓๔ ให้สถาบันทำรายงานประจำปีเสนอรัฐมนตรีทุกสิ้นปีงบประมาณ รายงานนี้ให้กล่าวถึงผลงานของสถาบันในปีที่ล่วงมาแล้ว บัญชีทำการ พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งคำชี้แจงเกี่ยวกับนโยบายของคณะกรรมการบริหาร โครงการ และแผนงานที่จะจัดทำ ในภายหน้า

มาตรา ๕๑/๓๕ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงระบบการปฏิบัติงานของสถาบันให้มีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ สร้างความรับผิดชอบและความเชื่อถือแก่สาธารณชนในกิจการของสถาบันตลอดจนการติดตามความก้าวหน้าและการตรวจสอบการดำเนินงานของสถาบัน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ โครงการ และแผนงานที่ได้จัดทำไว้ ให้สถาบันจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานตามระยะเวลาที่คณะกรรมการบริหารกำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามปี

การประเมินผลการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำโดยสถาบัน หน่วยงาน องค์กร หรือคณะบุคคลที่เป็นกลางและมีความเชี่ยวชาญในด้านการประเมินผลการดำเนินงาน โดยมีการคัดเลือกหรือแต่งตั้งตามวิธีการที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

การประเมินผลการดำเนินงานของสถาบันจะต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏทั้งในด้านประสิทธิผลในด้านประสิทธิภาพ ในด้านการพัฒนาองค์กร และในรายละเอียดอื่นตามที่คณะกรรมการบริหารจะได้นำหนดเพิ่มเติมขึ้น

ในกรณีที่มีเหตุผลจำเป็นเป็นการเฉพาะกาล คณะกรรมการบริหารจะจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นครั้งคราวตามมาตรานี้ด้วยก็ได้

หมวด ๖/๗
การกำกับดูแล

มาตรา ๕๑/๓๖ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินงานของสถาบันให้เป็นไปตามกฎหมาย และให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถาบัน นโยบายของรัฐบาล และมติของคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับสถาบัน เพื่อการนี้ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้สถาบันชี้แจงแสดงความคิดเห็นทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำของสถาบันที่ขัดต่อวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถาบัน นโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับสถาบัน ตลอดจนสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการของสถาบันได้"

หมวด ๗ บทกำหนดโทษ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๙	มีการแก้ไข
มาตรา ๖๐	ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๑	มีการแก้ไข
มาตรา ๖๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๔	มีการแก้ไข
มาตรา ๖๔/๑	คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่
มาตรา ๖๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๐	มีการแก้ไข

มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น คือ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท ขอสงวนความเห็นโดยขอให้ตัดความในมาตรา ๗๐ ออก
เป็นดังนี้

มาตรา ๗๑ ผู้ที่กระทำความผิดตามมาตรา ๖๕ ถ้าคณะกรรมการสืบสวนสอบสวนหรือผู้ซึ่ง
ประกอบด้วยอัยยิก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้แทน และอัยการสูงสุดหรือผู้แทน
เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง ให้มีอำนาจสอบสวนได้
และให้พ้นมาตรา ๖๕ บรรดาสอง บรรดาสอง และบรรดาสี่ ไม่ใช้บังคับโดยอัตโนมัติ

บทเฉพาะกาล

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๒

ไม่มีการแก้ไข

มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น คือ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท นายบัญญัติ เจตนจันทร์ ขอสงวนความเห็นโดย
ขอให้แก้ความในมาตรา ๗๒ เป็นดังนี้

“มาตรา ๗๒ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อ
ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำกฎกระทรวงที่ออกตามความในหมวด ๘ แห่ง
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบตามวรรคหนึ่งให้
ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
หากไม่สามารถดำเนินการได้ ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรี
เพื่อทราบ”

นายชลน่าน ศรีแก้ว ขอเพิ่มความเป็นมาตรา ๗๒/๑ และ ๗๒/๒
แต่คณะกรรมวิธีการไม่เห็นด้วย จึงขอสงวนความเห็น เป็นดังนี้

“มาตรา ๗๒/๑ ให้ผู้อำนวยการสำนักความปลอดภัยแรงงาน กระทรวงแรงงาน
ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการเป็นการชั่วคราว
ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้อำนวยการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกิน
หนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๗๒/๒ ในระหว่างที่ยังไม่มีระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนด
ของสถาบันให้น่าระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดของกรมสวัสดิการและคุ้มครอง
แรงงาน กระทรวงแรงงาน ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามขอบวัตถุประสงค์หรืออำนาจ
หน้าที่ที่จะเป็นของสถาบันตามพระราชบัญญัตินี้ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
บังคับ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

อัตราค่าธรรมเนียม

ไม่มีการแก้ไข

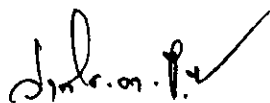
๘ ข้อสังเกตของคณะกรรมการธิการ

๘.๑ ในการออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรา ๘ โดยกำหนดให้นายจ้างจัดทำเอกสารหรือรายงาน โดยมีการตรวจสอบหรือรับรองโดยบุคคลใดด้วยนั้น ควรกำหนดข้อห้ามในการที่บุคคลหรือนิติบุคคลใดที่ได้รับ ขึ้นทะเบียนหรือได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้ง จัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งจะทำหน้าที่ตรวจสอบหรือรับรองให้แก่สถานประกอบการกิจการใดต้องมีใช้ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของ สถานประกอบการหรือเป็นผู้ถือหุ้นหรือหุ้นส่วน หรือมีความเกี่ยวข้องกับผู้บริหารสถานประกอบการ กิจการหรือเป็นลูกจ้าง ตลอดจนเป็นผู้ที่มีส่วนได้เสียทั้งทางตรงและทางอ้อมในผลประกอบการของ สถานประกอบการที่ต้องมีการตรวจสอบหรือรับรอง

๘.๒ ในการออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการ ขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ชำนาญการ การควบคุมการปฏิบัติงานของผู้ได้รับ ใบอนุญาตให้เป็นผู้ชำนาญการตามมาตรา ๓๓ ควรกำหนดข้อห้ามในการที่บุคคลซึ่งเป็นผู้ชำนาญการที่จะทำ หน้าที่ให้คำแนะนำหรือการรับรองผลให้แก่สถานประกอบการใดต้องมีใช้ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของ สถานประกอบการหรือเป็นผู้ถือหุ้นหรือหุ้นส่วน หรือมีความเกี่ยวข้องกับผู้บริหารสถานประกอบการ กิจการหรือเป็นลูกจ้าง ตลอดจนเป็นผู้ที่มีส่วนได้เสียทั้งทางตรงและทางอ้อมในผลประกอบการของ สถานประกอบการที่จะมีการให้คำแนะนำหรือรับรองผล

๘.๓ ในการตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน จัดให้มีการตรา พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี โดยในการยกร่างพระราชกฤษฎีกา ต้องมีผู้แทนฝ่าย นายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้ทรงคุณวุฒิเข้าร่วมด้วย

๘. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามร่างเดิมและข้อสังเกตของ คณะกรรมการธิการ มาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(ว่าที่ร้อยตรี พงศ์พันธ์ สุนทรชัย)

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ คนที่หนึ่ง

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัดไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) กิจกรรมอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และกิจกรรมอื่น
ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จัดให้มีมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้าน
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานในหน่วยงานของคนไม่ต่ำกว่า
มาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึง ผู้ประกอบกิจการซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการ ไม่ว่าการทำงานหรือการทำผลประโยชน์นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการนั้นหรือไม่ก็ตาม

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับความยินยอมให้ทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการของนายจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“ผู้บริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการ ในหน่วยงานขึ้นไป

“หัวหน้างาน” หมายความว่า ผู้ที่ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา หรือสั่งให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้างที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในหน่วยงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“พนักงานตรวจความปลอดภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยกับออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และยกเว้นค่าธรรมเนียม

การแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยจะกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่และเงื่อนไขในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ ให้นายจ้างมีหน้าที่จัดและดูแลสถานประกอบกิจการและลูกจ้างให้มีสภาพการทำงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของลูกจ้างมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับนายจ้างในการดำเนินการและส่งเสริมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ

มาตรา ๗ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้นายจ้างต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อการนั้น

หมวด ๒

การบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๘ ให้นายจ้างบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง การกำหนดมาตรฐานตามวรรคหนึ่ง จะให้นายจ้างจัดทำเอกสารหรือรายงานใด โดยมีการตรวจสอบหรือรับรองโดยบุคคลใดด้วยก็ได้

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๙ บุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตาม มาตรา ๘ จะต้องขึ้นทะเบียนต่อสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

คุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียน การขึ้นทะเบียน การออกใบแทนการขึ้นทะเบียน การเพิกถอนทะเบียน การกำหนดค่าบริการ และวิธีการให้บริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่สหพันธ์สำนักงานความปลอดภัยไฟฟ้าพลังงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ไม่รับขึ้นทะเบียนหรือเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๘ ผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ถูกเพิกถอนทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียนหรือการเพิกถอนทะเบียน

คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๑ นิติบุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ จะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต การขออนุญาต การอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต การกำหนดค่าบริการ และวิธีการให้บริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่อธิบดีไม่ออกใบอนุญาต ไม่ต่ออายุใบอนุญาต ไม่ออกใบแทนใบอนุญาต หรือพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้แก่นิติบุคคลตามมาตรา ๑๑ นิติบุคคลนั้นมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือของอธิบดีแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตหรือการไม่ต่ออายุใบอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๓ ให้นายจ้างจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน บุคลากรหน่วยงาน หรือคณะบุคคลเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในสถานประกอบการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานและบุคลากรตามวรรคหนึ่งจะต้องขึ้นทะเบียนต่อกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ วรรคสอง และมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับการขึ้นทะเบียนเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือสภาพแวดล้อมในการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงาน และแจกคู่มือปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคนก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนสถานที่ทำงาน

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่นายจ้างได้รับคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยของอธิบดี คำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายจ้างแจ้งหรือเปิดเผยคำสั่ง คำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยดังกล่าว ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

มาตรา ๑๖ ให้นายจ้างจัดให้ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคนได้รับการฝึกอบรมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้บริหารจัดการและดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่างปลอดภัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

ในกรณีที่นายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนสถานที่ทำงาน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ ซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกอบรมลูกจ้างทุกคนก่อนการเริ่มทำงาน

การฝึกอบรมตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๗ ให้นายจ้างติดประกาศสัญลักษณ์เตือนอันตรายและเครื่องหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งข้อความแสดงสิทธิและหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่อธิบดีประกาศกำหนดในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่สถานที่ใดมีสถานประกอบกิจการหลายแห่ง ให้นายจ้างทุกรายของสถานประกอบกิจการ ในสถานที่นั้น มีหน้าที่ร่วมกันดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ลูกจ้างซึ่งทำงานในสถานประกอบกิจการตามวรรคหนึ่ง รวมทั้งลูกจ้างซึ่งทำงานในสถานประกอบกิจการอื่นที่ไม่ใช่ของนายจ้าง ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งใช้ในสถานประกอบกิจการนั้นด้วย

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่นายจ้างเช่าอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่นำมาใช้ในสถานประกอบกิจการ ให้นายจ้างมีอำนาจดำเนินการด้านความปลอดภัย

อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดที่เรานั้นตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ใดมีกรรมสิทธิ์ในอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดซึ่งให้เช่า หรือผู้ให้เช่าในอันที่จะเรียกร้อง ค่าเสียหายหรือค่าทดแทนใด ๆ ตลอดจนการบอกเลิกสัญญาเช่า

มาตรา ๒๐ ให้ผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีหน้าที่สนับสนุนและร่วมมือกับนายจ้าง และบุคลากรอื่นเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒

มาตรา ๒๑ ลูกจ้างมีหน้าที่ดูแลสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย โดยคำนึงถึงสภาพของงานและพื้นที่ที่รับผิดชอบ

ในกรณีที่ลูกจ้างทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหาย และไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร และให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร แจ้งเป็นหนังสือค่อนายจ้างโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่หัวหน้างานทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหายซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ต้องดำเนินการป้องกันอันตรายนั้นภายในขอบเขตที่รับผิดชอบหรือที่ได้รับมอบหมายทันทีที่ทราบ กรณีไม่อาจดำเนินการได้ ให้แจ้งผู้บริหารหรือนายจ้างดำเนินการแก้ไขโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๒ ให้นายจ้างจัดและดูแลให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ลูกจ้างมีหน้าที่สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและดูแลรักษาอุปกรณ์ตามวรรคหนึ่งให้สามารถใช้งานได้ตามสภาพและลักษณะของงานตลอดระยะเวลาทำงาน

ในกรณีที่ลูกจ้างไม่สวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว ให้นายจ้างสั่งให้ลูกจ้างหยุดการทำงานนั้นจนกว่าลูกจ้างจะสวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว

มาตรา ๒๓ ให้ผู้รับเหมาชั้นต้นและผู้รับเหมาช่วงตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมีหน้าที่ดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้างเช่นเดียวกับนายจ้าง

ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง และมีผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไป ให้ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาชั้นต้นที่มีลูกจ้างทำงานในสถานประกอบกิจการเดียวกัน

มีหน้าที่ร่วมกันในการจัดสถานที่ทำงานให้มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัย และมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ถูกสุขลักษณะเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างทุกคน

หมวด ๓

คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธาน กรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละเจ็ดคน และผู้ทรงคุณวุฒิอีกห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ให้ข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขานุการ

การได้มาและการพ้นจากตำแหน่งของผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

ผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีผลงานหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงาน
- (๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
- (๓) ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
- (๔) วินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๓๓ วรรคสาม และมาตรา ๔๐ วรรคสอง
- (๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังไม่ได้มีการแต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับแต่งตั้งจะเข้ารับหน้าที่

มาตรา ๒๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ดาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก เมื่อขาดประชุมสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๗) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๒๘ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยมีกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างอย่างน้อยฝ่ายละหนึ่งคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมเพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คราวใด ถ้าไม่ได้องค์ประชุมตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้จัดให้มีการประชุมอีกครั้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่นัดประชุมครั้งแรก การประชุมครั้งหลังแม้ไม่มีกรรมการซึ่งมาจากฝ่ายนายจ้างหรือฝ่ายลูกจ้างมาร่วมประชุม ถ้ามีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ก็ให้ถือเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคราวใด ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมสำหรับการประชุมคราวนั้น

มติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้คณะกรรมการกำหนดองค์ประชุมและวิธีดำเนินงานของคณะอนุกรรมการได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการ และอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุม และประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๓๑ ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงานรับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ และมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) สรรหา รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อการจัดทำนโยบาย แผนงาน โครงการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) จัดทำแนวทางการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอต่อคณะกรรมการ

(๓) ประสานแผนและการดำเนินการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๔) ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตามมติของคณะกรรมการ

(๕) รับผิดชอบงานธุรการของคณะอนุกรรมการ

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

หมวด ๔

การควบคุม กำกับ ดูแล

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการควบคุม กำกับ ดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีการประเมินอันตราย

(๒) ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง

(๓) จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ

(๔) ส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ประเภทกิจการ ขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการ และระยะเวลาที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง นายจ้างจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำและได้รับการรับรองผลจากผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๓๓ ผู้ใดจะทำการเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานจะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีตามพระราชบัญญัตินี้

การขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ชำนาญการ การควบคุม การปฏิบัติงานของผู้ได้รับใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การสั่งพักใช้ และการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับการอนุญาตเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการใดเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้างประสบอันตรายจากการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ลูกจ้างเสียชีวิต ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใดที่มีรายละเอียดพอสมควร และให้แจ้งรายละเอียดและสาเหตุเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างเสียชีวิต

(๒) กรณีที่สถานประกอบกิจการได้รับความเสียหายหรือต้องหยุดการผลิต หรือมีบุคคลในสถานประกอบกิจการประสบอันตรายหรือได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากเพลิงไหม้ การระเบิด สารเคมีรั่วไหล หรืออุบัติเหตุร้ายแรงอื่น ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใด และให้แจ้งเป็นหนังสือโดยระบุสาเหตุอันตรายที่เกิดขึ้น ความเสียหาย การแก้ไขและวิธีการป้องกันการเกิดซ้ำอีกภายในเจ็ดวันนับแต่วันเกิดเหตุ

(๓) กรณีที่มีลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนเมื่อนายจ้างแจ้งการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อสำนักงานประกันสังคมตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว ให้นายจ้างส่งสำเนาหนังสือแจ้งนั้นต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในเจ็ดวันด้วย

การแจ้งเป็นหนังสือตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด และเมื่อพนักงานตรวจความปลอดภัยได้รับแจ้งแล้ว ให้ดำเนินการตรวจสอบและหามาตรการป้องกันอันตรายโดยไม่ชักช้า

หมวด ๕

พนักงานตรวจความปลอดภัย

มาตรา ๓๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการ หรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ

(๒) ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ

(๔) เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใดๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย

(๕) สอบถามข้อเท็จจริง หรือสอบสวนเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๓๖ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยพบว่า นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาสามสิบวัน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ พนักงานตรวจความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ในกรณีจำเป็นเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้หยุดการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ อาคารสถานที่ หรือผูกมัดประตูประตักสิ่งทีอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อลูกจ้างดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยได้

เมื่อนายจ้างได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามวรรคหนึ่งแล้ว
ให้นายจ้างแจ้งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย เพื่อพิจารณาเพิกถอนคำสั่งไว้ที่สหกรณ์ดังกล่าวได้

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย
ตามมาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
สมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งให้พนักงานตรวจ
ความปลอดภัยหรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้
ในกรณีเช่นนี้ นายจ้างต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริง
ก่อนที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะดำเนินการตามวรรคหนึ่ง จะต้องมิ
คำเตือนเป็นหนังสือให้นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในระยะเวลา
ที่กำหนด คำเตือนดังกล่าวจะกำหนดไปพร้อมกับคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยก็ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานขอรับ
เงินช่วยเหลือจากกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการได้ และเมื่อได้รับเงินจาก
นายจ้างแล้วให้ชดใช้เงินช่วยเหลือที่ได้รับมาคืนแก่กองทุน

มาตรา ๓๘ ให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด อาชด และขายทอดตลาด
ทรัพย์สินของนายจ้างซึ่งไม่จ่ายค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่จำเป็น
เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขตามจำนวนที่จ่ายจริง

การมีคำสั่งให้ยึดหรืออาชดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งจะกระทำได้อันเมื่อได้แจ้ง
เป็นหนังสือให้นายจ้างนำเงินค่าใช้จ่ายมาจ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่า
สามสิบวันนับแต่วันที่นายจ้างได้รับหนังสือนั้นและนายจ้างไม่จ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยึด อาชด และขายทอดตลาดทรัพย์สิน
ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด ทั้งนี้ ให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ความประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้หักไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการยึด อาชด
และขายทอดตลาด และชำระค่าใช้จ่ายที่นายจ้างต้องเป็นผู้จ่ายตามมาตรา ๓๗ ถ้ามีเงินเหลือให้
คืนแก่นายจ้างโดยเร็ว โดยให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีหนังสือแจ้งให้ทราบเพื่อขอรับเงินที่
เหลือคืนโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ถ้านายจ้างไม่มาขอรับคืนภายในห้าปีนับแต่
วันได้รับแจ้ง ให้เงินดังกล่าวตกเป็นของกองทุน

มาตรา ๓๙ ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖
ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือการหยุดกระบวนการผลิตนั้น
เท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างต้องได้รับอยู่ตลอดเวลาที่หยุดงาน เว้นแต่

ลูกจ้างรายนั้นจงใจกระทำการอันเป็นเหตุให้มีการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตซึ่ง
เกิดขึ้นพร้อมสมควรแก่เวลาที่สมควรที่สุด

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง หากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีได้ภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้อธิบดีวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง หากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์ ย่อมไม่เป็นการทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจ ความปลอดภัย เว้นแต่อธิบดีหรือคณะกรรมการ แล้วแต่กรณี จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๔๑ ในการปฏิบัติตามหน้าที่ พนักงานตรวจความปลอดภัยต้องแสดง บัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวพนักงานตรวจความปลอดภัย ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนด

มาตรา ๔๒ ห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง หรือโยกย้ายหน้าที่การงานของลูกจ้าง เพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้องหรือเป็นพยานหรือให้หลักฐานหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือต่อศาล

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ปฏิบัติตามคำสั่งของ พนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ภายในระยะเวลาที่กำหนด การดำเนินคดีอาญา ต่อนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้เป็นอันระงับไป

หมวด ๖

กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๔๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรียกว่า “กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๕ กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้

(๒) เงินรายปีที่ได้รับการจัดสรรจากกองทุนเงินทดแทนตามกฎหมายว่าด้วย

เงินทดแทน

(๓) เงินค่าปรับที่ได้จากการลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

(๕) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้

(๖) ผลประโยชน์ที่ได้จากเงินของกองทุน

(๗) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตและใบสำคัญการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๕

มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๓๓

(๘) ดอกผลที่เกิดจากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๙) รายได้อื่น ๆ

มาตรา ๔๖ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

(๑) การรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และการพัฒนา แก้วและบริหารงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) ช่วยเหลือและอุดหนุนหน่วยงานของรัฐ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชนหรือบุคคลที่เสนอโครงการหรือแผนงานในการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนการศึกษาวิจัยและการพัฒนางานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนและตามมาตรา ๓๐

(๓/๑) สนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามความเหมาะสมเป็นรายปี

(๔) ให้นายจ้างกู้ยืมเพื่อแก้ไขสภาพความไม่ปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน

(๕) เงินทดรองจ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗

การดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) (๓/๑) (๔) และ (๕) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานกำหนด และให้นำเงินดอกผลของกองทุนมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตาม (๑) (๒) และ (๓) ได้ไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบห้าของดอกผลของกองทุนต่อปี

มาตรา ๔๗ เงินและทรัพย์สินที่กองทุนได้รับตามมาตรา ๔๕ ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๔๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และผู้แทนสำนักงบประมาณ เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละห้าคน และข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ การได้มาซึ่งผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๙ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การประชุมของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับกับการแต่งตั้งคณะกรรมการของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๕๐ ให้คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กำกับกับการจัดการและบริหารกองทุน

(๒) พิจารณาจัดสรรเงินกองทุนเพื่อการช่วยเหลือและการอุดหนุน การให้กู้ยืม การทดรองจ่าย และการสนับสนุนเงิน ในการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงินกองทุน และการจัดหาผลประโยชน์ของเงินกองทุน โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

(๔) วางระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้เงินช่วยเหลือ และเงินอุดหนุน การขอเงินช่วยเหลือและเงินอุดหนุน การอนุมัติเงินทรงรองจ่าย การขอเงินทรงรองจ่าย การให้กู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนแก่กองทุน

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็น อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๕๑ ภายในหนึ่งร้อยสี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี ให้คณะกรรมการบริหาร กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอขอบุคคลและรายงาน การรับจ่ายเงินกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้วต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเพื่อตรวจสอบรับรอง และเสนอต่อคณะกรรมการ

บุคคลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้คณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรี และให้รัฐมนตรีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบและจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๖/๑

สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๕๑/๑ ให้มีสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นองค์การมหาชนที่จัดตั้งขึ้น โดยพระราชกฤษฎีกาที่ออกตาม ความในกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมและแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) พัฒนาและสนับสนุนการจัดทำมาตรฐานเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ดำเนินงาน ส่งเสริม สนับสนุน และร่วมดำเนินงานกับหน่วยงานด้านความ ปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของภาครัฐและเอกชน

(๔) จัดให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งในด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านวิชาการ

(๕) อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชน

หมวด ๗
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง
ที่ออกตามมาตรา ๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๓ ผู้ใดมีหน้าที่ในการรับรอง หรือตรวจสอบเอกสารหลักฐาน
หรือรายงานตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ วรรคสอง กรอกรข้อความอันเป็นเท็จในการ
รับรองหรือตรวจสอบเอกสารหลักฐานหรือรายงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ผู้ใดให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง
จัดฝึกอบรม หรือให้คำปรึกษาโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๕ หรือไม่ได้รับอนุญาตตาม
มาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๕ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๓๒
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๗ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๗ ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๘ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๐ ผู้ใดขัดขวางการดำเนินการของนายจ้างตามมาตรา ๑๕ หรือ
ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายตาม

มาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๖๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๒ ผู้ใดกระทำการเป็นผู้จำหน่ายการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๓ ผู้ใดชักชวนหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้สิ่งที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชนได้ใช้หรือใช้วัตถุอันตรายได้โดยผิดกฎหมายหรือกระทำการปฏิบัติที่ขัดขวางหรือกีดขวางการทำงานของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๖๕ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง

มาตรา ๖๔/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือหยุดผลิตหรือปิดโรงงานได้โดยผิดกฎหมายหรือกระทำการปฏิบัติที่ขัดขวางการทำงานของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง

มาตรา ๖๕ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๖๖ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือเกิดจากการไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย

มาตรา ๖๔ ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ปกปิดไว้ของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งผู้นั้นได้หรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาเนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน การแรงงานสัมพันธ์ หรือการสอบสวนหรือพิจารณาคดี

มาตรา ๖๕ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท ถ้าเจ้าพนักงานดังต่อไปนี้ เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบดังนี้

- (๑) อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร
- (๒) ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น

ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดที่เจ้าพนักงานมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามวรรคหนึ่งและบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่บุคคลนั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป

มาตรา ๗๐ การกระทำความผิดตามมาตรา ๖๔/๑ ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งประกอบด้วยอธิบดี ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือผู้แทน และอัยการสูงสุดหรือผู้แทน เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และให้นำมาตรา ๖๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๑ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่ที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๗๒ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นากฎกระทรวงที่ออกตามความในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

.....

.....

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ ๒๐,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตผู้ชำนาญการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบสำคัญการขึ้นทะเบียนบุคลากรตามมาตรา ๕ และมาตรา ๑๓	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๔) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๕) ใบแทนใบสำคัญการขึ้นทะเบียน	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๖) การต่ออายุใบอนุญาตหรือใบสำคัญ การขึ้นทะเบียน	ครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียมสำหรับ ใบอนุญาตหรือใบสำคัญนั้น

ร่างพระราชบัญญัติ
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
สภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
เลขที่..... 687/
วันที่..... 27 ก.ย. 2553.....
เวลา..... 09.45..... น.

ที่ สผ ๐๐๑๔/๒๐๒๕

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๒๗ กันยายน ๒๕๕๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล
และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ซึ่งคณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เป็นผู้เสนอ

ฉะนั้น จึงส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมาเพื่อนำเสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๖

อนึ่ง ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายชัย ชิดชอบ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

กลุ่มงานนิติ
รับที่..... ๑๐๙๗/๒๕๕๓
วันที่..... ๒๗ ก.ย. ๕๓
เวลา..... ๑๑.๕๓..... น.

สำนักการประชุม

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
รับที่..... ๕๕๐/๕๓ วันที่..... ๒๗/๙/๕๓
เวลา..... ๑๑.๕๕ น. ส่ง..... ผู้คดี
สำนักการประชุม

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๕๓๖

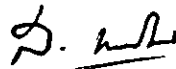
สารบบ

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ
สภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายสุชาติ ลายน้ำเงิน กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติ
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นายเจริญ จรรย์โกมล กับคณะ
เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการ
ทำงาน พ.ศ. (นายสถาพร มณีรัตน์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริม
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท
กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ. (นายนิวัติวัฒน์ จันทร์สว่าง กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. (นางวรศุลี สุวรรณปรีสุทธิ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)
ที่ประชุมได้พิจารณาและลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้งเจ็ดฉบับนี้ ในคราวประชุม
สภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒
และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา โดยถือร่างของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา
เมื่อคณะกรรมาธิการพิจารณาเสร็จแล้วจึงได้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่
๑ กันยายน ๒๕๕๓ และครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ประชุม
ได้พิจารณาในวาระที่สอง แล้วลงมติวาระที่สาม ในครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่
๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ เห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และให้เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป
ตามรัฐธรรมนูญฯ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สภาผู้แทนราษฎรส่งให้วุฒิสภาเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๓

(นายสุวิจักขณ์ นาควัชรชัย)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัดไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)
(นายสุชาติ ลายนำเงิน กับคณะ เป็นผู้เสนอ)
(นางวรศุลี สุวรรณปริสุทธิ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

โดยที่ในปัจจุบันการพัฒนาในระบบอุตสาหกรรมส่งผลให้มีเครื่องมือ สารเคมีที่อาจก่อให้เกิดอันตราย โดยเฉพาะเกิดอุบัติเหตุในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และการบริการ อีกทั้งยังขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัดไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคล อันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายเจริญ จรรย์โกมล กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

(๘๕)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

โดยที่การประสบอันตรายและเจ็บป่วยด้วยโรคซึ่งเกิดขึ้นจากการทำงานมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงและสูญเสียเพิ่มมากขึ้น จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการโดยหน่วยงานที่มีฐานะเป็นองค์กรอิสระ ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ สมควรจัดตั้งสถาบันเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายสถาพร มณีรัตน์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

(๘๖)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

โดยที่การประสบอันตรายและการเจ็บป่วยด้วยโรคอันเนื่องมาจากการทำงานหรือเกี่ยวกับการทำงาน มีแนวโน้มที่จะรุนแรงและก่อให้เกิดความสูญเสียเพิ่มมากขึ้น จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ โดยหน่วยงานที่มีฐานะเป็นองค์กรอิสระ ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ สมควรจัดตั้งสถาบัน เพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัดไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายนิติวัฒน์ จันทร์สว่าง กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

(๘๘)

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) กิจการอื่นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และกิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง จัดให้มีมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานในหน่วยงานของตนไม่ต่ำกว่ามาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึง ผู้ประกอบกิจการซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการ ไม่ว่าการทำงานหรือการทำผลประโยชน์นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการนั้นหรือไม่ก็ตาม

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับความยินยอมให้ทำงานหรือทำผลประโยชน์ให้แก่หรือในสถานประกอบกิจการของนายจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“ผู้บริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการในหน่วยงานขึ้นไป

“หัวหน้างาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา หรือสั่งให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า หน่วยงานแต่ละแห่งของนายจ้างที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในหน่วยงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

“พนักงานตรวจความปลอดภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยกับออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และยกเว้นค่าธรรมเนียม

การแต่งตั้งพนักงานตรวจความปลอดภัยจะกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่และเงื่อนไขในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ ให้นายจ้างมีหน้าที่จัดและดูแลสถานประกอบกิจการและลูกจ้างให้มีสภาพการทำงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของลูกจ้างมิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และสุขภาพอนามัย

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับนายจ้างในการดำเนินการและส่งเสริมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ

มาตรา ๗ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้นายจ้างต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อการนั้น

หมวด ๒

การบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๘ ให้นายจ้างบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง

การกำหนดมาตรฐานตามวรรคหนึ่ง จะให้นายจ้างจัดทำเอกสารหรือรายงานใด โดยมีการตรวจสอบหรือรับรองโดยบุคคลใดด้วยก็ได้

ให้ลูกจ้างมีหน้าที่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๙ บุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ จะต้องขึ้นทะเบียนต่อสำนักความปลอดภัยแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

คุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียน การขึ้นทะเบียน การออกใบแทนการขึ้นทะเบียน การเพิกถอนทะเบียน การกำหนดค่าบริการ และวิธีการให้บริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่สำนักความปลอดภัยแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ไม่รับขึ้นทะเบียนหรือเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๙ ผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ถูกเพิกถอนทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียนหรือการเพิกถอนทะเบียน คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สิ้นสุด

มาตรา ๑๑ นิติบุคคลใดประสงค์จะให้บริการในการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง รวมทั้งจัดฝึกอบรมหรือให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ จะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต การขออนุญาต การอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต การกำหนดค่าบริการ และวิธีการให้บริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่อธิบดีไม่ออกใบอนุญาต ไม่ต่ออายุใบอนุญาต ไม่ออกใบแทนใบอนุญาต หรือพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้แก่นิติบุคคลตามมาตรา ๑๑ นิติบุคคลนั้นมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือของอธิบดีแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตหรือการไม่ต่ออายุใบอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สิ้นสุด

มาตรา ๑๓ ให้นายจ้างจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน บุคลากร หน่วยงาน หรือคณะบุคคลเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในสถานประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานและบุคลากรตามวรรคหนึ่งจะต้องขึ้นทะเบียนต่อกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ วรรคสอง และมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับการขึ้นทะเบียนเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือสภาพแวดล้อมในการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงาน และแจกคู่มือปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคนก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนสถานที่ทำงาน

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่นายจ้างได้รับค่าเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยของอธิบดี คำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายจ้างแจ้งหรือเปิดเผยคำเตือน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยดังกล่าวในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

มาตรา ๑๖ ให้นายจ้างจัดให้ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคนได้รับการฝึกอบรม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้บริหารจัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่างปลอดภัย

ในกรณีที่นายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนสถานที่ทำงาน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ ซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างจัดให้มีการฝึกอบรมลูกจ้างทุกคนก่อนการเริ่มทำงาน

การฝึกอบรมตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๗ ให้นายจ้างติดประกาศสัญลักษณ์เตือนอันตรายและเครื่องหมาย เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งข้อความแสดงสิทธิ และหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่อธิบดีประกาศกำหนดในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่สถานที่ใดมีสถานประกอบกิจการหลายแห่ง ให้นายจ้างทุกรายของสถานประกอบกิจการในสถานที่นั้น มีหน้าที่ร่วมกันดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ลูกจ้างซึ่งทำงานในสถานประกอบกิจการตามวรรคหนึ่ง รวมทั้งลูกจ้างซึ่งทำงานในสถานประกอบกิจการอื่นที่ไม่ใช่ของนายจ้าง ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งใช้ในสถานประกอบกิจการนั้นด้วย

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่นายจ้างเช่าอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่นำมาใช้ในสถานประกอบกิจการ ให้นายจ้างมีอำนาจดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดที่เช่านั้นตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือสิ่งอื่นใดซึ่งให้เช่า หรือผู้ให้เช่าในอันที่จะเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าทดแทนใดๆ ตลอดจนการบอกเลิกสัญญาเช่า

มาตรา ๒๐ ให้ผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีหน้าที่สนับสนุนและร่วมมือกับนายจ้าง และบุคลากรอื่นเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒

มาตรา ๒๑ ลูกจ้างมีหน้าที่ดูแลสภาพแวดล้อมในการทำงานตามมาตรฐานที่กำหนด ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และ สุขภาพอนามัย โดยคำนึงถึงสภาพของงานและพื้นที่ที่รับผิดชอบ

ในกรณีที่ลูกจ้างทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหาย และไม่สามารถแก้ไข ได้ด้วยตนเอง ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร และให้ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หัวหน้างาน หรือผู้บริหาร แจ้งเป็นหนังสือต่อนายจ้างโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่หัวหน้างานทราบถึงข้อบกพร่องหรือการชำรุดเสียหายซึ่งอาจทำให้ลูกจ้าง ได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ต้องดำเนินการป้องกันอันตรายนั้น ภายในขอบเขตที่รับผิดชอบหรือที่ได้รับมอบหมายทันทีที่ทราบ กรณีไม่อาจดำเนินการได้ ให้แจ้ง ผู้บริหารหรือนายจ้างดำเนินการแก้ไขโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๒ ให้นายจ้างจัดและดูแลให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัย ส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ลูกจ้างมีหน้าที่สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและดูแลรักษา อุปกรณ์ตามวรรคหนึ่งให้สามารถใช้งานได้ตามสภาพและลักษณะของงานตลอดระยะเวลาทำงาน

ในกรณีที่ลูกจ้างไม่สวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว ให้นายจ้างสั่งให้ลูกจ้างหยุดการทำงานนั้น จนกว่าลูกจ้างจะสวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว

มาตรา ๒๓ ให้ผู้รับเหมาขั้นต้นและผู้รับเหมาช่วงตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน มีหน้าที่ดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้าง เช่นเดียวกับนายจ้าง

ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง และมีผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไป ให้ผู้รับเหมาช่วง ถัดขึ้นไปตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาขั้นต้นที่มีลูกจ้างทำงานในสถานประกอบกิจการเดียวกัน มีหน้าที่ร่วมกันในการจัดสถานที่ทำงานให้มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัย และมีสภาพแวดล้อม ในการทำงานที่ถูกต้องสุขลักษณะเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างทุกคน

หมวด ๓

คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธาน กรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละเจ็ดคน และผู้ทรงคุณวุฒิอีกห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ให้ข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขานุการ

การได้มาและการพ้นจากตำแหน่งของผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

ผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีผลงานหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๔) วินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๓๓ วรรคสาม และมาตรา ๔๐ วรรคสอง

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๒๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้ง กรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับแต่งตั้ง จะเข้ารับหน้าที่

มาตรา ๒๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๖ กรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก เมื่อขาดประชุมสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๗) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับ ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๒๘ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยมีกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างอย่างน้อย ฝ่ายละหนึ่งคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมเพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คราวใด ถ้าไม่ได้องค์ประชุมตามที่ กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้จัดให้มีการประชุมอีกครั้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่นัดประชุมครั้งแรก การประชุมครั้งหลังแม้ไม่มีกรรมการซึ่งมาจากฝ่ายนายจ้างหรือฝ่ายลูกจ้างมาร่วมประชุม ถ้ามี กรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ก็ให้ถือเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคราวใด ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่สามารถ ปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมสำหรับการ ประชุมคราวนั้น

มติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๙ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณา หรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้คณะกรรมการกำหนดองค์ประชุมและวิธีดำเนินงานของคณะอนุกรรมการ ได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการ และ อนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุม และประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๓๑ ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงานรับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ และมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) สรรหา รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อการจัดทำนโยบาย แผนงาน โครงการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) จัดทำแนวทางการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอต่อคณะกรรมการ

(๓) ประสานแผนและการดำเนินการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๔) ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตามมติของคณะกรรมการ

(๕) รับผิดชอบงานธุรการของคณะอนุกรรมการ

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

หมวด ๔

การควบคุม กำกับ ดูแล

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการควบคุม กำกับ ดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีการประเมินอันตราย

(๒) ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง

(๓) จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบการ

(๔) ส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ประเภทกิจการ ขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการ และระยะเวลาที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง นายจ้างจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำและได้รับการรับรองผลจากผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๓๓ ผู้ใดจะทำการเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานจะต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีตามพระราชบัญญัตินี้

การขอใบอนุญาต การออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ชำนาญการ การควบคุม การปฏิบัติงานของผู้ได้รับใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การสั่งพักใช้ และการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ในกฎกระทรวง

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับการอนุญาตเป็นผู้ชำนาญการด้าน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการใดเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้าง ประสบอันตรายจากการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ลูกจ้างเสียชีวิต ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย ในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใดที่มีรายละเอียดพอสมควร และให้แจ้ง รายละเอียดและสาเหตุเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างเสียชีวิต

(๒) กรณีที่สถานประกอบกิจการได้รับความเสียหายหรือต้องหยุดการผลิต หรือมีบุคคลในสถานประกอบกิจการประสบอันตรายหรือได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจาก เพลิงไหม้ การระเบิด สารเคมีรั่วไหล หรืออุบัติเหตุร้ายแรงอื่น ให้นายจ้างแจ้งต่อพนักงาน ตรวจความปลอดภัยในทันทีที่ทราบ โดยโทรศัพท์ โทรเลข โทรสาร หรือวิธีอื่นใด และให้แจ้งเป็น หนังสือโดยระบุสาเหตุอันตรายที่เกิดขึ้น ความเสียหาย การแก้ไขและวิธีการป้องกันการเกิดซ้ำอีก ภายในเจ็ดวันนับแต่วันเกิดเหตุ

(๓) กรณีที่มีลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เมื่อนายจ้างแจ้งการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อสำนักงานประกันสังคมตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว ให้นายจ้างส่งสำเนาหนังสือแจ้งนั้นต่อพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในเจ็ดวันด้วย

การแจ้งเป็นหนังสือตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด และเมื่อพนักงานตรวจความปลอดภัยได้รับแจ้งแล้ว ให้ดำเนินการตรวจสอบและหามาตรการ ป้องกันอันตรายโดยเร็ว

หมวด ๕

พนักงานตรวจความปลอดภัย

มาตรา ๓๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานตรวจความปลอดภัย มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการ หรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ

(๒) ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักร หรืออุปกรณ์
ในสถานประกอบกิจการ

(๔) เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย

(๕) สอบถามข้อเท็จจริง หรือสอบสวนเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๓๖ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยพบว่า นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาสามสิบวัน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ พนักงานตรวจความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ในกรณีจำเป็นเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้หยุดการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ อาคารสถานที่ หรือผูกมัดประตูประตักสิ่งที่จะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อลูกจ้างดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยได้ เมื่อนายจ้างได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายจ้างแจ้งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย เพื่อพิจารณาเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย ตามมาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานสมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งให้พนักงานตรวจความปลอดภัยหรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้ ในกรณีเช่นนี้ นายจ้างต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริง

ก่อนที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะดำเนินการตามวรรคหนึ่ง จะต้องมีการมีคำเตือนเป็นหนังสือให้นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่กำหนด คำเตือนดังกล่าวจะกำหนดไปพร้อมกับคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยก็ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานขอรับเงินช่วยเหลือจากกองทุนเพื่อเป็นเงินทดรองจ่ายในการดำเนินการได้ และเมื่อได้รับเงินจากนายจ้างแล้ว ให้ชดเชยเงินช่วยเหลือที่ได้รับมาคืนแก่กองทุน

มาตรา ๓๘ ให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของนายจ้างซึ่งไม่จ่ายค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าจัดการแก้ไขตามจำนวนที่จ่ายจริง

การมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งจะกระทำได้อีกเมื่อได้แจ้งเป็นหนังสือให้นายจ้างนำเงินค่าใช้จ่ายมาจ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่นายจ้างได้รับหนังสือนั้นและนายจ้างไม่จ่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด ทั้งนี้ ให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้หักไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการยึด आयัด และขายทอดตลาด และชำระค่าใช้จ่ายที่นายจ้างต้องเป็นผู้จ่ายตามมาตรา ๓๗ ถ้ามีเงินเหลือให้คืนแก่นายจ้างโดยเร็ว โดยให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีหนังสือแจ้งให้ทราบเพื่อขอรับเงินที่เหลือคืนโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ถ้านายจ้างไม่มาขอรับคืนภายในห้าปีนับแต่วันได้รับแจ้ง ให้เงินดังกล่าวตกเป็นของกองทุน

มาตรา ๓๙ ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตตามมาตรา ๓๖ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตนั้นเท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างต้องได้รับ เว้นแต่ลูกจ้างรายนั้นจงใจกระทำการอันเป็นเหตุให้มีการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิต

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่งหากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่ออธิบดีได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้อธิบดีวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยมีคำสั่งตามมาตรา ๓๖ วรรคสองหากนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์ ย่อมไม่เป็นการทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัย เว้นแต่อธิบดีหรือคณะกรรมการ แล้วแต่กรณี จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๔๑ ในการปฏิบัติตามหน้าที่ พนักงานตรวจความปลอดภัยต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวพนักงานตรวจความปลอดภัย ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๒ ห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง หรือโยกย้ายหน้าที่การงานของลูกจ้าง เพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้องหรือเป็นพยานหรือให้หลักฐานหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือต่อศาล

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ ภายในระยะเวลาที่กำหนด การดำเนินคดีอาญาด่อนายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้เป็นอันระงับไป

หมวด ๖

กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๔๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรียกว่า “กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๕ กองทุนประกอบด้วย

- (๑) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้
- (๒) เงินรายปีที่ได้รับการจัดสรรจากกองทุนเงินทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน
- (๓) เงินค่าปรับที่ได้จากการลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๔) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล
- (๕) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้
- (๖) ผลประโยชน์ที่ได้จากเงินของกองทุน
- (๗) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตและใบสำคัญการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๙ มาตรา ๑๑

มาตรา ๑๓ และมาตรา ๓๓

- (๘) ดอกผลที่เกิดจากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน
- (๙) รายได้อื่น ๆ

มาตรา ๔๖ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

- (๑) การรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และการพัฒนา แก้วและบริหารงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) ช่วยเหลือและอุดหนุนหน่วยงานของรัฐ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชนหรือบุคคลที่เสนอโครงการหรือแผนงานในการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนการศึกษาวิจัยและการพัฒนางานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนและตามมาตรา ๓๐

(๔) สนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามความเหมาะสมเป็นรายปี

(๕) ให้นายจ้างกู้ยืมเพื่อแก้ไขสภาพความไม่ปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน

(๖) เงินอุดหนุนในการดำเนินการตามมาตรา ๓๗

การดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานกำหนด และให้นำเงินดอกผลของกองทุนมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตาม (๑) (๒) และ (๓) ได้ไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบห้าของดอกผลของกองทุนต่อปี

มาตรา ๔๗ เงินและทรัพย์สินที่กองทุนได้รับตามมาตรา ๔๕ ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๔๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” ประกอบด้วย อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และผู้แทนสำนักงบประมาณ เป็นกรรมการ กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละห้าคน และข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ การได้มาซึ่งผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๙ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การประชุมของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับกับการแต่งตั้งคณะกรรมการของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๕๐ ให้คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กำกับกับการจัดการและบริหารกองทุน

(๒) พิจารณาจัดสรรเงินกองทุนเพื่อการช่วยเหลือและการอุดหนุน การให้กู้ยืม การทรรongจ่าย และการสนับสนุนเงินในการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงินกองทุน และการจัดหาผลประโยชน์ของเงินกองทุน โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

(๔) วางระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้เงินช่วยเหลือ และเงินอุดหนุน การขอเงินช่วยเหลือและเงินอุดหนุน การอนุมัติเงินทรรongจ่าย การขอเงินทรรongจ่าย การให้กู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนแก่กองทุน

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๕๑ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี ให้คณะกรรมการบริหารกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนองบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้วต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเพื่อตรวจสอบรับรอง และเสนอต่อคณะกรรมการ

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้คณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรี และให้รัฐมนตรีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบและจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๗

สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา ๕๒ ให้มีสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมและแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) พัฒนาและสนับสนุนการจัดทำมาตรฐานเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๓) ดำเนินการ ส่งเสริม สนับสนุน และร่วมดำเนินงานกับหน่วยงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของภาครัฐและเอกชน

(๔) จัดให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ทั้งในด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านวิชาการ

(๕) อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในกฎหมาย

ให้กระทรวงแรงงานจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรี ทั้งนี้ ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

หมวด ๘

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๓ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ผู้ใดมีหน้าที่ในการรับรอง หรือตรวจสอบเอกสารหลักฐาน หรือรายงานตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ วรรคสอง กรอกรข้อความอันเป็นเท็จในการรับรองหรือตรวจสอบเอกสารหลักฐานหรือรายงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๕ ผู้ใดให้บริการตรวจวัด ตรวจสอบ ทดสอบ รับรอง ประเมินความเสี่ยง จัดฝึกอบรม หรือให้คำปรึกษาโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๙ หรือไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๗ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๘ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๙ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๑ ผู้ใดขัดขวางการดำเนินการของนายจ้างตามมาตรา ๑๙ หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๓ ผู้ใดกระทำการเป็นผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๔ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๖ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้สิ่งทีพนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้ระงับการใช้หรือผูกมัดประทับตราไว้กลับใช้งานได้อีกระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกเป็นรายวันไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะดำเนินการตามคำสั่ง

มาตรา ๖๗ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๖๘ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือเกิดจากการไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๗๐ ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งผู้นั้นได้หรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาเนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน การแรงงานสัมพันธ์ หรือการสอบสวนหรือพิจารณาคดี

มาตรา ๗๑ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท ถ้าเจ้าพนักงานดังต่อไปนี้ เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบดังนี้

- (๑) อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร
- (๒) ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น

ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดที่เจ้าพนักงานมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามวรรคหนึ่งและบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่บุคคลนั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป

มาตรา ๗๒ การกระทำความผิดตามมาตรา ๖๖ ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งประกอบด้วยอธิบดี ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือผู้แทน และอัยการสูงสุดหรือผู้แทน เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และให้นำมาตรา ๗๑ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๑๐๖)

มาตรา ๗๔ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อ
ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นากฎกระทรวงที่ออกตามความในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

.....

.....

ถูกต้องตามมติของสภาผู้แทนราษฎร

(นางสุภาวดี ตันตระกุล)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานพระราชบัญญัติและนิติ ๑

สำนักงานประชุม

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ ๒๐,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตผู้ชำนาญการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบสำคัญการขึ้นทะเบียนบุคลากร ตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๓	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๔) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๕) ใบแทนใบสำคัญการขึ้นทะเบียน	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๖) การต่ออายุใบอนุญาตหรือใบสำคัญ การขึ้นทะเบียน	ครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียมสำหรับ ใบอนุญาตหรือใบสำคัญนั้น

ถูกต้องตามมติของสภาผู้แทนราษฎร

๙๙.

(นางสุภาวดี ดันตระกูล)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานพระราชบัญญัติและยัตติ ๑

สำนักงานประชุม

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับ

๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ ที่ทันสมัย สารเคมีและสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ โดยไม่ได้พัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป อันส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ชีวิต ร่างกายถึงขั้นบาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน ซึ่งมีแนวโน้ม และทวีความรุนแรงมากขึ้น แต่กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้แรงงานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคือ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากหลักการส่วนใหญ่ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีลักษณะเป็นการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด สมควรมีกฎหมายเป็นการเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการในการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสมสำหรับป้องกันและสงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัตินี้

๑.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เมื่อมีการตรากฎหมายเพื่อควบคุม กำกับดูแลและบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้เป็นการเฉพาะแล้ว เพื่อให้การบริหารจัดการตามกฎหมายดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรยกเลิกบทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ในส่วนที่ซ้ำซ้อนกัน คือ หมวด ๘ ว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (มาตรา ๑๐๐-๑๐๗) และแก้ไข

เพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ โดยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๑ วรรคสอง และยกเลิกมาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๕

๒. สำระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ... และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีสำระสำคัญดังนี้

(๑) กำหนดมาตรการในการบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอความเห็นในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งวินิจฉัยอุทธรณ์ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๓) กำหนดมาตรการในการควบคุม กำกับ และดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยให้นายจ้างจัดให้มีการประเมินอันตราย ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ รวมทั้งส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมดังกล่าวให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

(๔) กำหนดให้มีผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

(๕) กำหนดให้มีพนักงานตรวจความปลอดภัย ทำหน้าที่ในการดำเนินการให้เป็นไปตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด โดยให้มีอำนาจเข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใดๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย และสอบถามข้อเท็จจริงหรือสอบสวนเรื่องใดๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๖) กำหนดให้มีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานขึ้น เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๗) กำหนดบทลงโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด เพื่อให้การบังคับการตามร่างพระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพ

๒.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) ยกเลิกหมวด ๘ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ยกเลิกมาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๐๗)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๑ วรรคสอง และยกเลิกมาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๕)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๕๐

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม^{ในโรงงาน} พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎรและได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม^{ในโรงงาน} พ.ศ.

๑.๑ เนื่องจาก พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ เดิม มีหลักการคุ้มครองความปลอดภัย สำหรับลูกจ้างเป็นการทั่วไป ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดที่ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพหลายประการ เช่น

- กฎหมายกำหนดขอบเขตในการบังคับใช้และคุ้มครองผู้ที่เป็นนายจ้างและลูกจ้างตามความหมายใน พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ เท่านั้น จึงไม่เอื้อต่อการจัดการปัญหาได้

- ขาดมาตรการในเชิงป้องกันกับปัญหาเชิงรุก เช่น ไม่มีแหล่งเงินทุนเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัยฯ แก่สถานประกอบกิจการขนาดเล็ก

- การไม่เปิดโอกาสเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมช่วยเหลือภาครัฐในการจัดการความปลอดภัยฯ ในสถานประกอบกิจการ

๑.๒ ปัจจุบันมีผู้ใช้แรงงานที่อยู่ในระบบกฎหมายประกันสังคมจำนวนประมาณ ๘ ล้านคน ซึ่งที่ผ่านมาจากข้อมูลของสำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม มีลูกจ้างที่ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน รวมทั้งสิ้นประมาณ ๒ แสนราย โดยสำนักงานประกันสังคมต้องจ่ายเงินทดแทนให้กับลูกจ้าง เป็นเงินประมาณ ๑,๖๐๐ ล้านบาทต่อปี ถึงแม้ว่ากระทรวงแรงงานโดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ได้พยายามคุ้มครองป้องกันให้ลูกจ้างได้ทำงานอย่างปลอดภัย ภายใต้กฎหมาย พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ เดิม ก็สามารถดำเนินการป้องกันได้ระดับหนึ่ง จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายหลักที่เป็นแม่บทของงานความปลอดภัยฯ โดยตรง (ร่าง พ.ร.บ. ความปลอดภัยฯ) เพื่อใช้ในการบริหารจัดการและกำกับดูแลให้ผู้ใช้แรงงานเกิดความปลอดภัยฯ อย่างแท้จริง

๑.๓ การจัดทำกฎหมายใหม่ เพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับหลักประกันความปลอดภัยฯ และสวัสดิภาพในการทำงาน ตามมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลปัจจุบัน คือ นโยบายสังคมและคุณภาพชีวิต โดยกำหนดให้การคุ้มครองแรงงาน ตามมาตรฐานแรงงานไทย ซึ่งให้ความสำคัญแก่ความปลอดภัยในการทำงานและสวัสดิการแรงงาน

ดังนั้นจำเป็นจะต้องเร่งรัดการออกกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้ผู้ใช้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดี อีกทั้งยังเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน และช่วยลดต้นทุนในการผลิตให้แก่นายจ้างและสามารถป้องกันการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศของประเทศไทย จากการอ้างประเด็นทางด้านความปลอดภัย

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ ทำให้ลูกจ้างได้รับความคุ้มครองในการทำงาน และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ช่วยลดอุบัติเหตุ การประสบอันตราย ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของลูกจ้างและครอบครัว ลดความสูญเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล การฟื้นฟูสมรรถภาพ และเป็นการมุ่งไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของลูกจ้างที่ยั่งยืน

๒.๒ ทำให้นายจ้าง และผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้รับเหมาชั้นต้น ผู้รับเหมาช่วง เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาด้านความปลอดภัยในการทำงานอย่างจริงจัง

๒.๓ สามารถลดต้นทุนการผลิต อันเกิดจากการประสบอันตราย และผลิตผลให้แก่ นายจ้างอันจะส่งผลต่อการผลิตและการบริการของนายจ้างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และก่อให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

๒.๔ ทำให้ประชาชนและชุมชนได้รับประโยชน์ทางอ้อมจากการที่สถานประกอบกิจการมีการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสมถูกสุขลักษณะ อันเป็นการรักษาสิ่งแวดล้อมและช่วยลดอุบัติเหตุ

๒.๕ สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศไทย ส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันระหว่างประเทศ

๒.๖ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสากล เรื่อง ระบบการจัดการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (ILO – OSH 2001) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อจะได้เทียบเคียงกับประเทศกลุ่มอาเซียนด้วยกัน ที่มีกฎหมายดังกล่าวแล้ว (เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และฟิลิปปินส์) และกลุ่มเอเชีย (เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ฮองกง)

(นายสุชาติ ลาายนำเงิน กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.
และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎร และสำนักคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับ

๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่ทันสมัย สารเคมีและสารเคมีอันตรายมาใช้ในการกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ โดยไม่ได้พัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป อันส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ชีวิต ร่างกายถึงขั้นบาดเจ็บ พิการ ทูพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากสาเหตุการทำงาน ซึ่งมีแนวโน้ม และทวีความรุนแรงมากขึ้น แต่กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้แรงงานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากหลักการส่วนใหญ่ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีลักษณะเป็นการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัดสมควรมีกฎหมายเป็นการเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการในการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสมสำหรับป้องกันและสงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ

๑.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

เมื่อมีการตรากฎหมายเพื่อควบคุม กำกับดูแลและบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้เป็นการเฉพาะแล้ว เพื่อให้การบริหารจัดการตามกฎหมายดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรยกเลิกบทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในส่วนที่ซ้ำซ้อนกัน คือ หมวด ๘ ว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(มาตรา ๑๐๐-๑๐๓) และแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ โดยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๑วรรคสอง และยกเลิกมาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๕

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่...) พ.ศ.

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) กำหนดมาตรการในการบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอความเห็นในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ให้เห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งวินิจฉัยอุทธรณ์ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๓) กำหนดมาตรการในการควบคุม กำกับ และดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยให้นายจ้างจัดให้มีการประเมินอันตราย ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมและดูแลลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ รวมทั้งส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมดังกล่าวให้อธิบดี หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

(๔) กำหนดให้มีผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

(๕) กำหนดให้มีพนักงานตรวจความปลอดภัย ทำหน้าที่ในการดำเนินการให้เป็นไปตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด โดยให้มีอำนาจเข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ มาเพื่อ

การวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย และสอบถามข้อเท็จจริงหรือสอบถามเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจ และเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๖) กำหนดให้มีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานขึ้น เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตาม ร่างพระราชบัญญัตินี้

(๗) กำหนดบทลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด เพื่อให้ใช้บังคับการตามร่างพระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพ

๒.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ...) พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) ยกเลิกหมวด ๘ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ยกเลิก มาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๐๗)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๕๓ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๖-๑๕๗วรรคสอง และยกเลิกมาตรา ๑๕๕ และ มาตรา ๑๕๕)

(นางวรศุติ สุวรรณปริสุทธิ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ...
และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับ

๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน พ.ศ.

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์
ที่ทันสมัย สารเคมีและสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ โดยไม่ได้
พัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป อันส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ชีวิต ร่างกายถึงขั้นบาดเจ็บ
พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องมาจากการทำงาน ซึ่งมีแนวโน้ม และทวีความรุนแรง
มากขึ้น แต่กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้แรงงานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการในการบริหารจัดการ
ด้านความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากหลักการส่วนใหญ่ของพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวมีลักษณะเป็นการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัด สมควรมีกฎหมายเป็นการเฉพาะ
เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการในการควบคุม กำกับ ดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสมสำหรับป้องกันและสงวนรักษาทรัพยากร
บุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัตินี้

๑.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เมื่อมีการตรากฎหมายเพื่อควบคุม กำกับดูแลและบริหารจัดการ
ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้เป็นการเฉพาะแล้ว เพื่อให้
การบริหารจัดการตามกฎหมายดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรยกเลิกบทบัญญัติ
ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในส่วนที่ซ้ำซ้อนกัน คือ หมวด ๔ ว่าด้วย
ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (มาตรา ๑๐๐-๑๐๗) และแก้ไข
เพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๔ โดยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔
มาตรา ๑๔๖ และมาตรา ๑๔๘ และยกเลิกมาตรา ๑๕๕ และมาตรา ๑๕๕

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ... และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) กำหนดมาตรการในการบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน หรือมาตรการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานเสนอความเห็นในการออกกฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ให้ความเห็นแก่หน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งวินิจฉัยอุทธรณ์ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการปฏิบัติการตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๓) กำหนดมาตรการในการควบคุม กำกับ และดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยให้นายจ้างจัดให้มีการประเมินอันตราย ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบกิจการ รวมทั้งส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงานและแผนการควบคุมดังกล่าวให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

(๔) กำหนดให้มีผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

(๕) กำหนดให้มีพนักงานตรวจความปลอดภัย ทำหน้าที่ในการดำเนินการให้เป็นไปตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด โดยให้มีอำนาจเข้าไปในสถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ตรวจสอบหรือบันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ มาเพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับความปลอดภัย และสอบถามข้อเท็จจริงหรือสอบสวนเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตอำนาจและเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๖) กำหนดให้มีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานขึ้น เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(๗) กำหนดบทลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนด เพื่อให้การบังคับการตามร่างพระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพ

๒.๒ ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีสาระสำคัญดังนี้

(๑) ยกเลิกหมวด ๘ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ยกเลิกมาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๐๗)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการยกเลิกหมวด ๘ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๖ และมาตรา ๑๔๘ และยกเลิกมาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๑๕๕)

(นายเจริญ จรรย์โกมล กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย

อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎรและได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่การประสบอันตรายและเจ็บป่วยด้วยโรคซึ่งเกิดขึ้นจากการทำงานมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงและสูญเสียเพิ่มมากขึ้น จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการโดยหน่วยงานที่มีฐานะเป็นองค์กรอิสระ ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ สมควรจัดตั้งสถาบันเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัตินี้

๒.๑ กำหนดคำนิยามของคำว่า “ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” “กองทุน” “สถาบัน” “คณะกรรมการ” “ผู้อำนวยการ” “พนักงาน” และรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๔)

๒.๒ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)

๒.๓ กำหนดให้มีการจัดตั้ง “สถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” และให้สถาบันนี้เป็นนิติบุคคลภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และกำหนดวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานของสถาบัน (ร่างมาตรา ๖)

๒.๔ กำหนดอำนาจหน้าที่ของสถาบันใน (ร่างมาตรา ๗ และมาตรา ๘)

๒.๕ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการการรับรองการปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๙)

๒.๖ กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนและใช้จ่ายสำหรับการดำเนินงานของสถาบัน (ร่างมาตรา ๑๐ ถึงมาตรา ๑๓)

๒.๗ กำหนดให้มี “คณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” หลักเกณฑ์ วิธีการได้มา คุณสมบัติ วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการ (ร่างมาตรา ๑๔ ถึงมาตรา ๑๖)

๒.๘ กำหนดองค์ประชุมของคณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๑๘)

๒.๙ กำหนดอำนาจของคณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๒๐)

๒.๑๐ กำหนดให้คณะกรรมการเป็นผู้อำนวยการและกำหนดวาระการดำรงตำแหน่ง คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การพ้นตำแหน่ง และการถอดถอนผู้อำนวยการให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๒)

๒.๑๑ กำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการ (ร่างมาตรา ๒๓ ถึงมาตรา ๒๕)

๒.๑๒ กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง (ร่างมาตรา ๒๖)

๒.๑๓ กำหนดการบัญชีและการตรวจสอบของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๘ ถึงมาตรา ๓๒)

๒.๑๔ กำหนดบทกำหนดโทษในกรณีที่ผู้ไม่ทำตามหนังสือของพนักงาน ผู้ที่ไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงาน ผู้เปิดเผยข้อความอันเป็นเท็จ และการเปรียบเทียบปรับ (ร่างมาตรา ๓๓ ถึงมาตรา ๓๖)

๒.๑๕ กำหนดบทเฉพาะกาล (ร่างมาตรา ๓๗ ถึงมาตรา ๔๑)

(นายสถาพร มณีรัตน์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎรและได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่การประสบอันตรายและเจ็บป่วยด้วยโรคอันเนื่องมาจากการทำงานหรือเกี่ยวกับการทำงาน มีแนวโน้มที่จะรุนแรงและก่อให้เกิดความสูญเสียเพิ่มมากขึ้น จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพโดยหน่วยงานที่มีฐานะเป็นองค์กรอิสระ ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ สมควรจัดตั้งสถาบันเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัตินี้

๒.๑ คำนียามของคำว่า ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน กองทุน สถาบัน คณะกรรมการ ผู้อำนวยการ พนักงาน และรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๔)

๒.๒ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)

๒.๓ กำหนดให้มีการจัดตั้งสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และให้สถาบันนี้เป็นนิติบุคคลภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และกำหนดวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานของสถาบัน (ร่างมาตรา ๖)

๒.๔ อำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานภายใต้วัตถุประสงค์ของสถาบัน (ร่างมาตรา ๗ และ ๘)

๒.๕ การเรียกเก็บค่าบริการของสถาบันจากการปฏิบัติงานที่จะต้องไม่เกินอัตราที่กำหนด ในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง)

๒.๖ สถาบันอาจกำหนดให้บุคคลใด หรือนิติบุคคลเป็นผู้รับรองการปฏิบัติตามมาตรฐาน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ใน กฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๙ วรรคสอง)

๒.๗ กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนและใช้จ่ายสำหรับการดำเนินงานของสถาบัน (ร่าง มาตรา ๑๐ ถึง ๑๓)

๒.๘ กำหนดให้มีคณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน หลักเกณฑ์ วิธีการได้มา คุณสมบัติ วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจาก ตำแหน่ง (ร่างมาตรา ๑๔ ถึง ๑๗)

๒.๙ องค์ประชุมของคณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน และวาระการประชุมของคณะกรรมการ (ร่างมาตรา ๑๘)

๒.๑๐ อำนาจของคณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๑๙ ถึง ๒๐)

๒.๑๑ วาระการดำรงตำแหน่ง คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา และการถอดถอน ผู้อำนวยการให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๑)

๒.๑๒ อำนาจหน้าที่ของผู้ช่วยการ (ร่างมาตรา ๒๑ ถึง ๒๓)

๒.๑๓ การบัญชีและการตรวจสอบของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และ สภาพแวดล้อมในการทำงาน (ร่างมาตรา ๒๔ ถึง ๒๕)

๒.๑๔ บทกำหนดโทษ (ร่างมาตรา ๓๓ ถึง ๓๖)

๒.๑๕ กำหนดบทเฉพาะกาล (ร่างมาตรา ๓๗ ถึง ๔๑)

(นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พ.ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคชาติไทยพัฒนาได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎร และได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุป สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ สารเคมี และสารเคมีอันตรายมาใช้ในกระบวนการผลิต การก่อสร้าง และบริการ แต่ขาดการพัฒนาความรู้ความเข้าใจควบคู่กันไป ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ให้แรงงานในด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงาน จนถึงแก่บาดเจ็บ พิการ ทุพพลภาพ เสียชีวิต หรือเกิดโรคอันเนื่องจากการทำงานซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหลักการส่วนใหญ่เป็นเรื่องการคุ้มครองแรงงานทั่วไปและมีขอบเขตจำกัดไม่สามารถกำหนดกลไกและมาตรการบริหารงานความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล และบริการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอย่างเหมาะสม สำหรับป้องกัน สงวนรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ กำหนดมาตรการในการบริหาร การจัดการ และการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๒.๒ กำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๒.๓ กำหนดมาตรการในการควบคุม กำกับ และดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๒.๔ กำหนดให้มีผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๒.๕ กำหนดให้มีพนักงานตรวจความปลอดภัย

๒.๖ กำหนดให้มีกองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๒.๖ กำหนดบทกำหนดโทษ